

Bùi Sơ Anh

Lục
Xu

Bùi Sơ Ảnh

- Lục Xu -

Công ty phát hành: Công ty cổ phần
Văn Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Ngày xuất bản: 07/2014

Số trang: 404 trang

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Giá bìa: 96000 VNĐ

Hình thức: bìa mềm

Chủ dự án: Phi Phi Yên Vũ

Chụp pic: Alyssia Linh

Type:

P1: Viễn Ảnh

P2: Annabelle Tran

P3: Bell Jingle

P4: Nhi Huỳnh

Beta: Phi Phi Yên Vũ

Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội chăm chỉ làm eBook free

Nguồn: Đào Tiểu Vũ's eBook -
<http://www.dtv-ebook.com>

EBOOK

Free Downloads

<http://www.dtr-ebook.com>

Bùi Sơ Ảnh

Rốt cuộc, anh cũng hiểu vì sao cô lại xem Nàng tiên cá một cách nghiêm túc như thế. Nàng tiên cá yêu hoàng tử, nhưng hoàng tử không hề biết nàng mới là người năm xưa.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết tình yêu ấy như thế nào.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết lại sớm như vậy.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết rằng cô đã từng tuyệt vọng về tình yêu ấy.

...

Cố Diễm Trạch lặng người. Giờ thì anh đã hiểu vì sao Tưởng Phương Vũ lại tuyệt vọng đến thế.

Trách nhiệm lớn nhất cuộc đời tôi chính là đem lại hạnh phúc cho người tôi yêu.

Tôi sẽ làm mọi thứ để người tôi yêu được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc của cô ấy không phải là tôi.

...

“Nếu sau này chúng ta cùng thích một cô gái thì sao?”

“Đương nhiên mình sẽ nhường cậu rồi!”

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Phiên ngoại 1: Cố Diễm Trạch](#)

[Phiên ngoại 2: Số phận đã định sẵn anh yêu em](#)

[Phiên ngoại 3: Tô Thiên Linh](#)

[Phiên ngoại 4: Hàng Vĩnh Tích](#)

Chương 1

Bùi Sơ Ảnh ra khỏi WC, bỗng cảm thấy bầu không khí ở bàn ăn có chút kì lạ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người cô với những biểu cảm khác nhau.

Bố chồng Cố Khải Minh nhìn cô như muốn dò hỏi điều gì nhưng cố nén lại trong lòng. Trong khi đó, La Hinh, mẹ chồng cô thì thể hiện rõ ràng hơn, khóe mắt lấp lánh nụ cười. Còn Cố Diên Trạch chỉ liếc cô một cái trong lúc đang ăn cơm. Người đàn ông đáng lẽ hết mực yêu thương, quan tâm, bảo vệ cô lại nhìn cô bằng thái độ thờ ơ, dường như cô

chạy vào nhà vệ sinh nôn mửa là chuyện hết sức bình thường, đương nhiên bản thân cô cũng nghĩ vậy, nhưng vẻ thờ ơ ấy của anh lại khiến cô cảm thấy trái tim như bị vật gì đâm vào.

“Diễn Trạch, lát nữa đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện kiểm tra xem sao.” La Hinh nhìn bụng con dâu rồi quay sang nói với con trai, phát hiện Cố Diễn Trạch vẫn bình thản ăn cơm, không mấy để tâm tới sắc mặt mệt mỏi của vợ mình, bà tỏ ra bất mãn.

Cố Diễn Trạch dừng tay, đang định mở miệng nói gì thì Bùi Sơ Ảnh ngồi bên cạnh đã lên tiếng trước: “Không sao đâu mẹ, gần đây con ăn uống không

tốt lắm, nhìn thấy dầu mỡ là ngấy, không cần thiết phải đi bệnh viện”. Cô thà tự mình từ chối còn hơn phải nghe từ miệng anh, ít ra trong lòng thoải mái hơn một chút, coi như tự lừa dối bản thân đi.

La Hình nghe vậy, quay sang liếc chồng một cái, suy đoán trong lòng càng thêm chắc chắn. Ăn không ngon miệng, nhìn thấy dầu mỡ thì buồn nôn? Lần này không chừng hai vợ chồng già bọn họ sắp được bế cháu thật rồi. Đây là điều mà La Hình mong mỏi từ lâu. Hai năm trước, khi Cố Diên Trạch kiên quyết đòi cưới Sơ Ảnh, vợ chồng La Hình còn tưởng rằng con trai mình đã khiến cô gái kia mang thai nên mới nóng vội muốn cưới bằng được, cuối cùng cái bóng

cũng chẳng thấy đâu, La Hình cực kì thất vọng. Hiện giờ nhận thấy có chút hiện tượng, đương nhiên bà không thể bỏ qua, chỉ có điều thái độ của Cố Diễm Trạch lại vô cùng kì lạ.

Sơ Ảnh cúi đầu: “Con đi một mình được, con đâu phải trẻ con.”

“Con bé này, chồng đưa vợ đi khám có phải chuyện gì to tát đâu.” La Hình không hài lòng.

Sơ Ảnh lúng túng, cô không muốn làm lớn chuyện: “Dạo này công ty rất bận...”

Cố Khải Minh im lặng này giờ, bỗng dung gõ chiếc đĩa xuống bát,

lên tiếng: “Công việc dù quan trọng thế nào cũng không bằng vợ mình được.”

Cố Diễm Trạch biết rõ trong đầu bố mẹ mình đang nghĩ tới chuyện gì, anh lảng lảng nhếch miệng cười, chỉ có đương sự ngồi bên cạnh anh là không hiểu. Đầu phải hai người họ muốn anh đưa Sơ Ảnh đi khám sức khỏe, thực chất là muốn xem xem có đúng trong bụng cô đã có động tĩnh rồi hay không thôi. Có hay không, bản thân anh rõ nhất, còn cần phải đến bệnh viện hay sao?

Cho dù Cố Khải Minh nói bằng giọng điệu thúc ép nhưng Cố Diễm Trạch không hề sợ hãi chút nào. Từ nhỏ tới lớn, anh đều là đứa trẻ ngoan trong

mắt mọi người, nhưng sau lưng lại len lén làm những chuyện xấu mà chỉ có trẻ con mới làm, thông thường những chuyện anh làm sẽ nửa giấu nửa công khai, đối với một số chuyện anh cực kì cố chấp. Một Cố Diễn Trạch như vậy căn bản sẽ không bận tâm tới ý kiến của người khác. Anh ngẩng đầu định phản bác, nhưng thấy sắc mặt nhợt nhạt của Bùi Sơ Ảnh, lời từ chối lại không nỡ nói ra, chỉ khẽ “vâng” một tiếng.

La Hình nghe vậy mới cảm thấy yên tâm. Đôi vợ chồng này lúc nào cũng khiến các bậc bề trên lo lắng, từ sau khi hai người họ kết hôn, mọi người đều cho rằng họ sẽ hạnh phúc tới già, vậy mà hai năm nay họ lại sống với nhau bằng

phương thức đồng sàng dị mộng. Nếu không phải bị cha mẹ bắt ép cuối tuần phải về nhà ăn cơm thì có lẽ ngay cả biểu hiện hòa thuận trên mặt kia cũng chẳng có. Lần này mà Bùi Sơ Ảnh mang thai thật, tình cảm vợ chồng họ biết đâu sẽ khăng khít hơn. Đàn ông mà, một khi có thêm trách nhiệm trên vai, bao nhiêu suy nghĩ không an phận nhất định sẽ tiêu tan.

Thấy Cố Diễm Trạch thỏa hiệp, Sơ Ảnh sừng sốt mấy giây mới cầm đũa lên tiếp tục ăn cơm, cô thật sự không muốn ăn uống gì cả.

La Hình dọn dẹp bàn ăn, Sơ Ảnh trở về phòng mình. Chẳng bao lâu

thì Cố Diễm Trạch cũng vào, thấy anh, cô ngay người nhìn, tựa hồ khá tò mò trước sự xuất hiện của anh trong căn phòng này.

Cố Diễm Trạch đứng gần cửa, liếc mắt một cái đã nhìn ra biểu hiện trên mặt cô, anh nhíu mày, rõ ràng cô không hoan nghênh anh tới đây. Nhưng Cố Diễm Trạch không hề tỏ ra giận dữ, anh nói với giọng châm chọc: “Có cần anh ra ngoài không?”

Sơ Ảnh cúi đầu không nói gì.

Cố Diễm Trạch vào trong phòng, đi về hướng cửa sổ. Vườn hoa nhỏ trước cửa biệt thự đã nở đầy hoa, cảnh tượng đầy sức sống nhất trong năm.

Anh cực ghét nét mặt hiện giờ của cô, ảm ức, tủi hờn, cơ hồ như luôn bị anh bắt nạt, còn cô luôn là người vô tội, là kẻ bị hại.

Bùi Sơ Ảnh ngồi bất động trên giường, hàng lông mày hơi nhíu, cô không nhớ đã bao lâu rồi anh không cười với mình nữa.

Cố Diễm Trạch trong ấn tượng của cô luôn giữ một gương mặt lạnh lùng như quân bài poker, nhìn anh chẳng khác nào vừa từ trong tủ lạnh bước ra. Nhưng trách ai được đây, cô mỉm cười tự giễu: Bùi Sơ Ảnh, mày chỉ có thể trách chính mình được thôi, hoặc là chẳng cần trách móc gì cả, bởi vì không

cần thiết.

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng thêm kì lạ nhưng cả hai dường như không có ý định phá tan sự im lặng này.

Trong bếp, La Hinh rửa bát đĩa xong để cho người giúp việc cất dọn. Thực ra bà rất ít khi làm những việc này, chỉ khi vợ chồng con trai về nhà ăn cơm, bà mới đích thân vào bếp. Ngẫm nghĩ một lúc, cảm thấy ngôi nhà chờ kết quả cũng thấp thỏm không yên thế nên La Hinh quyết định cùng đến bệnh viện với Sơ Ảnh.

Bà hoàn toàn quên mất lời dặn

của chồng, người làm cha làm mẹ như họ từng trải nhiều rồi, đương nhiên cũng hiểu được phần nào chuyện tình cảm của con trai, bắt Cố Diễm Trạch đưa Sơ Ảnh đi bệnh viện là để hai vợ chồng họ có thêm thời gian ở bên nhau. Hiện tại vì quá sốt sắng muốn biết có phải con dâu mang bầu rồi không, La Hình liền quên mất lời dặn của chồng mình.

Bầu không khí gượng gạo trong phòng bị La Hình phá vỡ: “Mẹ ở nhà cũng không có việc gì làm, để mẹ đi cùng hai đứa”.

Dứt lời, nụ cười trên gương mặt bà khựng lại, đột nhiên sợ Cố Diễm Trạch cho rằng có người đi cùng Sơ Ảnh

rồi thì mình không cần đi nữa.

Cô Diễm Trạch đứng bên cửa sổ quay đầu lại, thấy vẻ chờ mong hiện rõ trên mặt mẹ, chỉ biết thở dài trong lòng, chắc hẳn bà sẽ vô cùng thất vọng.

Không thấy con trai nói gì, La Hinh bảy giờ mới yên lòng. Sơ Ảnh nhìn bà rồi lại nhìn Cô Diễm Trạch, nếu không phải cô rất rõ tình hình sức khỏe của mình thì quả thật đã cho rằng mình mắc bệnh gì đó nghiêm trọng lắm.

Đúng như cô dự đoán, sức khỏe không có vấn đề gì lớn, chỉ là ăn uống không đầy đủ, không có giờ giấc. Chưa ra khỏi bệnh viện mà La Hinh đã tỏ

ra chán nản.

Cố Diễm Trạch dừng xe ở cửa lớn đợi hai người họ, từ xa đã nhìn thấy vẻ ủ rũ của La Hình, anh không ngạc nhiên, chuyện này vốn nằm trong dự liệu của anh. Anh lại nhìn người con gái bên cạnh mẹ mình, cô gầy đi quá nhiều, tựa hồ có thể bị một cơn gió thổi bay. Ánh mắt cô nhìn La Hình đầy khó hiểu, có lẽ không biết vì sao bà lại tỏ ra thất vọng như vậy. Những ngón tay đặt trên bánh lái của Cố Diễm Trạch gõ xuống đều đặn, cô thật sự ngốc hay là chưa từng nghĩ tới vấn đề kia?

Ngồi vào xe, La Hình mới nói lại chẩn đoán của bác sĩ cho Cố Diễm

Trạch, nghe xong, anh chỉ lẳng lẳng khởi động xe.

“Bác sĩ bảo Sơ Ảnh ăn uống không đầy đủ, hai đứa bình thường ăn gì thế hả? Lớn rồi mà còn như trẻ con.” La Hinh buồn bực nói: “Lần này ở nhà vài ngày để mẹ bồi bổ cho hai đứa”.

Nghe vậy, Bùi Sơ Ảnh lập tức nhìn mẹ chồng, nhưng cô không dám lên tiếng phản bác, vì vậy đành nhìn về phía Cố Diễm Trạch, trông chờ câu từ chối của anh.

La Hinh và Cố Khải Minh ngoài mặt thường tỏ ra không mấy hài lòng về Cố Diễm Trạch, thực chất trong

lòng vô cùng tự hào về con trai.

“Giờ không được đâu ạ, công ty đang rất bận.” Cố Diễm Trạch không liếc Bùi Sơ Ảnh đến một cái, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt của cô.

Anh biết rõ, chỉ cần mình từ chối thì bố mẹ sẽ không giữ một mình cô ở lại. Họ lúc nào cũng mong vợ chồng anh có nhiều thời gian ở bên nhau.

“Ngày xưa bố anh bận thế nào cũng vẫn có thời gian về nhà.” La Hình lờm con trai.

Cố Diễm Trạch bình thản đáp: “Ngày xưa buôn bán làm ăn ít, thời buổi

bây giờ người người đổ xô vào thương trường, áp lực cạnh tranh lớn, đương nhiên phải bận hơn rồi ạ”.

La Hinh tức giận không nói được câu nào.

Bùi Sơ Ảnh âm thầm thở phào, không phải ở nhà với anh là được rồi, bằng không, nhất định cô sẽ căng thẳng đến đứt dây thần kinh mất. Dường như cảm nhận được sự thay đổi của cô, Cố Diễn Trạch quay lại liếc cô một cái, nhận thấy biểu hiện của cô cứ như vừa được phóng thích, ánh mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

Chẳng lẽ cô thật sự ghét ở bên

cạnh anh như vậy sao??

Đây đúng là người vợ tốt mà anh chọn cho mình.

Buổi tối, La Hình nấu canh bồi bổ cho Sơ Ảnh, còn nhất quyết ngồi nhìn cô uống hết mới chịu. Cố Diễm Trạch nhàn nhã ngồi bên cạnh đọc báo, thỉnh thoảng lật giở một trang khác lại vô tình nhìn về phía Sơ Ảnh, nhưng không hề bắt gặp ánh mắt cô.

La Hình và Cố Khải Minh luôn cảm thấy quan hệ giữa con trai và con dâu mình có phần kì lạ, trước mặt trưởng bối còn như vậy, không biết sau lưng tẽ đến thế nào nữa?

Năm xưa khi Cố Diễm Trạch đòi cưới Bùi Sơ Ảnh, vợ chồng Cố Khải Minh và La Hình đã phản đối kịch liệt, với gia thế nhà họ Cố, đương nhiên họ mong muốn con trai mình lấy được con gái của gia đình môn đăng hộ đối. Không phải họ coi trọng dòng dõi, mà tình hình thực tế đã chứng minh, cuộc sống vợ chồng của Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh thực sự không ổn, cho dù lúc đầu có hòa thuận nhưng cách nghĩ và quan điểm sống khác nhau nhất định sẽ dẫn tới nhiều bất đồng. Thế nhưng Cố Diễm Trạch cũng không bận tâm tới sự phản đối của bố mẹ, ngày ngày đến giờ đi làm, hết giờ về nhà, chỉ có điều không thèm nói với họ lấy một câu, cũng không ăn cơm ở nhà,

cứ như vậy hai tháng liền. Vợ chồng La Hình hiểu rõ, con trai mình một khi đã hạ quyết tâm thì chẳng ai ngăn cản được, cuối cùng đành phải đồng ý.

Hiện giờ thì sao, mới kết hôn được hai năm mà đã lạnh nhạt.

“Diễn Trạch, Sơ Ảnh, hai đứa không còn ít tuổi nữa rồi.” La Hình lên tiếng: “Trước kia khi mẹ bằng tuổi Sơ Ảnh bây giờ, Diễn Trạch đã biết chạy rồi đấy. Hai đứa nên có con đi”.

Lúc ở bệnh viện, biết Sơ Ảnh không mang thai, La Hình quả thực rất thất vọng, nếu cả Cố Diễn Trạch và Bùi Sơ Ảnh đều không nghĩ tới chuyện này

thì tốt nhất là bà thẳng thắn nói ra, ít nhất thì như vậy họ còn coi trọng một chút. La Hinh nhìn Sơ Ảnh, cô con dâu này thực ra cũng không khiến bà hoàn toàn vừa ý, không biết giao tiếp, lại không thể giúp gì chồng trong việc làm ăn, nhưng đã lấy về nhà rồi, đương nhiên cũng nhìn ra ưu điểm. Ưu điểm của Sơ Ảnh chính là rất ít khi phải đối ý kiến của mẹ chồng.

Sơ Ảnh mím môi nhìn Cố Diễm Trạch. Mãi đến khi môi cô đã trắng bệch, Cố Diễm Trạch mới buông tờ báo, quay sang nói với mẹ mình: “Giờ sao còn giống như thời buổi ngày xưa nữa mẹ, vài năm nữa con mới có ý định có con”.

Chỉ một câu nói như vậy, Cổ Diển Trạch đã nhận toàn bộ trách nhiệm về phía mình. Ý anh là do bản thân mình không muốn có con, trong chuyện này anh là người quyết định.

“Vài năm nữa?” La Hình kích động: “Phụ nữ sinh con càng sớm thì cơ thể phục hồi càng nhanh, hơn nữa hai đứa có con bây giờ còn có bố mẹ giúp đỡ trông nom, không đến lượt hai đứa sợ bận rộn”.

Cổ Diển Trạch lại cúi đầu đọc báo, động tác của anh ám chỉ: Ý kiến của mẹ, anh sẵn sàng lắng nghe, còn làm theo hay không là việc của anh.

La Hình tức giận nhìn chồng mình.

Cố Khải Minh lắc đầu nhìn con trai. Ông vốn ít nói, vấn đề này càng không bao giờ mở miệng, nhưng sắc mặt rõ ràng không mấy tốt.

Biết không thể lay chuyển được con trai, La Hình bèn quay sang thuyết phục Sơ Ảnh: “Con đừng nghe thằng nhóc này nói vớ vẩn. Mỗi lần nhìn thấy con của anh họ nó là mẹ lại thêm, chỉ muốn lôi ngay một đứa trong bụng con ra thôi...”.

Cố Diễm Trạch không buồn nhìn mẹ, thờ ơ nói: “Cố Vân Tu ba một

tuổi có con, ba hai tuổi kết hôn. Hóa ra bố mẹ muốn con học theo anh ấy à?”

Cố Vân Tu cũng là một người không chịu nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ, chuyện hôn nhân của anh ta cực kì âm ỉ. Ban đầu anh ta yêu một ca sĩ đang “hot”, bị giới truyền thông liên tục đưa tin, nào là hẹn hò, nào là tặng biệt thự, bố mẹ anh ta rất phẫn nộ. Chuyện với cô ca sĩ chẳng dễ dàng gì mới lắng xuống thì Cố Vân Tu lại dính dáng tới một sinh viên đại học. Bố mẹ anh ta thực sự hết cách, thế nên khi Cố Vân Tu nói muốn kết hôn với nữ sinh đó, họ cho rằng dầu sao vẫn tốt hơn cô ca sĩ kia, thế nên đành đồng ý. Nhà họ Cố từ xưa đã có lời răn dạy: Không được lấy vợ làm trong giới

giải trí, vì thế ban đầu khi Cố Vân Tu qua lại với cô ca sĩ kia, bố mẹ anh ta cho rằng con trai mình chỉ chơi bời, qua một thời gian sẽ chán, nên không phản đối. Không ngờ chuyện càng ngày càng lớn, cuối cùng họ buộc phải đồng ý cho Cố Vân Tu kết hôn với nữ sinh viên.

La Hình bị câu nói của Cố Diên Trạch làm cho nghẹn họng, uất ức kéo tay Sơ Ảnh mà nói: “Người ta nói chẳng sai, con gái mới thân với mình nhất. Số tôi khổ, không có con gái, nhưng vẫn may là có đứa con dâu ngoan ngoãn biết nghe lời. Sơ Ảnh, con mặc kệ nó, yên tâm bồi bổ sức khỏe rồi sinh cho mẹ một thằng cháu bụ bẫm...”

Nghe La Hình nói, Sơ Ảnh chỉ biết gật đầu. Cố Khải Minh nghiêm nghị nhìn con trai: “Vào phòng làm việc của bố một lát”.

Cố Diễm Trạch đứng dậy còn đảo mắt về phía Bùi Sơ Ảnh. Cô luôn sắm vai người tốt, để vai ác lại cho anh.

Hai người họ đi rồi, Sơ Ảnh vẫn im lặng nghe La Hình nói chuyện. Nội dung hầu hết đều xoay quanh vấn đề con cái. Đầu tiên bà bày tỏ sự không tán thành đối với một bộ phận giới trẻ ngày nay ưa chuộng cuộc sống riêng tư của hai vợ chồng mà không muốn sinh con, sau đó bà lại mềm mỏng khuyên cô, phụ nữ sinh sớm sẽ tốt cho cơ thể, đứa trẻ cũng

sẽ thông minh hơn.

Bùi Sơ Ảnh không hề để lộ sự khó chịu trên mặt, trái lại, cô tỏ ra chăm chú lắng nghe, cùng bà trò chuyện. Đây là điểm mà La Hình cực kì thích ở Sơ Ảnh, cô luôn giữ thái độ đúng mực, không chê bai tính cảm ràm của người già, rõ ràng là một cô gái được dạy bảo tốt.

Thực ra trong đầu Sơ Ảnh đang nghĩ chuyện khác, cô nán lại ngồi dưới này là vì không muốn mau chóng lên gác để phải đối mặt với người đàn ông kia. Ý nghĩ này có phần kì quái, theo lẽ thường vợ chồng phải là hai người thân mật nhất, còn cô lại không muốn

thấy ông xã mình, không muốn tiếp xúc quá nhiều, thậm chí anh không về nhà càng lâu thì cô càng sống thoải mái.

Từng phút từng giây trôi đi, nói mãi cũng hết chuyện, La Hình dặn dò Sơ Ảnh lên phòng đi ngủ.

Thấy La Hình muốn có cháu như vậy, Sơ Ảnh cảm thấy rất hổ thẹn, nhưng cô không có cách nào nói rõ lòng mình, trước mắt cô không thể mang thai, thậm chí cả đời này cũng không có khả năng đó. Cô không thể nói với người khác sự thật tàn nhẫn này, và nguyên nhân của nó cô cũng không muốn nói ra.

Sơ Ảnh lên gác, đi qua cửa

phòng làm việc, vô tình nghe được người bên trong nói chuyện, bước chân cô khựng lại.

“Anh và con bé sinh viên kia rốt cuộc là thế nào?” Giọng điệu của Cố Khải Minh đầy sự phẫn nộ, Bùi Sơ Ảnh đứng bên ngoài hầu như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giận dữ của ông và sự hờ hững đáng ghét của Cố Diễm Trạch.

“Con có nói bố cũng không tin...”

Cố Diễm Trạch chưa nói hết câu, Cố Khải Minh đã tiện tay cầm lấy vật gì đó đập lên bàn. “Choang” một tiếng, Sơ Ảnh giật nảy mình, cô nhắm

chặt mắt, người co rúm lại. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là: May mà ông không ném vào người Cố Diễm Trạch. Bỗng nhiên cô nhận ra, mình thật sự rất muốn nghe lời giải thích của anh về vấn đề mà Cố Khải Minh vừa nhắc tới.

“Tôi không cần biết hiện giờ anh thế nào, nhưng anh đã cưới Sơ Ảnh về rồi thì phải đối xử tốt với con bé, đừng có học cái thói trăng hoa bên ngoài. Cũng đừng nghĩ giờ anh đủ lông đủ cánh rồi thì tôi không làm gì được anh. Anh dám làm chuyện có lỗi với Sơ Ảnh thì tôi chặt đứt chân anh”.

Cố Khải Minh nói xong, trong phòng chợt im ắng.

“Nói!” Ông lại gõ mạnh vật gì đó xuống bàn.

“Bố đã nghĩ như vậy rồi thì con còn biết nói gì nữa?” Cố Diễm Trạch lạnh lùng, thái độ tuy không quá đáng nhưng tuyệt đối không được xem là tốt.

“Đồ mất dạy! Ngày trước đòi cưới Sơ Ảnh, mà nói bao nhiêu điều hay ho tốt đẹp, vì sao bây giờ lại đối xử với nó như thế?”

“Bố, chính bố cũng đã nói là vì lúc đó...”

Sơ Ảnh không dám nghe tiếp, câu nói tiếp theo của anh dường như là

một lời thừa nhận. Lúc anh cưới cô, anh đã nói bao nhiêu lời ngon ngọt, nhưng đó là quá khứ, còn hiện tại, chỉ qua vài câu nói đã có thể khắc họa chân thực con người anh.

Sơ Ảnh trở về phòng của mình, vào phòng tắm mở vòi hoa sen, nhìn hơi nóng tỏa ra kín không gian chật hẹp.

Cô cởi quần áo, đứng dưới dòng nước, cảm giác ấm áp dường như làm giảm bớt đau đớn trong lòng cô.

Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc mày đang chờ đợi điều gì?

Tin đồn về Cố Diễn Trạch và

cô sinh viên kia, không phải cô không biết. Báo giới đăng bài rất nhiều, mặc dù mỗi lần như vậy toàn bộ báo đều được thu hồi, tựa như mọi việc chưa từng xảy ra, thế nhưng cô đều biết rõ. Nếu ngày nào những tin này cũng ngập trên mặt báo, cô còn nghi ngờ tính chân thực của nó, bởi khi Cố Diễm Trạch không quan tâm anh sẽ để mặc cho người khác nói bừa. Nhưng hành động của anh lại là phong tỏa tin tức, điều này chứng tỏ, anh đang cố gắng bảo vệ cô gái kia.

Người mà mình quan tâm nên mình mới muốn bảo vệ?

Bùi Sơ Ảnh! Cố Diễm Trạch nói không sai, mà chính là một người

phụ nữ xảo trá! Ngoài mặt luôn tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ trước mọi việc, nhưng đáy lòng lúc nào cũng dõi theo mọi hành động của chồng mình, thu thập những bài báo viết về anh.

Cô làm bao nhiêu việc sau lưng anh như vậy, trước giờ đều không dám để anh biết. Thậm chí, biết anh có quan hệ mập mờ với người phụ nữ khác, cô cũng chẳng thể hỏi thẳng anh. Cô không có tư cách.

Nước nóng chảy qua da thịt trắng hồng của cô. Cô muốn khóc, nhưng nước mắt không chịu rơi xuống.

Sơ Ảnh cúi đầu, xoa lên

những vết thương trên đùi. Những vết thương tuy đã mờ nhưng chỉ chít một chỗ, khiến người ta nhìn vào không khỏi sợ hãi.

Vết thương đóng vảy chưa lâu, tay cô lướt qua khiến máu rỉ ra, chậm rãi chảy xuống chân. Cô nhìn theo máu của mình, hoàn toàn không có cảm giác đau, ngược lại là sự sảng khoái.

Sơ Ảnh ra khỏi phòng tắm thì Cố Diễn Trạch đã về phòng từ lúc nào, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt nhắm thẳng vào cô như kẻ thù.

“Anh đi tắm đi!” Cô nhỏ nhẹ nói.

Cố Diễm Trạch liếc mái tóc còn sũng nước của cô, không nói một câu, cầm đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Sơ Ảnh ngồi sấy tóc. Sắc mặt cô lúc này rất bình thường, so với ban nãy khi tắm tựa như hai người khác nhau. Tóc khô, cô vừa buông máy sấy xuống thì Cố Diễm Trạch cũng tắm xong đi ra. Cô ngồi bất động trên giường.

Cố Diễm Trạch dựa lưng vào tường nhìn cô rất lâu mới mỉm cười nói: “Chẳng lẽ em muốn anh sang phòng khách ngủ?”.

Nghe anh nói vậy, vẻ mặt Sơ Ảnh xấu đi thấy rõ.

Anh tới gần cô, nắm chặt cầm của cô: “Em nói xem, hai người ngay cả việc ngủ cùng giường cũng không làm được, sao có thể có con?” Tay anh bóp mạnh thêm: “Anh rất muốn biết em sẽ giải thích thế nào với bố mẹ”.

Bị Cố Diễm Trạch bóp chặt cầm, Sơ Ảnh vẫn quật cường nhìn anh, không kêu đau, cũng không chịu khuất phục.

Từ nhỏ tới lớn, cô đều được người khác hình dung là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng thực ra nội tâm cô lại vô cùng kiên cường. Cố Diễm Trạch nhếch môi cười, sau đó mới buông

tay, nhìn vết đỏ do ngón tay anh in lại trên cằm cô, vẻ châm chọc trên mặt anh càng lộ rõ.

Anh không để ý tới cô, tự mình nằm lên giường.

Một lúc lâu sau, Sơ Ảnh mới khẽ cử động, cơ thể không còn cứng nhắc nhưng mỗi động tác của cô có thêm vài phần khổ sở. Cô quay đầu nhìn người đàn ông nằm trên giường, anh đang nhắm mắt. Cho dù anh chỉ mặc áo ngủ nhưng vẫn toát lên sự quyến rũ không thể cưỡng lại, vẻ thanh xuân hòa lẫn với vẻ chín chắn của một người đàn ông trưởng thành. Anh của ngày hôm nay và anh của nhiều năm trước không có gì thay đổi,

chỉ có phong thái là khác biệt.

Cô còn nhớ, trước kia anh rất hay cười, cười đến không màng mọi thứ. Nụ cười như vậy đã bao lâu rồi không xuất hiện?

Sơ Ảnh cố sức nhéo tay mình, đau, rất đau. Cảm giác chân thực hiện tại khiến cô tự hỏi bản thân, nếu ngày đó không quyết định kết hôn với anh, bây giờ liệu cô có đau khổ thế này không, có lẽ anh cũng sẽ tìm được một người khác yêu thương anh hơn, anh sẽ hạnh phúc hơn. Những điều này, cô đều hiểu rõ.

Cổ Diễn Trạch đột nhiên mở mắt, bắt gặp ánh nhìn của Sơ Ảnh. Ảnh

mắt sáng rực của anh khiến cô không thể
lảng tránh. Anh nheo mắt, nhìn cô rất lâu
rồi nói một tiếng: “Ngủ!”, sau đó nhắm
mắt lại.

Sơ Ảnh vẫn ngồi bên mép
giường, không làm theo lời anh mà dịu
giọng hỏi: “Anh và bố nói chuyện gì
thế?”.

Cố Diễm Trạch lần thứ hai mở
mắt. Xưa nay cô không quan tâm tới
chuyện của anh, vì sao hôm nay bỗng
dưng muốn hỏi.

“Liên quan tới em à?” Giọng
nói của anh trầm xuống.

Sơ Ảnh ngây người, không nói

gì nữa. Chiếc áo ngủ mỏng manh không che nổi cơ thể gầy yếu của cô. Cố Diễm Trạch đột nhiên nổi giận, anh ngồi dậy, kéo cô nằm xuống. Động tác của anh quá nhanh, một lúc lâu Sơ Ảnh vẫn chưa hoàn hồn.

Anh trừng mắt nhìn cô, bàn tay luôn vào trong lớp áo ngủ của cô, nhẹ nhàng xoa trước ngực cô. Ánh mắt bình tĩnh của cô bắt đầu xuất hiện sự sợ hãi.

Cố Diễm Trạch hít sâu một hơi, rút tay ra và nói: “Đi ngủ!”

Dứt lời, anh lập tức trở mình, kéo chăn đắp lên người, làm như chưa xảy ra chuyện gì.

Sơ Ảnh lặng lẽ nhìn anh hồi lâu, rớt cuộc vẫn phải ngoan ngoãn nằm im bên cạnh.

Cô lại nằm mơ. Trong mơ, cô nhìn thấy một vách núi đẹp tựa bức tranh thủy mặc, trên vách núi là rừng thông xanh um, vực sâu không thấy đáy. Rồi cô thấy chính mình đang đi trên con đường nhỏ giữa vách núi, hai bên là cỏ dại và dây leo xanh rờn. Cô thong thả đi từng bước, nhưng không biết mình tới đây làm gì và đang đi về hướng nào. Bỗng dưng chân bị thứ gì đó quăn lầy, cô bị kéo xuống dưới vách núi. Cô cúi đầu, nhìn thấy một đôi tay đang tóm chặt chân mình, không ngừng lôi.

Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt của chủ nhân đôi tay ấy. Trên mặt anh có vô số vết thương, thậm chí vẫn còn những mảnh thủy tinh cắm vào da, máu đỏ tươi chảy xuống, nhưng anh vẫn mỉm cười với cô. Hai chân cô bắt đầu run rẩy, cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, muốn hét nhưng không thể nào mở miệng.

“Em có yêu anh không? Có yêu anh không?”

Người đó lặp đi lặp lại câu hỏi với cô.

“Trả lời anh, em có yêu anh không...”

Cô thấy anh nở một nụ cười kì lạ, sau đó những cây dây leo bên vách núi bỗng dung biến thành rắn, tất cả đều bò về phía cô...

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, Sơ Ảnh không ngừng thở hổn hển. Từ nhỏ đến lớn, cô sợ nhất chính là rắn. Còn chưa trở về trạng thái bình thường, cô đã nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn mình trong bóng tối. Sợ hãi, kìm nén, kinh ngạc... cô hét lên.

Cố Diễn Trạch mở đèn đầu giường, lạnh lùng nhìn cô.

Trán cô đầm mồ hôi, vẻ mặt

sợ hãi, giường như chỉ một giây sau cô sẽ khóc thét lên. Chẳng khó khăn gì để nhận ra cô vừa gặp ác mộng, vậy mà anh không có lấy một chút đồng cảm hay xót thương nào. Ánh mắt của anh càng lúc càng lạnh băng.

Cơ thể cô vẫn không ngừng run rẩy, cảnh tượng trong mơ tựa như một cảnh hư cấu, nhưng rõ ràng nhân vật và cảm xúc đều rất chân thật. Cô hoàn toàn không nhìn thấy đôi mắt đầy tơ máu và bàn tay nắm chặt của Cố Diễm Trạch.

Anh nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng: “Bùi Sơ Ảnh, em có định để cho người khác ngủ hay không đây?”

Cô biết mình không nên có suy nghĩ như vậy trong đầu, càng không nên có bất cứ hi vọng gì, nhưng từ đáy lòng cô vẫn khao khát lúc này được anh ôm lấy, không cần anh nói gì, không cần anh an ủi, chỉ cần anh ôm cô vào lòng để cô biết mình không cô đơn, để cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Đáng tiếc, mong ước ấy quá xa vời.

“Xin... xin lỗi.” Cô nhỏ giọng nói, sau đó trở mình. Nước mắt vừa nãy chưa kịp rơi lúc này đã trào ra.

Màn đêm khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Cố Diễn Trạch duy trì tư thế

ngồi, căn phòng lặng im giống như cô thật sự đã ngủ. Anh chẳng cần nhìn cũng biết cô đang khóc, hàm răng cắn chặt cố gắng không phát ra âm thanh, tựa như cô đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Nắm tay anh vẫn siết chặt, lồng ngực quặn thắt, giống một chiếc hộp sắt bị người ta liên tục bơm khí vào, không thể đẩy nấp, vô cùng khó chịu.

Anh trở dậy, nhanh chóng thay quần áo ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở rồi lại đóng, Sơ Ảnh mới kéo đầu chăn cắn trong miệng ra, cô xoay người lại, quả nhiên nửa giường trống không.

Giờ này anh còn ra ngoài, anh muốn đi đâu?

Có phải tại cô khiến anh mất giấc ngủ, khiến anh bức mình hay không?

Lát sau, nghe thấy tiếng ô tô chạy xa dần, nước mắt của cô lại rơi xuống như mưa. Bùi Sơ Ảnh, mày sống quá thất bại.

Nước mắt chảy xuống khiến gôi của cô ẩm ướt. Cô không biết mình ngủ thiếp đi thế nào, mơ mơ màng màng lần thứ hai tỉnh dậy thì trời đã sáng, đèn trong phòng vẫn mở, da mặt khó chịu như bị căng ra. Cô rời giường, rửa mặt rồi thay quần áo, trong đầu không ngừng nghĩ

lát nữa phải làm sao để trả lời bố mẹ về việc nửa đêm anh ra khỏi nhà. Thế nhưng cô vừa xuống tầng một đã nhìn thấy Cố Diễm Trạch đang ngồi ở bàn ăn, cô cứ ngỡ mình gặp ảo giác. Cái có cô nhọc công nghĩ ra đã không cần dùng tới nữa rồi.

Sáng ngủ dậy, nhìn thấy Cố Diễm Trạch nằm ngủ ở sofa, La Hình bèn gọi con trai dậy. Cố Diễm Trạch bị đánh thức, chỉ nhìn mẹ rồi dụi mắt, vẻ mặt hoàn toàn không để lộ cảm xúc gì khác.

“Sao lại ngủ ở đây? Tôi qua ra ngoài đây à?”.

“Vâng...”

La Hinh chỉ biết thở dài.

Thấy Sơ Ảnh đứng trên cầu thang, bà vẫy tay: “Mau xuống ăn sáng”.

Sơ Ảnh mỉm cười, đi về phía bàn ăn. La Hinh vừa xới cơm cho con trai và con dâu, vừa nói với Cố Khải Minh: “Sau này ông đừng có nói Diễm Trạch không hiểu được nổi vất vả của ông năm xưa, đêm qua đang ngủ thì nó phải đến công ty xử lí việc gấp đấy”.

Cố Khải Minh liếc vợ: “Đó là chuyện một giám đốc phải làm”.

La Hinh trừng mắt: “Đúng là chỉ có mẹ mới thương con. Đêm qua nó

tất bật đến công ty, sáng sớm đã vội vàng quay về. Ông là bố mà cũng không nói được câu nào tử tế”.

Cố Khải Minh lắc đầu không nói.

Cố Diễm Trạch nhếch môi, anh thừa hiểu bố mẹ kẻ tung người hứng như vậy thực chất không phải lo cho anh, mà đang cố tình ám chỉ cho Sơ Ảnh biết, đêm qua anh ra khỏi nhà là đi xử lý công việc, muốn cô không phải suy nghĩ nhiều.

Sơ Ảnh nghe vậy không khỏi liếc nhìn Cố Diễm Trạch. Cô không biết anh về khi nào, nhưng chắc chắn không phải vì công việc, làm khó hai người lớn

phải nói những lời trấn an cô.

Cô cũng phối hợp với họ, nhìn Cố Diễm Trạch và nói: “Anh về sao không vào phòng mà ngủ?”

La Hình tranh lời của con trai: “Sợ đánh thức con chứ gì nữa. Nó nằm ở sofa, chần cũng không đắp, may mà không bị nhiễm lạnh.”

Bùi Sơ Ảnh và Cố Diễm Trạch đang gấp thức ăn đột nhiên dừng tay, mặt cô cứng đờ, anh rất ghét cô, sao có thể nghĩ cho cô được như thế.

Cố Diễm Trạch chỉ mất vài giây đã lấy lại vẻ bình thường, tiếp tục ăn cơm, làm như không nghe thấy cuộc

đối thoại của họ.

Chương 2

Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh về nhà riêng, dọc đường hai người không nói với nhau câu nào. Cô một mực nhìn ra ngoài cửa xe, vờ như không biết bầu không khí kì lạ giữa hai người, Cố Diễm Trạch cũng chỉ chuyên tâm lái xe. Đến khu biệt thự, Sơ Ảnh xuống xe còn anh lái xe đi làm luôn. Lần nào cũng vậy.

Cố Diễm Trạch đến công ty thì mọi người đều đang vui đầu làm việc, bầu không khí thông thả như trước không còn. Mạc Khả vừa thấy Cố Diễm Trạch liền chạy tới nghênh đón và thông báo lịch làm việc hôm nay của anh. Nói liền

một hơi xong, sau đó Mạc Khả mới quan sát sắc mặt của Cố Diễm Trạch, thần sắc của anh quá mức bình thản, không để lộ tâm trạng tốt hay xấu, cô cũng không dám đoán bừa. Cố Diễm Trạch hiện giờ đã khiến cho người khác hoàn toàn không biết được anh hứng thú với cái gì. Mạc Khả nhớ rõ trước kia anh không như vậy, không phải là anh không biết che giấu tâm sự, mà là khi đó bao nhiêu hạnh phúc đều được phơi bày trên mặt. Không nói xa xôi gì, đó chỉ mới là chuyện sau khi anh kết hôn, quãng thời ấy, ngày nào tới công ty mặt mày anh cũng tràn ngập vui vẻ, ngay cả nếu công ty có xảy ra sự cố, anh cũng rất ít khi nổi giận. Cố Diễm Trạch ngày ấy thực sự rất giống một

chàng trai mới rơi vào bẽ tình, vậy mà kết hôn chưa được hai năm mọi thứ đã thay đổi.

Hôn lễ của Cố Diễm Trạch từng được báo chí đưa tin suốt mấy tháng trời, nội dung hầu hết đều là chuyện tình cô bé lọ lem và hoàng tử, sau khi xỏ chân vào đôi giày thủy tinh, cô bé lọ lem sẽ sống hạnh phúc bên hoàng tử mãi mãi. Chủ đề về cô bé lọ lem tưởng chừng chẳng bao giờ dừng lại. Nhà họ Cố được coi là một dòng họ lớn ở thành phố Thâm Hạ, trước kia bố mẹ Cố Diễm Trạch đã từng chọn một cô gái môn đăng hộ đối làm con dâu, kết quả Cố Diễm Trạch không những không giữ thể diện cho bố mẹ mà còn cố tình tạo ra một vở kịch che

mắt tất cả mọi người. Cuối cùng bố mẹ anh chỉ có thể thỏa hiệp, để mặc con trai muốn cưới ai thì cưới.

Chuyện cổ tích luôn kết thúc khi hoàng tử và công chúa được ở bên nhau, có lẽ ngay cả tác giả cũng biết rằng, mọi người đều ảo tưởng ra một cuộc hôn nhân hạnh phúc giữa hoàng tử và công chúa mà không phải là sau khi kết hôn, hoàng tử có thể sẽ gặp được nhiều cô gái khác hấp dẫn hơn công chúa, muốn ở bên cạnh cô ta, công chúa sẽ vì sự thay lòng đổi dạ của hoàng tử mà ảm đạm buồn bã.

Trước kia sau khi kết hôn với Bùi Sơ Ảnh, trên mặt Cố Diễn Trạch lúc

nào cũng là nụ cười rạng rỡ, còn hiện tại, báo chí thích nhất chính là đưa tin về anh và một nữ sinh viên nào đó.

Phụ nữ như một đóa hoa, nhưng thời kì nở rộ của nó thì vô cùng ngắn ngủi, từng ngày từng ngày trôi qua sẽ chẳng bao giờ phục hồi lại được dáng vẻ ban đầu.

Nghĩ vậy, Mạc Khả không khỏi lắc đầu: “Cô La có gọi điện thoại tới”.

Một chiếc di động của Cố Diễm Trạch thỉnh thoảng sẽ giao cho Mạc Khả giữ, mỗi khi như vậy nghĩa là anh đang cần thời gian riêng tư, cho dù bạn

bè hay khách hàng gọi điện tới tìm, Mạc Khả đều sẽ thay anh từ chối, chỉ khi công ty có việc quan trọng thì Mạc Khả mới liên lạc với anh.

Khi thông báo điều này với Cố Diễm Trạch, Mạc Khả tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của anh, muốn xem xem rốt cuộc cô gái họ La này đối với anh có quan trọng hay không. Chuyện của đàn ông, đôi khi phụ nữ chưa hẳn đã hiểu hết, lại không dám hỏi trực tiếp, vậy nên chỉ có thể suy đoán qua thần sắc. Quả nhiên, Cố Diễm Trạch dùng chân, chìa tay ra.

Mạc Khả đưa di động cho anh, trong lòng thầm nghĩ, cho dù báo giới có viết thế nào, cho dù Cố Diễm

Trạch có quan tâm tới cô La kia ra sao thì cô ta cũng không thể thay thế được cô bé lọ lem năm xưa. Trước giờ Cố Diễm Trạch cũng chưa từng nổi giận với Mạc Khả nếu cô thông báo muộn việc La Vân gọi điện thoại tới. Mạc Khả lập tức xua tan suy nghĩ này trong đầu, Cố Diễm Trạch là người công tư phân minh, đương nhiên không thể đối xử phân biệt với La Vân, có lẽ anh đối với người vợ danh chính ngôn thuận kia của mình cũng vậy.

Mạc Khả đột nhiên nhớ ra, mặc dù Cố Diễm Trạch công khai chuyện mình đã có gia đình, nhưng hôn lễ tổ chức không lớn lắm, không rõ đây là yêu cầu của ông bà Cố hay vì anh cho rằng

cô bé lọ lem của mình không cần một hôn lễ quá xa hoa. Nếu đúng như vậy thì sợ rằng, địa vị của người vợ kia trong lòng anh cũng chỉ ở mức bình thường mà thôi.

Cố Diễm Trạch nhìn chiếc di động trong tay một lúc rồi đưa lại cho Mạc Khả khiến cô sửng người. Cô cho rằng anh sẽ lập tức gọi lại cho La Vân, không ngờ anh chỉ nhìn nhặt kí cuộc gọi rồi thôi.

Cố Diễm Trạch và La Vân có cuộc gặp gỡ rất đẹp, với điều kiện không kể đến việc anh là người đàn ông đã có vợ. Mạc Khả còn nhớ khi đó cô cùng Cố Diễm Trạch tham gia một buổi tiệc rượu trở về, anh ngồi trong xe đang mãi đọc

tài liệu thì tài xế đột ngột dừng xe, hóa ra ở khúc ngoặt phía trước bỗng dưng có một cô gái lao ra đường.

Tài xế sợ đến mặt trắng bệch, Mạc Khả đang định xuống xe thì Cố Diễm Trạch đã nhanh chân xuống trước, anh chạy tới bên cạnh nâng cô gái kia lên, hỏi xem cô ta có bị thương hay không. Nhìn thấy cảnh tượng đó, Mạc Khả không đi tới chỗ họ mà dừng lại bên cạnh xe, bởi vì khoảnh khắc ấy, vẻ dịu dàng trên gương mặt Cố Diễm Trạch khiến một người trợ lí như cô bỗng dưng hiểu ra điều gì. Trên người cô gái kia bị dính nước canh, có lẽ vì quá sợ hãi nên làm đổ chiếc bình giữ nhiệt đang cầm trên tay, vậy mà Cố Diễm Trạch không hề lo

ngại việc quần áo cô gái đó bị bẩn. Làm trợ lí cho anh nên Mạc Khả biết rất rõ, anh ưa sạch sẽ, nếu là người bình thường thì anh đã tránh xa rồi. Đằng này, anh chẳng những không giữ khoảng cách mà còn nhìn cô ta bằng ánh mắt khác lạ. Mạc Khả nhảy bén liên tưởng tới màn hoàng tử cứu cô bé lọ lem, đương nhiên một phần cũng vì La Vân cực kì xinh đẹp, nhất là ánh mắt của cô ta. Từ hôm đó, Cố Diễm Trạch và La Vân bắt đầu dây dưa với nhau.

Buổi trưa, La Vân đến tận công ty Bắc Thần. Cô ta vừa tới nơi, Mạc Khả liền gác mọi chuyện sang một bên để tiếp đón. Cho dù cô ta có quan hệ như thế nào với Cố Diễm Trạch thì chắc

chấn anh cũng không muốn xuất hiện những tin đồn không hay ở công ty. Mặc Khả đưa La Vân vào phòng nghỉ, không cho ai tới quấy rầy.

La Vân thấy vậy, áy náy nói: “Em tới đây có phải làm phiền chị rồi không?”.

Mặc Khả chỉ cười, đầu sao cũng không thể gật đầu.

La Vân khẽ nhíu mày, vẻ mặt có phần lo lắng: “Hôm qua em gọi điện cho anh ấy, chị nói anh ấy bận, sau đó em không yên tâm lại gọi lần nữa nhưng không ai nghe máy. Sợ xảy ra chuyện gì nên hôm nay vừa tan học em tới đây

ngay...”. La Vân vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt Mạc Khả. Cô thừa nhận, bản thân suy nghĩ quá nhiều, cho rằng Cố Diễm Trạch thật sự xảy ra chuyện nhưng vì không muốn mình lo lắng nên không nói. Cô chạy tới đây mà lòng như lửa đốt, nhưng xem ra đúng là không có chuyện gì cả.

“Giám đốc hai ngày nay có quá nhiều việc cần xử lí, làm xong có lẽ đi nghỉ ngơi, chắc lúc đó anh ấy ngủ nên không nghe máy.” Mạc Khả nghiêng đầu, không muốn nhìn gương mặt non nớt của La Vân. Nhìn dáng vẻ này của cô ta, Mạc Khả có lẽ đã hiểu ra vì sao đàn ông luôn thích những cô gái như vậy, Cố Diễm Trạch cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên Mạc Khả còn giấu La Vân một chuyện. Hôm qua La Vân gọi đến quá nhiều, điện thoại do cô giữ, nhưng cô lại không biết kiếm có thể nào, đành chuyển sang chế độ im lặng, vờ như không biết.

Nghe vậy, La Vân gật đầu, nhưng đột nhiên cô nghĩ, nếu đúng như Mạc Khả nói, lẽ ra sau đó nhìn thấy nhiều cuộc gọi nhỡ, anh cũng nên gọi điện lại cho mình mới đúng.

Cố Diễm Trạch đang họp nên Mạc Khả bảo La Vân ngồi đợi một lát.

Cuộc họp kết thúc, Mạc Khả lập tức đi vào phòng làm việc của Cố

Diễn Trạch: “Cô La vừa tới”.

Cố Diễn Trạch ngược nhìn Mạc Khả bằng ánh mắt ngờ vực. Cho rằng anh đang trách mình không nói sớm, khiến La Vân phải đợi, Mạc Khả vội giải thích: “Vừa nãy anh đang họp nên...”

Nghe vậy, sắc mặt Cố Diễn Trạch càng sa sầm. Mạc Khả biết mình hiểu sai ý anh nên không dám nói gì thêm. Cô đi theo Cố Diễn Trạch đã lâu nhưng càng ngày càng cảm thấy suy nghĩ của anh thật khó đoán, đúng là cô đã thất trách.

Cố Diễn Trạch không để ý tới Mạc Khả, cúi đầu xử lý tài liệu một lát,

sau đó thình lình ném toàn bộ giấy tờ trong tay xuống đất, vẻ mặt đầy sự phẫn nộ. Mạc Khả trợn tròn mắt, hoàn toàn không biết lí do anh đột nhiên nổi giận.

Cố Diển Trạch chậm rãi di chuyển ánh mắt về phía Mạc Khả: “Cô ấy tới đây bao nhiêu lần rồi?”.

Mạc Khả ngạc nhiên nhìn Cố Diển Trạch, ngẫm nghĩ vài giây lập tức xác định được “cô ấy” là ám chỉ ai: “Không dưới mười lần”. Nói xong, Mạc Khả vội cúi đầu, hoàn toàn không dám suy đoán lí do anh hỏi câu này, có lẽ đằng sau còn có thâm ý.

La Vân đã tới công ty tìm anh

không dưới mười lần, còn vợ của anh thì sao? Một lần cũng không. Cô chẳng bao giờ quan tâm anh làm việc có mệt hay không, chẳng bao giờ hỏi vì sao anh không về nhà, anh đang bận rộn làm gì, thậm chí còn không bằng một...

Anh thở dài, rồi mỉm cười tự giễu.

Cô Diễm Trạch, rốt cuộc mày đang làm cái trò gì thế này?

Anh đột nhiên đứng bật dậy khiến Mạc Khả giật bắn mình.

Cô Diễm Trạch cầm chìa khóa xe, ra tới cửa thì dừng lại nói: “Cô đi cùng tôi”.

Mạc Khả nằm mơ cũng không ngờ Cố Diễm Trạch bắt cô cùng đi mua sắm với La Vân, hơn nữa còn là Cố Diễm Trạch đưa họ đi.

Dọc đường, Mạc Khả không ngừng quan sát vẻ mặt Cố Diễm Trạch và La Vân. Cô thực sự không muốn làm cái bóng đèn siêu sáng ở đây, nhưng tạm thời không nghĩ ra được có để tránh đi, đành cố ý đi chậm lại. Khi đã tụt lại phía sau, Mạc Khả tưởng rằng hai người họ sẽ không cần kiêng kị gì, vậy mà Cố Diễm Trạch vẫn giữ khoảng cách với La Vân, không hề tiến lại gần, có một hai lần La Vân chủ động nhưng anh lại lùi về sau. Mạc Khả hoàn toàn không hiểu thái độ

này của anh. Nếu Cố Diễm Trạch không có ý gì với La Vân thì vì sao còn trả học phí cho cô ta, vì sao còn giúp anh trai cô ta chữa bệnh? Nếu thật sự có ý, vậy vì sao anh lại đối đãi với cô ta không giống những người đàn ông khác đối đãi với người tình của mình?

Mạc Khả nghĩ, chẳng lẽ do có mặt mình ở đây nên giám đốc mới cố tình giấu giếm cảm xúc? Nghĩ vậy, cô lập tức tiến lên và nói: “Giám đốc, em đột nhiên nhớ ra, em...”

Cố Diễm Trạch không buồn nhìn trợ lý của mình, anh nói: “Lát nữa tôi còn có việc giao cho cô, sao? Còn chuyện gì quan trọng hơn à?”.

Mạc Khả ngây người, vội vàng lắc đầu. Lời nói của anh rõ ràng hàm chứa ý đe dọa, nếu cố tình đòi rời đi, sợ rằng tiền thưởng cuối năm của cô sẽ không thấy tăm hơi đâu mất. Thế nhưng kì lạ, sao anh biết cô định nói gì?

Mạc Khả cứ như vậy âm thầm quan sát sắc mặt của Cố Diễm Trạch. Lần này cô không đi đằng sau nữa mà chủ động chọn quần áo giúp La Vân: “Cô La, chúng ta vào gian hàng này xem đi”.

La Vân quay đầu nhìn Cố Diễm Trạch, thấy anh không có ý kiến gì, bèn gật đầu. Cô chọn lấy một bộ, ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi: “Chị thấy cái này thế

nào?”.

“Thấy đẹp thì thử đi!” Mạc Khả cổ vũ.

La Vân lại lén lút nhìn Cố Diễm Trạch, dường như mong muốn anh có thể bình luận gì đó, nhưng anh chỉ im lặng. Cô không giấu được vẻ thất vọng, cầm bộ trang phục vào phòng thử đồ. Đến khi cô đi ra, Mạc Khả và Cố Diễm Trạch đều quay lại nhìn, nhân viên bán hàng không ngớt lời khen ngợi La Vân mặc đẹp, khiến mặt cô đỏ ửng.

La Vân phân vân giữa màu tím và màu xanh lá cây, màu xanh khá kén người mặc, tuy rằng kiểu dáng rất đẹp

nhưng mặc lên người không thoải mái bằng màu tím. Thấy La Vân có vẻ vẫn muốn thăm dò ý kiến Cố Diễm Trạch, mà Cố Diễm Trạch hoàn toàn tỏ ra dửng dưng, Mạc Khả bèn lên tiếng: “Bộ tím này rất hợp với cô”.

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch bỗng dưng mở miệng: “Chiếc màu xanh lá, gói lại!”.

La Vân kinh ngạc: “Nhưng...”

“Chiếc màu xanh lá cây!” Cố Diễm Trạch kiên quyết, hoàn toàn không có vẻ nghe nhầm lời gợi ý của Mạc Khả.

La Vân không nói gì nữa, trước giờ cô luôn nghe theo lời anh. Mạc

Khả lập tức đi thanh toán.

Ba người tiếp tục đi xem các gian hàng khác, dọc đường Cố Diễm Trạch lại giữ im lặng, Mạc Khả đành chủ động nói chuyện với La Vân, làm dịu bầu không khí. Tất cả những bộ trang phục mua sau đó đều là màu xanh lá cây, Mạc Khả và La Vân không tránh khỏi hoài nghi, Cố Diễm Trạch có phải là tín đồ màu xanh lá cây hay không?

Sau khi nhận một cuộc điện thoại, Cố Diễm Trạch dặn dò Mạc Khả đưa La Vân về để anh đi xử lý công việc. La Vân trong lòng rất muốn ở bên cạnh anh nhưng không dám quấy rầy, chỉ có thể tiếc nuối nhìn anh rời đi.

Cố Diễm Trạch đi rồi, sự bình tĩnh của La Vân hoàn toàn biến mất, trên mặt cô tràn ngập nỗi thất vọng. Mặc dù trên tay là rất nhiều túi quần áo hàng hiệu, cô cũng không thấy vui vẻ.

“Chị Mạc Khả, anh ấy luôn bận rộn như vậy à?” Thực ra, số lần cô gặp Cố Diễm Trạch không nhiều, chỉ có thể hỏi thăm anh thông qua Mạc Khả. Chỉ cần như vậy, La Vân đã cảm thấy hài lòng rồi.

Mạc Khả nghiêm túc gật đầu: “Ừ”.

Cố Diễm Trạch là người thừa kế duy nhất của Bắc Thần, chẳng những

phải giải quyết rất nhiều dự án mà còn phải tham gia tiệc tùng, thậm chí có những thứ anh không muốn làm vẫn phải làm. Như vậy sao không mệt cho được.

La Vân thở dài: “Chị làm việc cho anh ấy lâu rồi phải không?”

Mạc Khả khó hiểu gật đầu.

“Vậy chắc là chị gặp vợ anh ấy rồi?”

Nhận ra vẻ chờ mong trong ánh mắt La Vân, nhưng Mạc Khả chỉ có thể lắc đầu nói: “Chưa”.

Báo giới đều muốn có được thông tin về hôn lễ của Cố Diễm Trạch,

đáng tiếc không thể tìm ra bất cứ điều gì. Lễ cưới chỉ mời mười bàn khách, đều là họ hàng thân thích của nhà họ Cố, không có người ngoài.

“Chị đoán xem, đó là người phụ nữ như thế nào?”

“Hả?” Mạc Khả khó hiểu.

“Một người đàn ông như anh ấy mà chị ta cũng không quý trọng”.

Mạc Khả cúi đầu, khóe miệng nhếch lên mang theo ý châm chọc. Đàn ông ra ngoài tìm vui, lí do đâu phải là người phụ nữ có quý trọng anh ta hay không, chẳng qua chỉ vì đàn ông rất thích ngụy biện cho những việc mình làm mà

thôi.

Chương 3

Cố Diễn Trạch vừa bước vào phòng, đám người Thân Thiên Phong lập tức nhón nháo hẳn lên, quay sang bắt ép một người uống rượu. Cố Diễn Trạch liếc bọn họ một cái rồi ngồi xuống ghế: “Lấy tôi ra cá cược phải không, cược cái gì?”.

Thực ra cũng không có gì to tát, chẳng qua trước đây mỗi lần tụ tập, bọn họ đều không lôi kéo được Cố Diễn Trạch tham gia, dần dần nhận định anh chính là một kẻ trọng sắc khinh bạn. Từ sau khi có vợ, ngoài thời gian cho công việc, Cố Diễn Trạch không rảnh rỗi ra

ngoài gặp bạn bè, thế nên đám bạn của anh cũng biết ý không gọi anh đi nữa.

Lần này tụ tập là do Dương Hựu Khải cầm đầu, anh ta vừa đến liền uống vài ly, nhìn xung quanh không thấy Cố Diễm Trạch đâu bèn giục mọi người gọi anh đến. Thân Thiên Phong gọi điện cho Cố Diễm Trạch, tưởng rằng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý. Thế nên đám người kia mới đánh cược với nhau, có người cho rằng Cố Diễm Trạch chỉ nói để đẩy, có người cho rằng Cố Diễm Trạch nhất định sẽ tới.

Bọn họ vốn chẳng thiếu gì tiền, cùng tụ tập một chỗ cho vui nên đương nhiên hình phạt sẽ là uống rượu,

chỉ có điều đây là loại rượu “đặc biệt” – trộn lẫn nhiều thứ rượu với nhau.

“Vô vị!” Nghe họ nói xong, Cố Diễm Trạch lắc đầu.

“Cậu đương nhiên là không vô vị”. Ai đó cười, lên tiếng, “Trong nhà có vợ đẹp như ngọc, bên ngoài còn có tình nhân xinh như hoa, thế còn vô vị cái nỗi gì nữa”.

Cố Diễm Trạch đang lấy ly rượu, tay bỗng khựng lại, liếc người nọ một cái: “Nói vớ vẩn cái gì thế?”.

“Ôi dào, với bọn tôi, cậu còn giả vờ cái gì nữa?” Đối phương hoàn toàn không để ý tới Cố Diễm Trạch:

“Chuyện này bọn tôi đều hiểu cả!”.

Cố Diễm Trạch cầm ly rượu lên uống, phớt lờ bọn họ.

“Ha ha ha...” Dương Hựu Khải có vẻ đã uống khá nhiều, anh ta chỉ vào Cố Diễm Trạch mà cười: “Trước kia, khi vợ tôi còn chưa là vợ tôi...”.

Có người cắt ngang lời anh ta: “Giờ cũng sắp không còn là vợ cậu nữa rồi”. Mọi người ở đây đều biết vợ của Dương Hựu Khải đang đòi ly hôn.

Mặt Dương Hựu Khải đỏ bừng bừng, xem ra ly rượu hỗn hợp ban nãy đã phát huy tác dụng: “Khi đó vợ tôi còn nói Cố Diễm Trạch cậu là một kẻ si

tình, liều lĩnh cưới bằng được một cô gái không quyền không thế, hoàn toàn khác với đám người chơi bời trác táng bọn tôi. Ha ha, giờ phải cho vợ tôi thấy cậu cũng cùng một giuộc với bọn tôi mới được. Cờ đỏ trong nhà còn chưa ngã mà cờ màu bên ngoài đã phát...”. Nói xong, Dương Hựu Khải còn ợ hơi một cái.

Thân Thiên Phong thấy mặt Cố Diễm Trạch sa sầm lại, vội vàng ngăn Dương Hựu Khải: “Uống say rồi bớt nói đi, tôi đưa cậu đi nghỉ...”.

“Tôi say đâu mà say!” Dương Hựu Khải đẩy Thân Thiên Phong ra. Dương Hựu Khải mới kết hôn chưa được một năm, nhưng vợ anh ta không thể chịu

đựng nổi tính trắng hoa của anh ta nên đòi ly hôn. Dương Hựu Khải đang rất bức bối về chuyện này, vừa nhìn thấy Cố Diễm Trạch, anh ta liền nhớ tới ngày trước vợ mình coi Cố Diễm Trạch là thần tượng, đang lúc say rượu, không kiềm chế được mà nói hết ra: “Tôi có nói gì sai đâu, giới truyền thông đưa tin đầy ra đấy còn gì, chẳng lẽ mọi người không biết? Giả vờ cái gì mà giả vờ? Chưa biết chừng lúc này vợ cậu ta đang ngồi nhà dùng nước mắt để rửa mặt ấy chứ!”.

Cố Diễm Trạch đứng bật dậy: “Cậu nói lại lần nữa xem!”.

Dương Hựu Khải cười: “Ái chà, tức giận rồi à? Ha ha... Vợ cậu nhất

định không bằng vợ tôi. Vợ tôi nóng tính, còn đang đòi ly hôn kia kìa. Vợ cậu ấy à, chỉ có thể một mình nén giận, không dám làm ồn lên...”.

Cố Diễm Trạch xông tới tóm cổ áo Dương Hựu Khải, hạ một cú đấm lên mặt anh ta. Mọi người vội vàng can ngăn.

“Nó uống say, nói linh tinh thôi!”.

Dương Hựu Khải bị đánh vài cú, mặt thoáng cái tím bầm, đầu óc cũng tỉnh táo ra phần nào, cuống quýt ôm mặt nói: “Tôi... tôi say nên nói lung tung. Cậu đừng để bụng, đừng để bụng...”.

Những người ở đây không ai dám đắc tội với nhà họ Cố, Cố Diễm Trạch vài năm nay nổi danh như cồn khắp thành phố Thâm Hạ, hưởng hồ còn có Cố Vân Tu làm mưa làm gió trên thương trường bấy lâu nay. Có ai không muốn kết thân với họ? Nếu đắc tội với Cố Diễm Trạch, chẳng những bản thân gặp rắc rối mà còn liên lụy tới người nhà.

Cố Diễm Trạch chỉnh lại quần áo, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chuyện của tôi không phải ai cũng có thể phán xét!”.

Thân Thiên Phong biết Cố Diễm Trạch thật sự đã tức giận, nhưng

dầu vậy cũng không thể gộp tất cả mọi người vào được, anh ta bèn kéo tay Cố Diễm Trạch nói: “Đều là bạn bè cả, Hựu Khải quá chén nên nói năng không ra sao, cậu chấp nó làm gì!”.

Cố Diễm Trạch gạt tay Thân Thiên Phong ra nói: “Tôi về trước”.

Cố Diễm Trạch vừa mới ra khỏi phòng đã có người lên tiếng: “Ghe thật, bảo vệ nhân tình như thế chẳng lẽ lần này là thật? Nghe nói em này cũng xinh lắm”.

“Tôi rất muốn biết vợ và nhân tình của Cố Diễm Trạch ai đẹp hơn ai. Những người dự lễ cưới về chẳng phải

đều xuýt xoa khen ngợi nhan sắc của cô ta đấy thôi”.

“Chắc chắn là rất đẹp, nếu không thì sao lọt vào mắt Cố Diễm Trạch được?”.

“Bớt lời đi!”.

...

Phòng được cách âm, nhưng Cố Diễm Trạch ra ngoài còn chưa đóng cửa. Nghe những lời họ nói, hai bàn tay anh siết chặt, nhưng kiềm chế không xông vào trong. Anh tìm phòng trống ngồi một mình uống rượu. Hóa ra tất cả mọi người đều nghĩ về anh như vậy, thậm chí còn khinh bỉ anh. Thế nhưng, người có tư

cách lên tiếng nhất trong chuyện này đang làm gì?

Cố Diễm Trạch nhếch miệng cười, nụ cười có châm chọc, có lạnh lùng.

Anh một mình uống hết mấy chai rượu. Cô gái có đôi mắt to bung rượu vào, quan sát quần áo trên người Cố Diễm Trạch, đặt rượu lên bàn, sau đó không ra khỏi phòng ngay mà ngồi xuống: “Anh trai sao lại ngồi đây uống rượu một mình thế?”.

Cố Diễm Trạch mở nắp chai rượu, hoàn toàn không để tâm tới việc trong phòng có thêm một người.

“Uống một mình càng buồn thêm đây, em uống cùng anh nhé!” Khi bàn tay cô ta chạm tới tay Cố Diễm Trạch, anh mới chịu ngẩng đầu lên nhìn.

Quả nhiên là một người đẹp, đáng tiếc, trang điểm quá đậm, lông mi quá giả, giọng nói quá điệu, nụ cười thì quá thiếu tự nhiên. Cố Diễm Trạch cười khẩy, phớt lờ đôi phương, tiếp tục rót rượu vào ly.

“Một mình uống rượu giải sầu chắc chắn là có chuyện không như ý, nếu không là công việc thì hẳn là tình cảm? Em đoán không sai chứ?” Cô gái không bận tâm thái độ của Cố Diễm Trạch, tiếp tục làm nhảm.

Cố Diễm Trạch cầm ly rượu lên, nhìn cô ả và nói: “Mọi người đều nói tính cách tôi không tốt, cô cảm thấy sao?”.

“Sao có thể chứ, nhất định là họ hiểu...”.

Không đợi đối phương nói xong hai chữ “hiểu lắm”, Cố Diễm Trạch đã hát cả ly rượu lên người cô ta. Anh mỉm cười nói: “Tôi cũng cảm thấy họ hiểu lắm”.

Cô ả đứng phắt dậy, bây giờ mới biết không nên động tới người đàn ông này. Quản lý rất nhanh đã có mặt, cuống quýt bắt cô ả xin lỗi nhưng Cố

Diễn Trạch mặc kệ bọn họ, tiếp tục uống rượu. Quản lí bất đắc dĩ lôi cô ả kia ra khỏi phòng.

Ngay cả uống rượu cũng không thoải mái, Cố Diễn Trạch cầm ly rượu lên, ném thẳng vào tường.

Bùi Sơ Ảnh từ trong phòng tắm đi ra đã thấy cửa bị đập ầm ầm. Cô chăm chú lắng nghe một lúc, xác định là cửa nhà mình mới chậm rãi ra mở cửa. Cửa vừa được mở ra, mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô. Sơ Ảnh lập tức bịt mũi lại, liếc nhìn Cố Diễn Trạch. Rốt cuộc anh ấy đã uống bao nhiêu rượu? Cứ như là người vừa chui ra từ hũ rượu không bằng. Cô cũng không biết anh làm thế

nào mà về nhà được.

Cô Diễm Trạch say mềm, ánh mắt mờ mịt như được phủ một tầng hơi mỏng. Sơ Ảnh không đoán ra tâm tư của anh nhưng dám chắc anh đang nhìn mình. Cô dìu anh vào nhà, bỗng nhiên anh giữ lấy gương mặt cô, tay dùng sức rất mạnh.

“Anh làm cái gì thế?”.

“Làm cái gì à?”.

Cô Diễm Trạch bật cười, không để Sơ Ảnh đỡ mình mà còn kéo xồng xộc cô vào phòng. Sơ Ảnh không thể chống chọi nổi, chỉ có thể để mặc anh kéo đi.

“Cố Diễm Trạch, anh muốn làm gì?”.

“Muốn làm gì?” Anh túm tay cô: “Muốn làm gì em còn không rõ?”.

Dứt lời, Cố Diễm Trạch đẩy Sơ Ảnh xuống giường, nằm đè lên người cô, mắt trừng lớn: “Em nói xem anh muốn làm gì?”.

Sơ Ảnh không hiểu vì sao Cố Diễm Trạch tự dưng trút giận lên đầu mình. Cô gắng sức dùng tay đẩy, dùng chân đạp, đáng tiếc cả tay và chân đều bị người đàn ông kia không chế.

“Em phản kháng cái gì chứ? Chẳng lẽ em quên nghĩa vụ vợ chồng rồi

à? Nhưng không sao, em quên thì để anh nhắc cho em tỉnh táo lại!”.

“Không, không được...” Sơ Ảnh giãy dụa.

Cố Diễm Trạch phớt lờ thái độ của cô, cúi xuống hôn lên mặt cô, đến khi đầu lưỡi cảm nhận được vị mặn, anh phần nộ: “Em căm ghét anh như vậy sao? Vì sao phải khóc? Vì sao?”.

Anh không ngừng gào thét, thậm chí bàn tay còn siết chặt cổ cô.

Nước mắt cô không ngừng trào ra. Cô không phản kháng nữa, nhưng anh dường như đã nổi điên lên: “Em rốt cuộc đang làm gì? Em thủ thân vì ai? Vì

ai? Nói!”.

Đôi mắt đỏ rực của Cố Diễm Trạch càng lúc càng mờ đi trong tầm nhìn của cô, không còn cảm giác đau đớn, cũng không kháng cự.

Vì sao? Vì sao lại biến thành như vậy?

Chửi mắng cô đi! Cả đời này, cô không có tư cách hưởng hạnh phúc.

Chương 4

Đại học Kiến trúc Trình Lý tổ chức kỉ niệm tròn một trăm tuổi, rất nhiều nhân sĩ thành công ở nhiều lĩnh vực được mời đến tham dự, trong đó có cả ngài thị trưởng. Bầu không khí ở Trình Lý gần đây vô cùng tập nập, một ngày trước lễ kỉ niệm, toàn bộ giảng viên và sinh viên đã được diễn tập đón tiếp các vị lãnh đạo và hiệu trưởng các trường ngoại quốc. Trên bục giảng, chủ nhiệm đang hào hứng hướng dẫn từng bước, nhưng bên dưới, sinh viên hoàn toàn đặt sự chú ý vào màn hình di động. Mãi tới khi nghe được thông báo trường sẽ cấp cho mỗi sinh viên mười đồng tiền ăn, họ

mới tỏ ra phần khởi một chút.

“Cái này có được xem là thù lao cho chúng ta không?” Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh hỏi, so với việc cả ngày hôm sau phải phơi nắng, mười đồng này có vẻ rẻ quá thì phải.

“Thôi, có còn hơn không!” Bùi Sơ Ảnh nhìn bảng biểu chương trình ngày mai, hỏi Phương Hiểu: “Cậu định đi nghe buổi tọa đàm của ai?”.

“Đương nhiên là Lâm Trạch.” Phương Hiểu trả lời chắc nịch: “Nhưng chắc chắn sẽ đông lắm đấy, bọn mình phải đến sớm tranh chỗ!”.

Bùi Sơ Ảnh cười: “Ừ!”.

Lâm Trạch không phải người tuổi trẻ tài cao nhất trong số những vị khách mời, cũng không phải là nhà diễn thuyết có kinh nghiệm và kiến thức phong phú nhất, nhưng anh ta lại chiếm được cảm tình và sự thán phục của đông đảo sinh viên nhờ vào sự từng trải và quá trình phấn đấu đầy li kì. Lâm Trạch vốn là một chàng trai sinh ra trong một gia đình bình thường, chỉ dựa vào tài năng của mình mà thăng tiến không ngừng, sau đó nhận được học bổng du học Mỹ. Anh ta có thiên phú về máy vi tính, quãng thời gian ở nước ngoài đã tự viết được một phần mềm trò chơi, vừa tung ra thị trường đã tạo nên cơn sốt. Chính điều này đã giúp anh ta nhanh chóng được có

tên trong danh sách những người giàu trẻ tuổi, trở thành một minh chứng điển hình cho việc tự lực làm nên thành công.

Bài diễn thuyết của Lâm Trạch được đúc rút từ chính kinh nghiệm của bản thân anh ta, vì thế mọi người càng cảm thấy những điều anh ta nói rất đáng tin, và anh ta tựa như một người trong huyền thoại.

Ngày hôm sau, Lâm Trạch đã có mặt khá sớm ở hội trường. Phương Hiểu nhìn anh ta đứng trên bục giảng, nói: “Ôi không biết anh ta có người yêu chưa?”.

Bên cạnh lập tức có bạn học

đáp: “Kiểu đàn ông này phải đánh hạ từ trước mới được, bây giờ anh ta thành công, giàu có rồi, chắc chắn yêu cầu đối với bạn gái càng cao”.

“Chưa chắc! Biết đâu vì anh ta xuất thân bình thường nên lại thích cô bé lọ lem”.

“Hậu di chứng của việc xem quá nhiều phim!”

...

Lâm Trạch diễn thuyết xong, các sinh viên bắt đầu nhốn nháo đặt câu hỏi, anh ta thản nhiên cười, ý bảo mọi người cứ hỏi thẳng. Phần lớn sinh viên đều tỏ ra hứng thú đối với sự thành công

của anh ta ở Mỹ, nhưng cũng có một vài câu hỏi lạc đề: “Xin hỏi anh Lâm thích mẫu phụ nữ thế nào?”

Toàn bộ hội trường vỗ tay rào rào hưởng ứng. Lâm Trạch mỉm cười, cầm micro nói: “Nếu vài năm trước được hỏi câu này, tôi nhất định sẽ giới thiệu cô gái ấy với các bạn. Đáng tiếc, hiện giờ không tìm thấy cô ấy đâu, nên tôi không thể miêu tả được”.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, dường như đã bị câu trả lời của Lâm Trạch làm cho chần động.

Nữ sinh đặt câu hỏi suy nghĩ một lát rồi lại nói: “Ý anh là anh vẫn còn

yêu cô gái đó, mặc dù chị ấy đã rời xa anh? Em tin là có một người bạn trai như anh, chị ấy nhất định sẽ quay về!”

Bùi Sơ Ảnh đứng khá xa sân khấu nên không nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Trạch, cô nhỏ giọng nói thầm: “Chị ấy không quay về được nữa”.

“Ai cơ?” Phương Hiểu ngạc nhiên hỏi.

Sơ Ảnh lắc đầu, lặng lẽ rời khỏi hội trường, bên trong mọi người vẫn luân phiên đặt câu hỏi. Đáy lòng cô như có thứ gì đó vừa bị vạch trần, ngay tại thời điểm cô không hề có sự chuẩn bị.

Sơ Ảnh cúi đầu bước đi,

không chú ý đụng phải một người, cô dừng chân, cuống quýt nói xin lỗi.

Cố Diễm Trạch tò mò nhìn theo cô gái, mặt cô ấy vẫn cúi gằm, ánh mắt anh bỗng dưng xuất hiện thứ cảm xúc kì lạ. Mái tóc dài của cô gái kia khẽ đong đưa theo nhịp bước chân, giống như những con sóng đang nhẹ nhàng xô bờ.

Trần Cảnh Minh vỗ vai Cố Diễm Trạch, cười một cách mờ ám: “Mĩ nhân của khoa báo chí trường tớ đây”.

“Sao điệu cười của cậu gian xảo thế?” Cố Diễm Trạch quay lại nhìn Trần Cảnh Minh.

“À thấy cuộc đời cậu quá thuận buồm xuôi gió nên muốn tặng cậu một thử thách thôi!”

Trần Cảnh Minh thuận miệng nói bừa nhưng không ngờ câu nói đó lại trở thành một lời tiên đoán.

“Nếu cậu cũng hứng thú với học tập như hứng thú với việc thăm dò đời tư nữ sinh thì đã không trượt Đại học Xuyên Nhiên.” Cố Diễm Trạch châm chọc, thấy sắc mặt Trần Cảnh Minh biến đổi, anh cười thỏa mãn.

“Đừng có động vào vết thương lòng của người ta chứ!” Không thi đỗ vào Đại học Xuyên Nhiên là sự

thất bại thê thảm nhất đối với Trần Cảnh Minh. Mặc dù Trình Lý cũng là một trường khá được nhưng đương nhiên không thể sánh ngang với Xuyên Nhiên.

Cố Diễm Trạch phớt lờ anh ta, tiếp tục đứng ngoài cửa chờ Lâm Trạch. Từ lâu Trần Cảnh Minh đã coi Lâm Trạch là thần tượng, lần này mượn quan hệ của Cố Diễm Trạch để tới gặp anh ta, vậy nên hết sức niềm nở với Cố Diễm Trạch, Lâm Trạch vừa đi ra liền nhìn thấy Cố Diễm Trạch. Đương nhiên anh không cho rằng cậu ta tới đón mình, thấy Trần Cảnh Minh đứng bên cạnh, Lâm Trạch gật đầu tỏ ý chào hỏi.

“Chào anh, chào anh. Em là

ngiên cứu sinh trường Trình Lý, được gặp anh đúng là vinh hạnh!” Trần Cảnh Minh háo hức tiến lên chào hỏi.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễm Trạch dò hỏi.

Cố Diễm Trạch thản nhiên nói: “Đây là bạn học cấp ba của em”, ngừng một chút, anh nói: “Mặc dù bọn em từng học chung lớp nhưng đảm bảo IQ hai đứa không cùng đẳng cấp!”.

Lâm Trạch liếc Cố Diễm Trạch một cái, đúng là đồ trẻ con.

“Về trường với anh luôn hay ở lại đây chơi?”.

“Ồ lại.”

Lâm Trạch không nói gì thêm, lên xe mà Đại học Xuyên Nhiên cử tới đón.

“Đúng là những người thành công, nhất cử nhất động đều đầy phong độ.” Trần Cảnh Minh nhìn theo Lâm Trạch bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vì thế cậu mãi mãi chỉ có thể làm một người hâm mộ!” Cố Diễm Trạch dừng dừng nói.

Trần Cảnh Minh vờ như không nghe thấy câu châm chọc của anh: “Này cậu chơi với anh Lâm Trạch lâu như thế sao không học được tí phong độ nào của

anh ấy thế?”.

“Trước mặt người bình thường, phong độ đương nhiên phải giấu thật kĩ!”

Trần Cảnh Minh ghen hòng, lườm Cố Diễn Trạch một cái.

Tuy nhiên Cố Diễn Trạch nói không hề sai, thái độ của anh ở công ty thực tập và lúc này khác nhau một trời một vực. Anh luôn là một người biết cách sắm tốt vai diễn của mình ở đúng nơi đúng lúc, đương nhiên, anh không quên mục đích chính hôm nay mình tới tìm Trần Cảnh Minh. Hai người đi đến một nơi yên tĩnh, Cố Diễn Trạch mới

nói: “Cậu và Phương Vũ liên lạc với nhau lần cuối cùng là khi nào?”.

Trần Cảnh Minh không ngốc, thấy Cố Diễm Trạch đích thân tới tìm mình thì đã đoán ra là chuyện liên quan tới Tưởng Phương Vũ. Mặc dù sự việc đã qua lâu nhưng Trần Cảnh Minh biết Cố Diễm Trạch nhất định sẽ không chịu bỏ qua. Từ khi học chung với nhau, Trần Cảnh Minh đã nhận ra Cố Diễm Trạch là một người ngang ngạnh, trên lớp thường xuyên tranh luận với giáo viên, lần nào cũng phải giành phần thắng mới chịu thôi, chỉ những khi có mặt Tưởng Phương Vũ, Cố Diễm Trạch mới trở nên yên phận và nghe lời. Hai người chẳng khác nào anh em.

Trước kia bị bố bắt sang Mỹ du học, Cố Diễm Trạch sống chết không chịu đi, cố chấp không ai khuyên nổi vậy mà chỉ một câu nói của Tưởng Phương Vũ, anh liền ngậm ngùi đi Mỹ, thậm chí rất lâu mới quay về. Chẳng trách khi đó cả trường đều cho rằng mối quan hệ giữa hai thiên tài này đã vượt qua cả quan hệ bạn bè, ngay cả lời từ chối những cô gái theo đuổi họ cũng giống nhau.

Nghĩ đến thời trai trẻ tự do tự tại và bóng dáng cô độc nào đó của hiện tại, Trần Cảnh Minh cất vẻ mặt bồn chồn đi, nói: “Cũng có liên lạc mấy lần, trước kia tớ luôn cho rằng chỗ của mình là ở Đại học Xuyên Nhiên mà, nên rất hay

qua bên đó”.

Cố Diễn Trạch nằm trên sofa, vẻ mặt mệt mỏi. Ngay cả Trần Cảnh Minh cũng kinh ngạc.

“Thế cậu biết bạn gái của Phương Vũ không?”

Trần Cảnh Minh có cảm giác như sét đánh ngang tai. “Có bạn gái á?” Anh ta vô thức thốt lên.

Cố Diễn Trạch tinh ý nhận ra biểu hiện của Trần Cảnh Minh. Anh không nói gì thêm, câu phản vấn của Trần Cảnh Minh đã chứng tỏ không thể moi được tin tức gì từ cậu ta.

“Tớ đi dạo một lát, chốc nữa về sẽ gọi cho cậu.”

Trần Cảnh Minh cũng hiểu tâm trạng lúc này của Cố Diễm Trạch không hề tốt. Có lẽ, sau khi Tưởng Phương Vũ ra đi, bên cạnh Cố Diễm Trạch sẽ không còn một người bạn nào như vậy nữa.

Cố Diễm Trạch đi dạo trên con đường nhỏ rợp bóng cây trong khuôn viên Đại học Trình Lý.

Sắc trời đã tối, dưới ánh đèn đường, tán cây đen sẫm lung lay như những bóng ma. Anh cứ lững thững đi như vậy, mãi khi đi đến một hồ nước nhân tạo, anh mới dừng chân, thở dài một

hơi. Lúc đang định quay về, anh đột nhiên nhìn thấy một người, anh bất giác nở nụ cười. Đúng là duyên phận hiếm có. Cô gái kia chính là người đã va phải anh ở cửa hội trường.

“Cẩn thận! Có rắn”

Cô Diễm Trạch hét lên, sau đó chăm chú dõi theo hành động của người con gái trước mặt, chờ mong dáng vẻ cuống quýt của cô. Nhưng nụ cười trên mặt anh nhanh chóng tắt ngấm.

Cô gái kia nghe tiếng hét của anh, theo phản xạ nhảy lại đằng sau. Không may, cô đứng sát mép bờ hồ, thế là một tiếng “tôm” lớn vang lên.

Cổ Diễn Trạch hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy. Anh cấp tốc nhảy xuống cứu nạn nhân do trò đùa của mình gây ra.

Tiếng động khá lớn, thu hút sự chú ý của những người xung quanh, có người hét lên: “Có người ngã xuống hồ!”, có người vội vàng chạy lại giúp đỡ. Tất cả đều nhìn không rời mắt vào cô gái vừa được cứu lên.

Bùi Sơ Ảnh ảo não nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, cô quay lại nhìn kẻ đầu sỏ, nhất thời chưa thể xác định anh ta cố tình trêu chọc hay thật sự có rắn. Nhưng hễ nghĩ tới chữ “rắn” là cơ thể cô không khỏi run lên.

“Vừa nãy... Vừa nãy cái dây kia nhìn trông giống rắn lắm...” Cố Diên Trạch gượng cười giải thích. Người anh cũng đã ướm như chuột lột, không tránh khỏi buồn bực vì dáng vẻ mình lúc này và cục diện thê thảm do mình tạo ra.

Bùi Sơ Ảnh tỉ mỉ quan sát người con trai trước mặt, tỏ ra mình là người cực kì rộng lượng, cô nói: “Chắc tôi nên nói cho anh biết, tôi biết bơi đây!”

Mọi người vây quanh bật cười nghiêng ngả, thậm chí có người còn lên tiếng: “Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân mà chọn sai đối tượng rồi!”.

Cô Diễm Trạch phát huy bản lĩnh kiên nhẫn của mình giống khi đi học, anh đuổi theo Bùi Sơ Ảnh: “Dù sao tôi cũng vì cứu em mới thành cái bộ dạng này!”. Vừa nói, anh vừa chỉ vào quần áo của mình, vẻ mặt cực kì đáng thương.

“Thế anh muốn mặc quần áo con gái không?”

Lúc này thì Sơ Ảnh đã khẳng định được anh ta chỉ muốn trêu chọc mình, nhưng cô cũng thật chẳng ngờ mình lại ngã vào hồ nước.

Cô gái này đúng là không dễ đối phó! Cô Diễm Trạch thầm oán thán, lát sau anh bật cười: “Có thể cho mượn

quần áo của bạn trai em không?”

“Rất tiếc, tôi single!” Nói xong, Sơ Ảnh bỏ đi, chỉ muốn nhanh chóng về phòng thay bộ đồ ướt sũng này ra.

“Sao tôi lại xui xẻo thế không biết! Gặp phải một cô gái lòng dạ sắt đá!” Cố Diển Trạch vờ tỏ ra đáng thương: “Các bạn nói xem, tôi ướt sũng hết cả người vì cứu cô gái này, thế mà cô ấy không hề có ý định chịu trách nhiệm!”

Hai người vừa đi vừa nói, đã ra tới chỗ đông người, tiếng nói của Cố Diển Trạch khá lớn, mọi người đều tò mò xúm lại xem.

Bùi Sơ Ảnh cảm thấy nhức đầu.

“Bạn nữ này sắt đá quá!” Có người tỏ ra đồng cảm với Cố Diễm Trạch.

Nhưng cũng có người lên tiếng bênh vực Sơ Ảnh: “Chịu trách nhiệm gì?”

Cố Diễm Trạch chỉ cười không nói, mái tóc ướt sũng dán trên trán, trông anh như một chàng sinh viên hiền lành, chẳng hề có ý định công kích ai.

“Có phải tình nhân cãi nhau không thể?”

“Xem ra cãi nhau to rồi!” Ai đó cười.

Bùi Sơ Ảnh bực bội, mặc kệ người con trai kia, cô bước nhanh về kí túc. Thế nhưng Cố Diễm Trạch có vẻ đã kiên quyết bám theo cô cho bằng được.

“Tóm lại là anh muốn gì?”
Bùi Sơ Ảnh mất mặt câu gắt hỏi.

“Ồ!” Cố Diễm Trạch tỏ ra kinh ngạc: “Hóa ra em không bị câm”.

Sơ Ảnh ghen hòng, lập tức quay người đi. Cố Diễm Trạch tủm tỉm cười, đuổi theo giữ cô lại, không đợi cô mở miệng, anh đã nói trước: “Tôi thật sự

vô tội. Lỗi là do cái dây kia. Hơn nữa vì cứu em mà tôi biến thành cái dạng này, em không nên tức giận nữa. Lát nữa tôi còn có việc, dù em muốn mặc kệ tôi thì ít nhất cũng giúp tôi sấy di động đã, như thế tôi mới gọi điện báo bạn tôi tới đón được chứ?”.

Cố Diễm Trạch nói bằng giọng vô cùng đáng thương.

Sơ Ảnh liếc nhìn nước nhỏ giọt từ chiếc di động, bắt đầu mềm lòng. Không thể phủ nhận đây là vì cô....

Cô cầm lấy di động của Cố Diễm Trạch, trở về kí túc xá.

“Tôi đợi em ở đây.”

Sơ Ảnh khựng người lại một chút, sau đó tiếp tục đi.

Cô mới đi chưa được bao lâu thì có một nữ sinh khác cầm một bộ quần áo đi tới trước mặt Cố Diễm Trạch.

“Là anh phải không? Ở đây chỉ có mình anh là bị ướn sưng thôi!” Phương Hiểu đưa quần áo cho Cố Diễm Trạch, sau đó tỉ mỉ quan sát anh: “Anh là... Cố Diễm Trạch?”

Cố Diễm Trạch ngơ ngác, chỉ biết gật đầu.

“Trời ạ, không ngờ em có thể được gặp anh!” Phương Hiểu phấn khích,

lát sau mới nhớ ra phải giải thích: “Em cũng học cấp ba ở Xuyên Nhiên, hồi đó anh là thần tượng của em đấy. Cả đám bạn học của em cũng rất ngưỡng mộ anh...”

“Có thể cho anh hỏi bộ quần áo này là thế nào không...”

“À, vừa nãy Sơ Ảnh bảo em mang xuống cho người con trai ướm như chuột lột đang đứng dưới này. Em tiếc kinh khủng ấy, bộ này em mới mua định tặng bạn trai, vẫn còn nguyên mác đây này. Biết là anh rồi nên em không tiếc nữa...”

Ướt như chuột lột?

Cố Diễm Trạch cúi đầu nhìn mình, câu thành ngữ này hình dung rất chính xác.

Anh cười: “Cảm ơn em, vậy anh đi thay đồ đã”.

Phương Hiểu gật đầu như gà mổ thóc, vừa quay về phòng, cô ấy đã phát huy bản lĩnh “bà tám” của mình: “Sơ Ảnh! Số cậu quá son! Gặp được cả Cố Diễm Trạch...”

Bùi Sơ Ảnh ho “khụ” một tiếng: “Cậu thử ngã xuống nước xem!”

Đã bị rơi xuống hồ, ướt như chuột lột rồi mà còn có người khen mình

gặp vận son!

Bùi Sơ Ảnh vừa nói chuyện với Phương Hiểu, vừa sẩy di động, trong lòng vẫn chưa hết phần nộ. Phương Hiểu mới xuống đưa áo cho anh ta mà đã bị mua chuộc, nghĩ đến ban nãy anh ta nói những lời kia trước mặt nhiều người như vậy, Sơ Ảnh càng cảm thấy mất mặt.

“Cổ Diễn Trạch là nhân vật làm mưa làm gió ở trường cấp ba Xuyên Nhiên bốn tổ. Anh ấy và anh Tưởng Phương Vũ được xem như cặp thiên tài song sinh, tham gia bất cứ cuộc thi nào, hai người họ đều ẵm hai giải nhất nhì về. Làm bài thi môn Lí tổng hợp, Cổ Diễn Trạch mà không được điểm tối đa mới

khiến mọi người kinh ngạc. Cũng có một lần bị trừ điểm, nhưng đó là vì anh ấy ốm, chưa làm hết bài đã ngủ. Các cậu biết Bắc Thần không? Cố Diển Trạch chính là người thừa kế duy nhất của Bắc Thần đây. Anh họ của anh ấy là tổng giám đốc Cố Vân Tu của Bắc Thâm, chú của anh ấy là phó thị trưởng...”

“Tớ tưởng Bắc Thần ở Thâm Hạ cơ mà?” Một bạn cùng phòng tò mò hỏi.

“Đây là cậu không biết rồi, Bắc Thần ban đầu ở đây, về sau chuyển tới Thâm Hạ, nghe nói do chính quyền thành phố hạn chế sự phát triển của họ ở đây.” Phương Hiểu tỏ ra hiểu rõ nội tình.

“Đây chính là vị *phú nhị đại*^[1] trong truyền thuyết đấy hả?” Ai đó hỏi.

[1. Thế hệ thứ hai trong gia tộc giàu có. (Mọi chú thích đều của người dịch)]

“No no no! Đây là một vị con cưng của trời.

Phương Hiểu vừa dứt lời, Sơ Ảnh đã quẳng chiếc di động cho cô: “VẬY CẬU MANG DI ĐỘNG XUỐNG CHO VỊ “con cưng của trời” NHÀ CẬU ĐI!”

Phương Hiểu hớn hờ ra mặt: “Tuân lệnh!”

“Phương Hiều!” Một người khác gọi: “Anh ta mặc quần áo cậu đưa, nhà anh ta giàu như thế, xem ra lần này cậu được món hời rồi”.

“Ai như cái đồ hám tiền các cậu chứ!”

“Vâng, chỉ có Phương Hiều cậu là coi tiền như cỏ rác, lần sau cầm được mang thẻ cơm của tớ đi ăn đây nhá!”

Bùi Sơ Ảnh bật cười. Bây giờ cô mới nhớ ra mình vội vàng sảy di động cho Cố Diễm Trạch trong khi tóc cô vẫn còn ướt. Cô lại bật máy, sảy tóc mình. Vai áo đã bị nước rỏ xuống ướt đầm.

Xong xuôi, cô uống một viên cảm cúm, đề phòng cơ thể bị nhiễm lạnh.

Đêm đó, chủ đề trò chuyện của bốn cô gái đều xoay quanh Cố Diên Trạch, từ chuyện trung học đến những sự kiện xảy ra trong cuộc đời anh ta.

“Phương Hiểu, cậu không đi làm phóng viên đúng là uổng phí tài năng...”

“Không uổng, không uổng! Tớ học báo chí mà...”

Mọi người trêu đùa, Sơ Ảnh miễn cưỡng mở miệng: “Anh ấy có biết chơi bóng rổ không...”

“Đương nhiên là có, siêu là
đăng khác!”

Bùi Sơ Ảnh gật đầu, sau đó
một đêm mộng đẹp.

Cố Diễn Trạch thay quần áo
xong, lại đứng đợi trước cửa kí túc xá
nữ. Giờ này khá nhiều sinh viên ở bên
ngoài trở về phòng, thỉnh thoảng có
người nhìn anh dò xét. Anh nhú mày, hóa
ra đây là tình trạng của những chàng trai
đứng dưới kí túc xá nữ chờ bạn gái mình,
cảm giác hết như một con vật nào đó bị
nhốt trong lồng để cho người ta vây lại
xem.

Cũng may, Cố Diễn Trạch mới

đợi được một lát thì Phương Hiểu cầm điện thoại xuống. Anh nhìn di động, rồi lại nhìn Phương Hiểu.

“Anh Cố, mặc dù quần áo em đưa cho anh là mới nhưng anh yên tâm, em không định đòi tiền đâu.”

Cố Diễn Trạch há hốc miệng, ghen hòng một lúc mới nói tiếp: “Cảm ơn em”.

“Cảm ơn gì chứ! À đúng rồi, di động do Sơ Ảnh sấy cho anh, em không biết nó có định thu phí hay không...”

Cố Diễn Trạch mỉm cười: “Ừm, vậy thì phải làm sao...”

Phương Hiểu nhanh nhẩu nói:
“Anh phải tự hỏi nó thôi! Cơ mà chắc anh chưa có số của nó phải không? Ngày trước em nghe nói trí nhớ của anh rất tốt, em chỉ nói một lần: 134..., 136..., 134..., 134... Trong bốn số điện thoại này có một số của Sơ Ảnh. Anh về suy nghĩ nhé!”

Phương Hiểu vừa về phòng vừa tùm tùm cười, lần này hẳn là có thể thúc đẩy chuyện vui của Sơ Ảnh rồi. Duyên phận đã cho gặp gỡ thì nhất định không được để nó chạy mất.

Cố Diễn Trạch cười cười, Phương Hiểu vừa dứt lời, anh đã ghi nhớ

số điện thoại “độc nhất vô nhị” kia. Trong bốn dãy số, có ba dãy bắt đầu bằng 134, nếu đối phương đã có ý tác hợp thì đương nhiên phải là dãy số 136.

Anh khởi động lại di động của mình, đã hoạt động bình thường. Do dự một lúc, Cố Diễm Trạch gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

“Tuồng cậu mất tích rồi chứ! Còn tất cả di động!”

“Nói vớ vẩn, tìm chỗ nào nói chuyện đi!”

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diễm Trạch về phòng mình, chỉ sang chiếc giường bên cạnh và nói: “Thằng bạn

cùng phòng đi thăm người yêu rồi. Cậu ngủ giường đó đi”.

Cố Diễm Trạch bấu môi không nói.

“Bệnh sạch sẽ của cậu có phát tác lúc này không đây?”

“Người đã đứng dưới mái hiên sao có thể không cúi đầu cho được!” Cố Diễm Trạch nói xong, phớt lờ Trần Cảnh Minh, đi vào phòng tắm.

Nghe Cố Diễm Trạch kể vài câu qua loa về sự việc tối nay, Trần Cảnh Minh không khỏi cảm thấy kinh ngạc: “Cậu chắc chắn đó là cô gái va phải cậu hôm nay?”

“Chắc chắn, cực kì chắc chắn! Ánh mắt cô ấy...” Đang nói, Cố Diễm Trạch bỗng ngừng lại.

“Không nên, không nên, thật sự không nên...”

“Cậu thôi niệm kinh bên tai tớ đi!”

Trần Cảnh Minh tỏ ra không thèm chấp nhận: “Nói cho cậu biết, Bùi Sơ Ảnh đúng là hoa khôi trường tớ, nhưng trước giờ chưa từng thấy em ấy có bạn trai, chuyện này hết sức kì lạ. Bọn con trai theo đuổi Sơ Ảnh cực nhiều nhưng tất cả đều bị từ chối. Cậu có được số di động của em ý đúng là kì tích!”

“Tớ biết thừa cậu ghen tị!” Cố Diễm Trạch “hừ” một tiếng.

Trần Cảnh Minh đang nằm, nghe vậy liền bật dậy: “Tớ không thèm đùa với cậu đâu. Nếu cậu chỉ đơn giản cảm thấy thú vị thì không nói làm gì, nhưng nếu nghiêm túc thì thôi đi!”

“Vì sao?” Cố Diễm Trạch tò mò hỏi.

“Tớ thấy cô em này rất kì lạ. Ở tuổi này, có cô gái nào không chú ý ăn mặc trang điểm, nhưng em ý tuyệt đối không, còn từ chối bất cứ thằng con trai nào ngỏ ý. Rõ ràng là chuyện không bình thường. Thực ra em ấy cũng không có gì

chương mắt mọi người, hoạt động tập thể đều không tham gia. Nhưng có một lần khi còn học năm nhất, Sơ Ảnh tham dự một cuộc thi vẽ, giành được giải nhất, bây giờ bức tranh ấy vẫn còn treo trong phòng trưng bày của trường. Mọi người chẳng ai ngờ một sinh viên năm nhất lại vẽ có hồn như thế. Lúc đó bọn tớ còn chưa gặp Bùi Sơ Ảnh, có người đoán: Con gái thông minh tài giỏi như vậy thì ngoại hình chẳng ra sao, thế là cả đám đánh cược với nhau, rồi cử một người đến xem mặt mũi em đó thế nào”.

Cố Diễn Trạch tò mò: “Cậu ta nói sao?”

“Người còn đẹp hơn tranh”.

“Thế thì làm sao?” Cô Diễm
Trạch dừng dung.

“Khó hiểu là việc, sang năm
hai Bùi Sơ Ảnh chuyển khoa. Em ý có
năng khiếu vẽ bạ̉m sinh thể mà lại từ bỏ
nó để chuyển sang học Báo chí, hơn nữa,
nghe nói em ý còn xé hết tranh đã vẽ, vứt
cả dụng cụ vẽ đi. Chắc chắn là có bí mật
gì đó.”

“Cậu xem phim nhiều quá à?”

“Cậu thật không sợ hả?”

“Ai nói với cậu là tớ có hứng
thú với cô em đó?”

Sự thực là không có ai nói với Trần Cảnh Minh cả.

Hôm sau, Cố Diễm Trạch tới nơi ở của Lâm Trạch. Đại học Xuyên Nhiên có một dự án hợp tác với Lâm Trạch nên đã thu xếp cho anh ta một căn hộ, Cố Diễm Trạch tiện thể được thơm lây. Vừa bước vào nhà, anh đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím của Lâm Trạch.

“Bữa sáng trên bàn đây!” Lâm Trạch nói mà không quay đầu lại.

“Ai không biết chắc sẽ cho rằng anh có mắt ở sau lưng ấy nhỉ?”

“Vì thế chỉ có cậu mới biết là anh không có”.

Cố Diễn Trạch bật cười: “Ngày nào cũng thế này anh không chán à? Máy tính bức xạ ác lắm đấy, cẩn thận chưa già đã yếu”.

“Lo cái thân cậu trước đi. Bác trai vừa gọi điện cho anh hỏi bao giờ cậu về đây.”

Cố Diễn Trạch day trán: “Lần trước em nói với bố là bao giờ về Thâm Hạ thì em về nhà”.

“Bảo sao bác trai lại hỏi anh như vậy.”

Cố Diễn Trạch tỏ ra thông cảm: “Về nhà em sẽ bảo bố đầu tư cho

anh”.

“Đa tạ thiếu gia hào phóng!”
Lâm Trạch hờ hững nói, bỗng dưng nhớ ra điều gì, quay lại hỏi: “Có tìm được không?”

Cố Diễm Trạch lắc đầu: “Hình như chẳng có ai biết chuyện Phương Vũ có bạn gái”.

“Hay cậu nhầm?”

“Không.” Cố Diễm Trạch khẳng định: “Lúc Phương Vũ xảy ra chuyện, trong tay cậu ấy cầm một chiếc nhẫn kim cương”.

Cố Diễm Trạch vĩnh viễn

không quên viên kim cương xanh lam ấy, nó và viên kim cương trên khuyên tai của anh là từ cùng một viên mà ra. Kì nghỉ đó, Cổ Diễm Trạch đi du lịch Thụy Sĩ, tình cờ thấy một viên kim cương xanh lam rất đẹp, anh liền dùng toàn bộ tiền tiết kiệm của mình để mua, sau đó mời nhà thiết kế nổi tiếng để chế tác thành một đôi khuyên tai. Sau khi về nước, anh đưa một chiếc cho Tưởng Phương Vũ, thống nhất hai người đều đeo bên tai trái.

Lúc đó Cổ Diễm Trạch còn nói với Tưởng Phương Vũ: “Sau này gặp được người con gái ở bên cạnh chúng ta cả đời thì sẽ chế tác chiếc khuyên tai này thành một chiếc nhẫn tặng cô ấy!”

Tưởng Phương Vũ vui vẻ đáp:
“Ok!”

Hiện giờ, viên kim cương của anh vẫn là một chiếc khuyên tai, nhưng chiếc của Tưởng Phương Vũ đã biến thành nhẫn.

Phải là người con gái như thế nào mới có thể bước vào được trái tim Tưởng Phương Vũ mà ngay cả người bạn thân như anh cũng không biết? Có lẽ quan hệ giữa hai người họ đã vượt qua giới hạn tình bạn, có lẽ Tưởng Phương Vũ đã coi đó là người quan trọng nhất cuộc đời mình. Nghĩ vậy, Cố Diễm Trạch không khỏi chạnh lòng, anh không ngờ, sau khi người đó xuất hiện, Tưởng

Phương Vũ lại giữ bí mật với cả mình.

Trước kia họ từng có một ước mơ, mua một chiếc du thuyền lớn, lần lượt đưa vợ con đi du lịch vòng quanh thế giới. Nhưng không ngờ, trong hai người lại có một người không tới được ngày đó.

Thời điểm Tưởng Phương Vũ xảy ra chuyện, Cố Diên Trạch đang ở Mỹ, anh làm gì cũng không xong, trong lòng thấp thỏm không yên. Anh gọi điện cho Tưởng Phương Vũ nhưng không liên lạc được, bèn gọi vào số máy bàn, lúc đó mới biết được tin dữ từ người giúp việc, anh vội vàng về nước. Kết quả điều tra của cảnh sát cho biết, Tưởng Phương

Vũ lái xe khi say rượu, trên đường gặp phải cơn dông nên đã xảy ra tai nạn. Tâm trạng Cố Diễm Trạch chưa bao giờ tồi tệ như lúc đó, anh chỉ mong mình ngủ say mãi mãi không tỉnh dậy, hoặc là sau khi tỉnh dậy sẽ có người nói với anh: Tất cả chỉ là một cơn ác mộng, Tưởng Phương Vũ vẫn bình an, vẫn đang ở Đại học Xuyên Nhiên đợi anh về nước. Hai người họ còn chưa thực hiện được giấc mơ của mình, Tưởng Phương Vũ làm sao có thể từ bỏ mà ra đi như vậy.

Anh không tin, không thể tin được chuyện này.

Tưởng Phương Vũ lúc nào cũng nhắc nhở anh, lúc lái xe nhất định

phải cẩn thận, không được lái quá nhanh, càng không được uống rượu. Cậu ấy cẩn thận như vậy, vì sao lại phạm sai lầm lớn đến thế?

Đến bệnh viện, nhìn thấy cơ thể lạnh băng của Tưởng Phương Vũ, anh rút cuộc không thể cầm được nước mắt mà bật khóc.

Người anh em thân thiết ấy luôn ở bên anh, nói cho anh biết chỗ nào anh làm chưa đúng, chỗ nào cần sửa chữa, vì sao có thể ra đi bằng cách này, hơn nữa còn một đi không trở lại.

Quãng thời gian hai người ở cùng nhà, Tưởng Phương Vũ luôn quan

tâm tới chuyện ăn uống của anh, luôn nhìn đồng quần áo bản của anh mà thở dài rồi sau đó mang đi giặt. Lúc nào cậu ấy cũng làm tròn vai trò của một người anh trai.

Một lần, Cố Diễm Trạch buồn chán bèn hỏi Tưởng Phương Vũ: “Nếu sau này chúng ta cùng thích một cô gái thì sao?”

Tưởng Phương Vũ không do dự mà nói: “Đương nhiên mình sẽ nhường cậu rồi!”

Nếu không phải tận mắt thấy chiếc nhẫn mà Tưởng Phương Vũ cầm chặt trong tay, có lẽ Cố Diễm Trạch đã

thật sự cho rằng đây là một chuyện không may. Nhưng rõ ràng Tưởng Phương Vũ là người rất bình tĩnh, có thể khiến cậu ấy mất kiểm soát đến mức để xảy ra tai nạn nhất định là người mà cậu ấy định tặng chiếc nhẫn kia.

Năm đó, việc học tập của Cố Diễm Trạch ở Mỹ chưa xong, sau khi về nước lại bị cha bắt vào Bắc Thần làm việc, tới tận bây giờ mới có dịp trở về Xuyên Nhiên cùng với Lâm Trạch.

Lâm Trạch nhìn Cố Diễm Trạch ngồi thần thờ: “Thế cậu định thế nào? Tiếp tục điều tra à?”

Cố Diễm Trạch gật đầu.

“Lắm lúc anh thấy cậu quá cố chấp, tìm được cô gái đó rồi thì sao? Tưởng Phương Vũ sẽ trở về được à? Hay cậu định trả thù? Nói cho cùng thì dù có nhân tố bên ngoài tác động nhưng sự việc là tự Tưởng Phương Vũ gây ra.”

“Em không làm gì cả, em chỉ muốn tìm hiểu rõ sự thật. Em không muốn để người bạn thân nhất của mình chết không rõ lí do.”

Lâm Trạch lắc đầu tỏ ý không bằng lòng: “Cứ để không rõ ràng thực ra cũng tốt, cần gì phải tự chuốc lấy khó chịu vào người”.

Cố Diễn Trạch liếc Lâm Trạch

một cái: “Em chỉ tin sự thật”.

Lâm Trạch mở miệng, định nói gì thêm nhưng lại thôi, nghĩ tới khi còn ở Mỹ, chính cái tính bướng bỉnh này của Cố Diễm Trạch đã thu hút anh.

“Nhất định em phải tìm ra sự thật.” Cố Diễm Trạch kiên định nói.

Ăn sáng xong, Cố Diễm Trạch lại một mình đi đến Đại học Xuyên Nhiên. Anh không có nhiều ấn tượng về ngôi trường này, mặc dù cả anh và Tưởng Phương Vũ từng cầm trên tay tờ thông báo trúng tuyển vào ngành học “hot” nhất ở đây nhưng cuối cùng anh còn chưa bước chân vào trường thì đã bị

bố ép đi du học.

Đôi khi anh nghĩ, nếu năm xưa mình không đi Mỹ, liệu sự việc không may kia có xảy ra hay không? Ít nhất có anh ở bên cạnh Tưởng Phương Vũ, anh còn có thể khuyên nhủ cậu ấy, không để cậu ấy gặp tai nạn. Thế nhưng sau khi mọi thứ đã xảy ra rồi thì tất cả mọi cái “nếu như” đều chỉ là giả thiết mãi mãi không thành hiện thực mà thôi.

Ngành học của Tưởng Phương Vũ là Hóa học. Cố Diên Trạch đến đây phòng thí nghiệm, trong lòng nghĩ có lẽ Tưởng Phương Vũ đã từng tới nơi này, tâm trạng anh không khỏi phấn khích, giống như mình đang đến gần hơn với

cuộc sống của Tưởng Phương Vũ. Anh vào một gian phòng, nhìn không rời mắt khỏi những chiếc lọ thủy tinh nhỏ, tưởng tượng ra hình ảnh Tưởng Phương Vũ cầm chúng trong tay, vẽ mặt chăm chú. Cảm giác của anh lúc này tựa như đang chứng kiến cảnh hoàng hôn tươi đẹp thì bỗng phát hiện ra trời đã tối đen.

Cố Diễn Trạch đi tiếp, chợt nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ một căn phòng khác. Anh dừng lại ngoài cửa theo dõi.

Nhóm người bên trong đang tranh luận về một vấn đề, ý kiến bất đồng, không ai chịu nghe ai. Đứng nghe một lúc, Cố Diễn Trạch thản nhiên lên

tiếng: “Các bạn có thể làm một thí nghiệm, lần lượt loại bỏ protein và tăng thêm chất xúc tác đối với DNA, sau đó quan sát xem DNA sẽ sản sinh ra hiện tượng gì”.

Mấy người kia nhìn nhau một lúc rồi cười hỏi Cố Diễm Trạch: “Cậu là sinh viên trường này à?”

“Không phải.” Nói xong, Cố Diễm Trạch quay đi.

Một nữ sinh viên đột nhiên đuổi theo anh: “Cho hỏi, cậu có quen Tưởng Phương Vũ không?”

Cố Diễm Trạch sững người, anh quay lại, hàng lông mày khẽ nhíu.

“Xin lỗi, mình quá đường đột. Mình là Lâm Tư, nghiên cứu sinh ở đây. Trước kia mình học cùng lớp với Tưởng Phương Vũ, từng có lần thấy một bức ảnh của cậu ấy, trong đó có một người rất giống cậu.”

“Không giống.” Cố Diên Trạch phản bác, anh mỉm cười: “Đó chính là mình”.

Ngồi trong quán cafe, Lâm Tư đan những ngón tay vào nhau, trong lòng vẫn không dám tin mình thật sự được gặp người đàn ông này.

“Ngày trước Phương Vũ thường nhắc tới cậu.”

“Thế à, cậu ấy nói gì?” Về mặt Cố Diễm Trạch cực kì thản nhiên, tựa như anh đang cố gắng che giấu đáy lòng cuộn sóng.

“Những lúc kể chuyện về cậu, Tưởng Phương Vũ luôn mỉm cười. Cậu ấy nói cậu thông minh ra sao, bướng bỉnh cố chấp thế nào, thậm chí mỗi khi gặp phải bài tập khó, cậu ấy đều nói nếu cậu ở đây nhất định sẽ lập tức làm được.” Lâm Tư thở dài.

“Cậu và Phương Vũ rất thân à?” Cố Diễm Trạch nhìn đối phương bằng ánh mắt dò hỏi.

“Ngày trước bọn mình cùng

một tổ, cậu ấy là tổ trưởng...” Lâm Tư có phần hoảng loạn, giống như bí mật giấu kín trong lòng vừa bị người khác nhìn thấu.

“Nghe nói...” Cố Diễm Trạch ngừng lại, quan sát sắc mặt Lâm Tư: “Ngày trước Phương Vũ từng yêu một người, cậu gặp cô gái đó chưa?”

“Hóa ra đó là sự thật?” Lâm Tư lấy lại thái độ bình thường.

“Ý cậu là sao?” Cố Diễm Trạch tựa vào lưng ghế, đôi mắt chăm chú nhìn vào tách cafe bốc hơi nghi ngút.

“Mặc dù bọn mình chưa từng gặp được bạn gái của Phương Vũ nhưng

đúng là có một thời gian cậu ấy rất kì lạ, làm chuyện gì cũng tùm tùm cười, ai tình mắt đều nhận ra cậu ấy đang yêu, chỉ có điều cậu ấy chưa từng nhắc tới..."

Cô Diễm Trạch vội hỏi: “Thế trước khi xảy ra vụ tai nạn, cậu ấy có gì bất thường không?”.

Lâm Tư cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có một lần làm thí nghiệm, cậu ấy vô tình làm đổ hóa chất, suýt nữa dẫn tới hỏa hoạn. Một người cẩn thận như cậu ấy mà lại có lúc bất cẩn như vậy. Thậm chí, cậu ấy còn bắt đầu đi bar, học hút thuốc, từ bỏ cả cơ hội đi Mỹ du học, kì lạ nhất là cậu ấy trượt kì thi tiếng Anh cấp sáu”.

Cô Diễm Trạch hiểu rõ những điều này có ý nghĩa gì, hai việc trước anh có thể chấp nhận, nhưng chỉ riêng chuyện Tưởng Phương Vũ thi trượt tiếng Anh cấp sáu thì không thể xảy ra, nó chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm. Tưởng Phương Vũ cực kì có năng khiếu học tiếng Anh, trước kia học chung với nhau, ngay cả anh còn phải ao ước có được điểm số môn tiếng Anh cao như cậu ấy.

Phương Vũ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cậu?

“Cậu nghĩ những hành vi bất thường đó là vì nguyên nhân gì?” Cô

Diễn Trạch hỏi.

Lâm Tư cười: “Rất khó nói”.

“Chẳng phải giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn ư?”

Biết không trả lời thì không xong, Lâm Tư đành nói: “Có lẽ là vì người cậu ấy yêu”.

Sau cuộc nói chuyện, Cố Diễn Trạch càng thêm tin tưởng vào phỏng đoán của mình. Đi được vài bước, anh nghe thấy Lâm Tư lẩm nhẩm: “Cô gái đó hẳn là rất ưu tú, cũng rất may mắn”.

Nắm tay Cố Diễn Trạch siết chặt lại, nếu cô ta ưu tú như vậy thì vì

sao lại khiến Tưởng Phương Vũ thành ra nông nổi kia.

Đi dạo trong khuôn viên trường, tâm trạng Cố Diễm Trạch càng thêm rối bời, cảm giác càng lúc càng tới gần chân tướng nhưng lại không có bất cứ manh mối nào. Anh gọi điện cho Trần Cảnh Minh, sau đó quay lại Đại học Trình Lý.

Nghe xong những suy luận của Cố Diễm Trạch, Trần Cảnh Minh chỉ hỏi: “Những điều này có ý nghĩa gì không”.

“Vì sao mọi người đều nói như thế?”

“Ai nữa?” Trần Cảnh Minh tò

mò.

“Thần tượng của cậu chứ còn ai!” Cố Diễm Trạch lạnh lùng nói.

Trần Cảnh Minh mỉm cười: “Đành chịu thôi! Đây là suy nghĩ của những người bình thường bọn tôi. Thật chẳng hiểu vì sao cậu cứ thích tự hành hạ bản thân như thế”.

Cố Diễm Trạch lườm Trần Cảnh Minh một cái: “Đây là sự khác biệt giữa tớ và cậu!”

Trần Cảnh Minh không thềm bận tâm: “Tớ có thằng bạn đi theo chương trình trao đổi sinh viên hôm nay về, lát đi cùng cho vui, đằng nào tối cậu

cũng rảnh”.

Dưới ánh đèn rực rỡ, quán bar nhỏ nằm trong khuôn viên Đại học Trình Lý đã chật kín chỗ.

Phương Hiểu kéo tay Bùi Sơ Ảnh: “Cậu phải thường xuyên tới mấy chỗ này vào, ngày nào cũng ru rú trong kí túc sớm muộn gì người cũng mốc meo”.

Sơ Ảnh để mặc Phương Hiểu chỉ trích, Phương Hiểu bị phớt lờ, trong lòng âm ức, thề rằng hôm nay nhất quyết bắt Sơ Ảnh trả giá.

Hôm nay là sinh nhật của Lý Lệ, mọi người ngồi kín một chiếc bàn tròn lớn, phấn khích theo dõi đám nam

thanh nữ tú đang hát hò nhảy múa. Trên sân khấu xuất hiện một người con trai cầm theo cây guitar, anh ta ngồi xuống và nói: “Hôm nay là sinh nhật của người con gái mà tôi thích, tôi xin hát ca khúc mà tôi viết tặng cô ấy. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”.

Phương Hiếu kéo tay Lý Lệ:
“Cảm động không?”

Anh chàng cất giọng hát, mọi người dường như đều bị anh ta làm cho cảm động. Nhạc vừa dứt, tiếng vỗ tay rào rào vang lên, ai đó nói to: “Lý Lệ, đồng ý làm bạn gái người ta đi!”

Đôi mắt Lý Lệ thoáng ươn

ướt, cô im lặng hồi lâu rồi hờ hững lên tiếng: “Tôi rất cảm động, nhưng chỉ có thể nói cảm ơn anh”.

Anh chàng lặng lẽ rời sân khấu, mọi người vừa thất vọng, vừa phần nộ thay cho anh ta.

Bùi Sơ Ảnh nhìn người con trai kia, trái tim đột nhiên có cảm giác nhói đau, cái gì gọi là vô tình hóa hữu tình, cái gì gọi là kiên quyết. Có lẽ rất nhiều chuyện phải đợi đến cuối cùng mới phát hiện ra bản thân đã chọn sai đường.

“Chúng ta chơi trò nói thật hay mạo hiểm đi!” Phương Hiểu đột nhiên đề nghị. Mọi người biết Phương Hiểu muốn

làm dịu đi bầu không khí đóng băng nên đều gật đầu đồng ý.

“Thế này nhé, mọi người truyền tay nhau một ly rượu, lúc hô dừng, ly rượu ở trong tay ai thì người đó chịu phạt.” Lý Lệ nói quy tắc: “Bắt đầu từ tớ”.

Người đầu tiên bị phạt là một bạn nữ cùng phòng kí túc với Bùi Sơ Ảnh.

“Tớ chọn mạo hiểm!”

“Được, sang bên kia hỏi người đàn ông đang uống rượu có muốn chơi trò tình một đêm không. Sau đó quay về đây nói cho bọn tớ biết về mặt

của anh ta thế nào.” Lý Lệ phần khích.

Cô bạn kia may mắn trở về,
mọi người nhìn cô ấy với vẻ chờ mong.

“Anh ta hỏi lại tớ: Có muốn
hay không ?”

Đám con gái bật cười: “Chọc
ghẹo công khai cơ à!”

Người tiếp theo bị phạt là
Phương Hiếu: “Tớ chọn mạo hiểm”.

“Cậu chắc chắn?”

Trông vẻ mặt mờ ám của mọi
người, Phương Hiếu nhụt chí: “Thế... Tớ
chọn nói thật”.

“Thành thật khai báo, lần đầu tiên của cậu và người đó, cậu biểu hiện thế nào?”

Phương Hiểu nhẫn nhịn nói: “Không có kinh nghiệm thì có thể biểu hiện thế nào?”

“Không được, cụ thể vào!”

“Trời, tớ nằm trên giường lúc lâu, quay sang thì thấy anh ấy đã ngủ rồi. Vì thế chỉ có thể lay anh ấy dậy...”

“Ghe! Cậu chủ động quá!”

“Im miệng! Tiếp tục chơi!”
Phương Hiểu giận dữ quát.

Bùi Sơ Ảnh là người không may tiếp theo, cô thảm than trời một tiếng.

“Chọn gì nào?” Phương Hiểu cười nham hiểm.

Bùi Sơ Ảnh biết chắc Phương Hiểu sẽ không để mình yên nên quyết định: “Chọn mạo hiểm!”.

Những người khác tỏ ra khá kinh ngạc, không ngờ một người bình thường có vẻ nhút nhát như cô lại lựa chọn điều này, ai nấy đều hào hứng chờ đợi.

Phương Hiểu thở dài: “Nể tình chúng ta là bạn thân, tớ yêu cầu cậu rất

đơn giản. Đây, tớ có một số điện thoại lạ, cậu gọi vào rồi nói “Em yêu anh”. Nếu số cậu may, người ta tắt máy thì thôi.”

Bùi Sơ Ảnh không thể từ chối, dẫu sao cũng là người lạ, thôi thì bấm bụng chịu đòn: “Gọi bằng điện thoại của cậu hả?”

“Không được mặc cả!”
Phương Hiếu từ chối thẳng thừng.

Bùi Sơ Ảnh bấm phím số mà đầu ngón tay không ngừng run rẩy, nhủ thầm từ nay về sau không bao giờ chơi trò này nữa. Mười một chữ số bấm xong, trong lòng cô không ngừng cầu nguyện

rằng đôi phương tắt máy.

Đáng tiếc, Thượng Đế có lẽ đang ngủ nên không nghe thấy lời cầu xin của cô. Tiếng “tít” đầu tiên vừa dứt thì đã có người nhận điện: “A lô!”

Phương Hiếu giục: “Nói đi!”

Bùi Sơ Ảnh nhắm mắt, liều lĩnh nói: “Em yêu anh”, rồi vội vàng tắt máy, xoa ngực điều chỉnh lại hô hấp.

Đám con gái cười nghiêng ngả.

“Lần đầu tiên tỏ tình hả?” Lý Lệ vừa dứt lời thì có một người con trai đi thẳng tới trước mặt Bùi Sơ Ảnh. Anh

ta có gương mặt sáng sủa, dường như không gian xung quanh vì sự xuất hiện của anh ta mà bỗng dưng sáng hẳn lên.

“Nếu đã chọn tỏ tình thì cần gì phải phí tiền điện thoại. Nói thẳng trước mặt có hơn không!”

Sự việc ngày đó bị những người có mặt lan truyền ra ngoài cực kì sinh động, dường như ai cũng chờ mong một kết thúc đẹp cho câu chuyện của hai người họ.

Thực tế thì, lúc ấy, Cổ Diễn Trạch thành lĩnh xuất hiện khiến tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái ngây ngốc.

Trên đường về, Phương Hiểu kéo áo Bùi Sơ Ảnh mà thề thốt: “Tớ thật sự không biết anh ấy cũng ở đó...”

Bùi Sơ Ảnh lườm Phương Hiểu, không thèm lên tiếng.

“Ai ngờ số cậu xui thế, anh ấy không tắt máy...”

Không có phản ứng.

“Không ngờ Cố Diễm Trạch đàn ông như thế mà lại chấp nhận với cậu...”

Lần này, Bùi Sơ Ảnh rút cuộc không im lặng nữa: “Cậu đừng có nói là cậu không biết số điện thoại cậu cho tớ

là của Cố Diễm Trạch!”

“ ... ”

“Cậu cũng đừng có phủ nhận chuyện cậu cho anh ta số điện thoại của tớ!”

“ ... ”

“Chắc chắn là cậu muốn xem tớ bị cười nhạo!”

“Hu hu, cậu cứ mắng chết tớ đi cũng được!”

Chương 5

Cố Diễm Trạch cầm di động trong tay, nụ cười hiện bên khóe môi. Trần Cảnh Minh ảo não nói: “Biết là trò chơi rồi cậu còn chạy qua đây làm gì. Có ý đồ rồi phải không?”.

“Ừ.” Cố Diễm Trạch gật đầu, đúng là anh cố tình sang đó trêu cô.

Trần Cảnh Minh bị sự thành thật của Cố Diễm Trạch làm cho sững sờ, mãi không thốt lên được lời nào.

Thực ra, bàn anh ngay bên cạnh bàn của nhóm nữ sinh kia nên biết rõ các cô đang chơi trò gì. Sinh viên bây

giờ rất thoáng, kiếm chuyện trêu đùa cho vui một chút cũng không có gì to tát. Vừa mới bước vào quán, Cổ Diễn Trạch đã nhìn thấy Bùi Sơ Ảnh, cảm thấy cô đang cố gắng làm lu mờ bản thân, để mọi người không chú ý tới mình.

Lúc điện thoại đổ chuông, nhìn thấy số điện thoại gọi đến, anh choáng váng mất mấy giây, nhìn sang thấy vẻ mặt ảo não của cô, đột nhiên cảm thấy thú vị nên không do dự mà ấn nút nghe. Cô nói ba chữ “Em yêu anh” xong, không để anh kịp đáp lại đã tắt máy. Anh thừa nhận, nghe câu đó, tâm tình anh không hề bình tĩnh. Anh ngây người một lúc, sau đó nghĩ ra chắc chắn cô bị đám bạn gạt, vì thế bèn tiến lại trêu cô, ai ngờ

cô không tức giận mà cố nhẫn nhịn, môi mím chặt. Anh bỗng thấy hối hận.

Trong lúc anh cho rằng cô sẽ bỏ chạy, cô rút cuộc cũng chịu lên tiếng: “Anh chấp nhận lời tỏ tình của tôi không?”

Cô gái này, lúc này còn coi anh là quân tử ư?

Cố Diễm Trạch mỉm cười nói: “Tôi là người tin tưởng vào duyên phận, nếu chúng ta có cơ hội gặp lại nhau lần nữa thì coi như em là bạn gái của tôi nhé!”.

Đương nhiên, anh không nói với cô rằng hai ngày tới anh có việc phải

giải quyết, sau đó sẽ lập tức quay về Xuyên Nhiên, không tới Đại học Trình Lý nữa. Anh càng lấy làm lạ vì sao mình lại không muốn từ chối cô trước mặt nhiều người như vậy, nói thế nào cũng chỉ là một trò đùa.

Lúc đó nghe anh nói vậy, Sơ Ảnh dường như thở phào, vẻ mặt đông cứng bỗng thả lỏng.

Anh không rõ biểu hiện đó của cô có ý nghĩa gì, nhưng anh không suy nghĩ nhiều về nó. Mục đích anh tới Trình Lý là để tìm hiểu chuyện của Tưởng Phương Vũ, lần này đến cũng là để chia tay Trần Cảnh Minh.

“Mấy giờ lên máy bay?”. Đi được vài bước, Trần Cảnh Minh hỏi.

“Ba giờ chiều.”

“Cần tôi tiễn không?”.

“Thôi khỏi.” Cố Diễm Trạch lắc đầu, “Đằng trước là gì?”.

“Phòng triển lãm”.

Đột nhiên nhớ tới chuyện gì, Cố Diễm Trạch nở nụ cười đầy ẩn ý: “Vào xem đi!”.

Trần Cảnh Minh mãi mê giới thiệu thì thấy Cố Diễm Trạch đứng lại trước một bức tranh. Anh ta khá ngạc

nhien, bởi đó là bức tranh của Bùi Sơ
Ảnh.

“Cảm thấy bức tranh này thế
nào?”. Trần Cảnh Minh làm như vô ý
hỏi.

“Bi thương”.

Trần Cảnh Minh kinh hãi. Tên
bức tranh này là Thu buồn, dưới bóng
liễu rủ là một đôi nam nữ ngồi cạnh
nhau, tình ý dạt dào. Hầu như mọi người
nhìn vào bức tranh này đều đoán sai nội
dung, mãi đến hôm chung kết nghe một
nhà bình luận thâm niên giới thiệu, mới
hiểu rõ ý nghĩa bức tranh.

“Bi thương ở đâu?”. Trần

Cảnh Minh tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của Cố Diễm Trạch, đột nhiên cảm thấy quen thuộc, nếu anh nhớ không nhầm thì lần đầu tiên Tưởng Phương Vũ nhìn thấy bức tranh này cũng có biểu cảm hết như vậy.

“Thực ra, bức tranh này vẽ rộng điểm mắt, nhìn qua thì chỉ cảnh một đôi nam thanh nữ tú tình tứ bên nhau. Nhưng bức tranh này dường như có hai phần, mảng màu bên lề mờ hơn, góc dưới bên phải có một đám lá phong vàng, nếu đứng cách bức tranh hai mét sẽ có cảm giác đây là một bức ảnh cũ, lá phong là biểu hiện của thời gian, của mùa thu bi thương, còn hình ảnh kia chỉ là hồi ức. Hồi ức càng đẹp đẽ, càng làm nổi bật lên hiện thực cô liêu”.

Sắc mặt của Cố Diễm Trạch hết sức bình thản. Trần Cảnh Minh nghe xong thì mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy biểu hiện của Cố Diễm Trạch và Tưởng Phương Vũ khi nhìn thấy bức tranh này rất giống nhau. Anh cho rằng chỉ có duy nhất Tưởng Phương Vũ mới hiểu được bức tranh, không ngờ còn có cả Cố Diễm Trạch. Trước kia nhà bình luận có nói, người hiểu được nội dung bức tranh mới thật sự hiểu được thế giới nội tâm người vẽ.

Trần Cảnh Minh lắc đầu, muốn xua những suy nghĩ phức tạp này đi.

Ra khỏi phòng triển lãm, Cố Diễm Trạch mới phát hiện ra Trần Cảnh Minh có phần kì lạ.

“Này, sao thế?”.

“Hình như tôi vừa nhớ ra một chuyện”.

“Gì?”.

“Về Tưởng Phương Vũ”.

Sắc mặt Cố Diễm Trạch biến đổi.

“Có một lần tôi gặp Phương Vũ đến đây, cậu ấy đứng dưới gốc cây trò chuyện với một cô gái. Lúc đó tôi

cũng ngạc nhiên lắm, chẳng biết cậu ấy tới trường tôi làm gì, hơn nữa, tôi còn thấy cô gái kia nhào vào lòng cậu ấy mà cậu ấy không từ chối”.

“Cô gái đó là ai?”.

“Không nhìn rõ, với cả lúc đó hai người họ đang ôm nhau, ai dám chạy qua chào hỏi. Nhưng nếu không nhầm thì là Tô Thiên Linh”.

“Tô Thiên Linh là ai?”.

“Hoa hậu giảng đường trường tôi. Sinh viên năm ba khoa Mĩ thuật”. Thực ra còn một chuyện khiến mọi người đều cảm thấy kì lạ, năm đó cùng với sự việc Bùi Sơ Ảnh xin chuyển ngành thì

tình bạn giữa Bùi Sơ Ảnh và Tô Thiên Linh cũng đổ vỡ. Hai người họ trước kia được coi là cặp song sinh của trường, mặc dù ngoại hình không giống nhau nhưng đều rất thu hút ánh mắt nam giới, từ thời trung học đã là bạn tốt của nhau nhưng không hiểu vì sao sau năm nhất đại học lại đoạn tuyệt quan hệ”.

Cố Diễn Trạch trầm tư một lúc rồi nói: “Cho tôi số điện thoại của Tô Thiên Linh đi”.

Anh có phần hưng phấn, cảm giác chân tướng sắp lộ rõ trước mắt, sắp được gặp người mà Tưởng Phương Vũ thích, người mà cậu ấy muốn tặng nhẫn. Thế nhưng, lúc chuẩn bị đi gặp cô gái họ

Tô kia, Cố Diễm Trạch bỗng chân chừ, anh không biết mình nên nói gì, nên hỏi gì cô ta. Anh thở dài, bắt taxi đến nơi hẹn. Tô Thiên Linh hiện đang làm việc cho một tờ tạp chí, hai người hẹn nhau ở nhà hàng gần tòa soạn.

Radio trong xe phát ca khúc Thời gian quay ngược hai mươi năm, Cố Diễm Trạch cúi đầu khẽ cười.

Tưởng Phương Vũ từng nói, người con gái kết hôn với cậu ấy nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, bởi vì cậu ấy là người chung thủy.

Tưởng Phương Vũ cũng nói sẽ tặng bà xã của mình một căn nhà lộng

lấy, sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kì tổn thương nào, sẽ gánh chịu toàn bộ đau khổ cho cô ấy.

Tưởng Phương Vũ còn nói, trách nhiệm lớn nhất cuộc đời cậu ấy chính là đem lại hạnh phúc cho người cậu ấy yêu.

...

Nhớ lại những lời của Tưởng Phương Vũ, nụ cười trên gương mặt Cố Diễm Trạch càng thêm rạng rỡ, quyến rũ như ánh hoàng hôn. Bỗng nhận ra giọt nước lăn xuống từ khóe mắt, anh vội vàng lau đi.

Xuống xe, Cố Diễm Trạch liếc

nhìn tấm biển hiệu đề hai chữ “Thi Nhã”, sau đó, anh khoan thai bước vào. Không chút do dự, anh đi thẳng tới trước mặt một cô gái có gương mặt xinh xắn nhưng thần sắc hơi thiếu tập trung.

“Tôi là Cố Diễm Trạch”.

“Em biết”. Tô Thiên Linh chìa thực đơn ra: “Không biết anh thích gì nên em chưa gọi món”.

“Không cần, tôi gì cũng được”. Cố Diễm Trạch trầm nghĩ, cô gái này quả nhiên phong thái không hề tầm thường.

Tô Thiên Linh ngẩng đầu: “Mục đích anh hẹn gặp em là gì? Biết em

là sinh viên làm thêm nên hẹn em đi ăn một bữa giúp em tiết kiệm tiền cơm à?”.

Cố Diễm Trạch mỉm cười, bình thản nói: “Cô thông minh như vậy hẳn là đã đoán ra được”.

Tô Thiên Linh nhìn thẳng Cố Diễm Trạch: “Vẫn mong anh nói rõ”.

“Tưởng Phương Vũ”. Cố Diễm Trạch đơn giản nói ba chữ.

Quả nhiên, sắc mặt Tô Thiên Linh đột biến: “Anh muốn biết điều gì?”.

“Trước ngày cậu ấy xảy ra tai nạn, hai người cãi nhau hay có chuyện gì?”.

“Sao anh lại tới hỏi em?”. Tô Thiên Linh cười với vẻ châm chọc.

“Không hỏi cô thì hỏi ai? Cô là bạn gái của cậu ấy”.

Thần sắc Tô Thiên Linh cứng đờ: “Ai nói với anh? Anh nói em là bạn gái anh ấy?”.

Cổ Diễn Trạch quan sát bàn tay nắm chặt và sắc mặt nhợt nhạt của đối phương: “Không ai nói cả, chỉ có người nhìn thấy cô và Phương Vũ đứng dưới vườn cây trong Đại học Trình Lý nói chuyện thôi”.

Nghe vậy, Tô Thiên Linh mới

bình thường trở lại, cô lặng lẽ nhìn Cố Diễm Trạch hồi lâu, trong đầu dường như xuất hiện rất nhiều tâm sự. Cuối cùng, cô thầm nghĩ: Phương Vũ, em giúp anh lần cuối cùng.

“Anh tới chuyến này là để tìm hiểu sự việc xảy ra trước khi anh Phương Vũ gặp tai nạn à?”.

Sự im lặng của Cố Diễm Trạch chính là câu trả lời tốt nhất. Tô Thiên Linh thở dài, quả nhiên, chuyện gì cũng có nguyên nhân, mà nguyên nhân nào cũng nảy sinh kết quả.

“Đúng là em và Phương Vũ có nảy sinh mâu thuẫn. Lúc đó anh ấy được

chọn đi Mỹ du học, còn em muốn ở lại trong nước, cũng không hề có ý nghĩ sẽ ra nước ngoài. Phương Vũ khẳng khẳng muốn em đi cùng, em không đồng ý, thậm chí còn lấy chuyện chia tay ra để uy hiếp anh ấy. Sau đó chúng em chiến tranh lạnh mấy ngày, em nghĩ cả hai cần phải cho nhau thời gian để suy nghĩ về tình cảm này, vì thế em về nhà bác ở, không ngờ khi quay lại anh ấy đã...”.

Mặc dù Tô Thiên Linh không hề khóc, nhưng Cố Diễm Trạch hoàn toàn nhận ra vẻ đau đớn trên mặt cô ta. Lúc đầu nhìn thấy cô gái này, anh đã cảm thấy có phần quen mắt, hiện giờ rốt cuộc đã nhớ ra, cô ta chính là người khóc nhiều nhất trong tang lễ của Tưởng Phương Vũ.

Hóa ra đây là chân tướng? Cổ Diễm Trạch đột nhiên không biết nói gì cho phải.

Anh rất muốn nói với Tô Thiên Linh rằng: Trong lòng Tưởng Phương Vũ, cô là người quan trọng nhất, cậu ấy thậm chí đã chuẩn bị một chiếc nhẫn cầu hôn cô.

Thế nhưng, những lời đó lúc này có lẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tưởng Phương Vũ chắc hẳn không muốn người con gái cậu ấy yêu chịu tổn thương vì cậu ấy. Vậy thì thôi đi, anh không cần thiết phải tốn sức nói với đối phương chuyện này.

Quãng thời gian từng có quá
đổi tươi đẹp, khiến con người ta không
thể hận thù, chỉ có thể tiếc nuối thừa ban
đầu.

“Phương Vũ muốn cô được
hạnh phúc. Cô chính là người mà cậu ấy
không yên lòng nhất”. Cố Diễm Trạch
nhận ra âm thanh của mình run rẩy, trong
lòng dâng lên nỗi buồn vô cớ. Người bạn
quan trọng nhất đối với anh đã giao trái
tim cho một người khác. Nhưng anh
nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, bởi anh
biết rõ, rồi sẽ có một ngày anh cũng như
Tưởng Phương Vũ, sẽ tìm thấy người con
gái anh yêu tha thiết, sẽ coi cô ấy quan
trọng như chính sinh mệnh của mình.

“Không. Không phải em”. Tô Thiên Linh đột nhiên cắt lời khi Cố Diễm Trạch đứng dậy: “Ảnh chụp trong ví của anh ấy chưa bao giờ thay đổi, là bức ảnh của anh và anh ấy. Phương Vũ luôn nói với những người mà anh ấy quen biết rằng, người trong ảnh là em trai anh ấy. Anh ấy lúc nào cũng tự hào về anh, lúc nào cũng khen ngợi anh. Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy”.

Cố Diễm Trạch ngẩn người.
Sau đó, anh quay lưng đi.

Bấy giờ, Tô Thiên Linh mới không thể kiềm chế được nữa mà khóc

nắc lên.

Phương Vũ rất quan tâm anh, bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người quan trọng nhất đối với anh ấy.

Lúc ấy, Cố Diễm Trạch còn chưa hiểu rõ ý tứ của Tô Thiên Linh. Mãi sau này khi đã kết hôn, một ngày nào đó, anh mới hiểu ra sự kiên định trong mắt Tô Thiên Linh từ đâu mà có.

Chân tướng quá đơn giản, khiến anh có cảm giác sự cố gắng mình bỏ ra không nhận được phần thưởng xứng đáng. Nhưng anh không hối hận, cho dù đây không phải kết quả anh mong đợi.

Đột nhiên anh thấy mệt mỏi.

Vừa quay về căn hộ, Cổ Diễn Trạch nhào lên giường, chẳng buồn chào Lâm Trạch một tiếng. Anh thấy trong lòng trống rỗng, không thể nắm bắt bất cứ thứ gì, càng không biết làm thế nào để xua tan cảm giác ấy đi. Dường như cơ thể đã lơ lửng giữa không trung, không có bất cứ điều gì nâng đỡ, bấp bênh, chập chờn, mất phương hướng, mất cảm giác bình yên.

“Vé máy bay chuyến ba giờ chiều”. Đang cúi đầu sắp xếp va li hành lí, Lâm Trạch lên tiếng nhắc.

“Em không bị chứng đãng

trí!”. Ngủ được một giấc, Cố Diễm Trạch có cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Lâm Trạch quan sát sắc mặt Cố Diễm Trạch, cân nhắc một lúc rồi hỏi: “Biết rồi à?”.

Cố Diễm Trạch gật đầu, sau đó kể qua loa mọi chuyện.

“Định làm gì nữa?”.

“Em đi thăm Phương Vũ”.

Lâm Trạch thở dài, con người này chỉ thích tự chuốc phiền phức vào người, nhưng anh cũng chẳng thể can dự, chỉ có thể mặc Cố Diễm Trạch muốn làm gì thì làm. Cố Diễm Trạch ra khỏi nhà,

Lâm Trạch nhúu mầy, một khi cậu ta chưa lên máy bay thì anh chưa thể yên tâm.

Cố Diển Trạch ra vùng ngoại ô, từ sau lễ tang của Tưởng Phương Vũ, đây là lần đầu tiên anh quay lại nơi này.

Cả một vùng đất rộng dầy đặc những tấm bia đá lạnh băng, cỏ dại mọc um tùm, làn mưa bụi lất phất, khung cảnh cô liêu đến mức không thể diễn tả hết.

Mặc dù đã khá lâu rồi mới trở lại đây nhưng Cố Diển Trạch chẳng khó khăn gì để tìm ra mộ của Tưởng Phương Vũ. Sau khi Tưởng Phương Vũ qua đời, bố mẹ cậu ta không chịu nổi cú đả kích quá lớn nên lập tức sang Canada sinh

sống, vì thế, nơi này ít người lui tới, quang cảnh hoang vu.

Cố Diễm Trạch ngồi xuống, nhổ những cây cỏ um tùm quanh bia mộ, một lúc sau, hai tay anh đã dính đầy bùn đất. Mưa càng lúc càng mau. Anh nhíu mày, chợt nhớ đến trước kia có lần rửa Tường Phương Vũ tới thành phố này đo độ pH trong nước mưa. Hai người đứng dưới mái hiên, lặng lẽ nhìn những giọt nước mưa tí tách rơi xuống, đến khi xem kết quả pH, anh ngán ngẩm nói: “Không ngờ môi trường ở đây trong lành đến mức nồng độ axit ít thế này”. Lúc ấy, Phương Vũ chỉ mỉm cười, nhắc anh thay quần áo ướt ra và sấy khô tóc.

“Nếu mình là con gái, nhất định sẽ lấy cậu!”.

“Vì sao?”.

“Lấy cậu sẽ không phải giặt quần áo”.

Dứt lời, Cố Diễm Trạch bị Tưởng Phương Vũ vỗ một cái vào đầu: “Cậu không sợ bị mình nuông chiều thành thằng đàn à?”.

“Càng tốt, như thế có thể thoát khỏi cậu!”.

Hiện giờ, rốt cuộc đã thoát khỏi rồi...

Cô Diễm Trạch ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh gắn trên bia đá, anh khẽ lau những giọt nước đang chảy trên đó, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trong tấm ảnh. Vẫn là nụ cười ấy, nhưng nó tựa như một mũi kim đâm vào ngực anh.

“Vì sao không chờ mình? Cậu đã nói sẽ chờ mình về rồi chúng ta cùng mở một nhà hàng, mở một công ty, không cần quá giàu, chỉ cần đủ nuôi vợ con chúng ta là được, sau đó chúng ta sẽ đưa họ đi du lịch khắp thế giới bằng du thuyền. Nếu chúng ta đều sinh con gái, sẽ để chúng kết nghĩa chị em, nếu đều sinh con trai sẽ để chúng làm anh em, nếu một trai một gái sẽ để chúng làm thanh mai trúc mã...”.

Cố Diễn Trạch cúi đầu, có thứ chất lỏng lăn dài trên mặt.

“Phương Vũ, vì sao...”.

Anh lặp lại câu hỏi hết lần này đến lần khác, trong lòng từng cơn đau đớn. Cuối cùng, anh quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt nhòa đi.

Một lúc sau, Lâm Trạch gọi điện đến: “Mày đang ở đâu, về đi nhanh lên!”.

“Anh yên tâm, em sẽ về trước giờ làm thủ tục lên máy bay”.

Tắt điện thoại, Cố Diễn Trạch

đứng dậy, vận động đầu gối tê rần vì quỳ quá lâu. Bộ dạng anh lúc này nhếch nhác không gì sánh được.

Bên cạnh khu nghĩa trang có một căn chòi nhỏ, Cố Diễm Trạch vừa bước vào chòi thì có một người khác cũng chạy vào, quần áo ướt sũng chẳng kém gì anh. Anh kinh ngạc, đột nhiên có cảm giác mình đang lạc trong đường hầm tăm tối thì xuất hiện một tia sáng chỉ đường.

Bùi Sơ Ảnh cũng không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Cố Diễm Trạch. Cô ngây người hồi lâu.

Hai người nhìn nhau, không

hẹn mà cùng nở nụ cười.

Cố Diễm Trạch liếc về phía mộ Tưởng Phương Vũ. Đây có phải là duyên phận đã định trước hay không? Vì đến thăm Phương Vũ mà anh gặp lại cô gái khiến trái tim mình rung động. Anh nhìn Bùi Sơ Ảnh, giơ tay lên lau những giọt nước mưa chảy trên trán cô.

Sơ Ảnh sững sốt, lùi lại hai bước rồi gượng gạo nói: “Không biết lúc nào mới tạnh mưa”.

“Lúc nào quần áo em khô thì mưa sẽ tạnh”. Cố Diễm Trạch thản nhiên đáp, dường như đã quên chính mình cũng đã ướt sũng.

“Anh cố ý đến đây dầm mưa đây à?”. Sơ Ảnh nghiêng nghiêng đầu. Động tác này của cô khiến trái tim Cố Diễn Trạch chột nháy lên một nhịp.

“Không. Vì anh biết chỉ cần anh đứng đây là em sẽ đến”. Anh hờ hững nói, đúng như anh dự liệu, cô mất tự nhiên quay đầu đi.

Bùi Sơ Ảnh cắn chặt răng. Nơi này bình thường đã ít người qua lại, hiện giờ còn đang mưa, tình cảnh của cô xem ra vô cùng thê thảm. Cô khẽ co người lại, lạnh quá.

Cố Diễn Trạch ung dung bước lên trước, chắn hướng gió thổi tới.

“Nếu khó chịu thì gọi taxi đến đón”.

“Em không biết số điện thoại”. Bùi Sơ Ảnh rầu rĩ nói, thấy Cố Diễm Trạch cười gian, cô nghi hoặc hỏi: “Anh biết à?”.

“Em đoán xem!”.

Coi cô là con cóc sao? Nếu biết thì anh ta đã chẳng để bản thân bị dầm mưa thế kia.

“Biết thì anh gọi đi!”.

“Anh chưa đến mức không chịu nổi như ai đó”. Cố Diễm Trạch mỉm

cười, cố tình nói: “Nhưng nếu em nhờ vả thì anh sẽ suy nghĩ”.

Sơ Ảnh lườm Cố Diển Trạch một cái, im lặng không nói. Mưa càng lúc càng lớn, cơ thể lạnh đến run rẩy, cô có phần sốt ruột: “Anh còn không gọi đi!”.

“Thái độ của em kiểu gì thế?”.

“Anh Cố à, anh đại nhân đại lượng đừng chấp nhặt với hạng tiểu nhân như em được không? Anh mau gọi điện đi, em sẽ vô cùng biết ơn anh!”. Bùi Sơ Ảnh chậm rãi nói rõ ràng từng chữ.

“Chẳng thấy có chút thành ý nào cả!”. Cố Diển Trạch nhìn chăm chăm

cô, khoe miệng anh hơi nhếch lên, điệu bộ người trên nhìn kẻ dưới.

“Em lạnh lắm!”.

Ánh mắt của cô chợt trở nên dịu dàng, khiến trái tim anh lỡ mất một nhịp, ngay lập tức anh ấn phím điện thoại. Thực ra anh không mấy chắc chắn, một lần vô tình nhìn thấy số điện thoại của hãng taxi bèn ghi nhớ trong đầu, không ngờ có lúc dùng tới. Nhân viên trực tổng đài nói sẽ lập tức cho xe tới đón.

Cố Diễn Trạch đột nhiên cảm thấy đáng vẻ nhu mì này của cô có lực sát thương vô cùng lớn đối với mình,

thậm chí anh còn không dám lớn tiếng với cô. Anh thở dài, không ngờ bản thân lại bị một câu nói của cô đánh bại.

Chẳng mấy chốc taxi đã tới nơi.

“Đại học Trình Lý”. Cố Diễm Trạch đảo mắt qua Bùi Sơ Ảnh rồi nói với tài xế.

“Mưa to thế này còn đi viếng mộ, cô cậu cũng thật là có lòng”. Tài xế nói, nhưng không nhận được sự hưởng ứng từ hai vị khách của mình.

Bùi Sơ Ảnh ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa xe. Cố Diễm Trạch không biết cô đang suy nghĩ điều gì. Anh thừa

nhận, Trần Cảnh Minh nói rất đúng, Bùi Sơ Ảnh là một cô gái có nội tâm sâu thẳm, dường như chỉ cần nhìn vào đôi mắt là có thể đoán được trong lòng cô cất giấu một câu chuyện. Anh đã bị đôi mắt ấy cuốn hút, không thể quên đi.

Tới nơi, Bùi Sơ Ảnh xuống xe, Cố Diễm Trạch cũng xuống theo.

“Anh không nên xuống đây”.
Bùi Sơ Ảnh liếc anh một cái.

“Tiền Phạt phải tiền đến tận Tây Thiên chứ!”. Cố Diễm Trạch hờ hững nói, tiếp tục đi theo cô.

“Anh làm vậy sẽ khiến đám bạn học của em hiểu lầm”.

“Chúng ta trong sáng đường hoàng, em sợ cái gì?”. Cố Diễm Trạch nheo mắt, chăm chú quan sát bộ dạng bị bức đến đường cùng của cô.

Sơ Ảnh bước nhanh hơn, anh cũng bước nhanh hơn. Cô mất kiên nhẫn nói: “Anh đi theo em làm gì?”.

“Ồ!”. Cố Diễm Trạch giả vờ ngạc nhiên: “Con đường này của nhà em à?”.

Sơ Ảnh không còn gì để nói, đành phớt lờ Cố Diễm Trạch, đi thẳng về phía kí túc xá nữ.

“Bùi Sơ Ảnh!” Cố Diễm Trạch

đột nhiên gọi cô.

Sơ Ảnh quay đầu lại, nhìn thấy anh đang mỉm cười.

“Tự dung anh nhớ tới hôm nọ...”.

“Hôm nay anh còn ướt hơn cả hôm đó, chẳng những như chuột lột mà còn giống một tên côn đồ!” Sơ Ảnh vội vàng ngắt lời anh.

Cổ Diễm Trạch ngây người. Lát sau, anh bình thản nói: “Anh nhớ tới chuyện ở quán bar hôm trước, lúc đó em hỏi anh có chấp nhận lời tỏ tình của em không. Bây giờ anh có thể trả lời em”.

Bùi Sơ Ảnh đột nhiên cảm thấy cơ thể cứng đờ, cô cố gắng dùng toàn bộ sức lực quay người đi.

“Không muốn nghe đáp án à?”. Cố Diễm Trạch chạy lên giữ cô lại: “Anh còn nhớ, lúc đó anh nói, nếu chúng ta gặp lại nhau lần nữa thì em sẽ là bạn gái anh. Anh cũng không ngờ sẽ gặp lại em, nhưng hôm nay là em tự động xuất hiện trước mặt anh đây nhé!”.

Dứt lời, Cố Diễm Trạch lập tức nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn xuống môi cô.

Sơ Ảnh sửng sốt đến mức quên cả hô hấp. Một lát sau cô mới định

thần lại mà đẩy Cố Diễm Trạch ra, bên tai vang lên tiếng cười thích thú của anh. Cô rất muốn mắng anh, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy con người sâu thẳm kia đang chăm chú nhìn mình, cô hít sâu một hơi, bối rối chạy về phòng mình.

Bạn cùng phòng tròn mắt nhìn cô: “Cậu làm sao lại ướt sũng thế này?”.

Sơ Ảnh chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy âm báo tin nhắn vang lên. Cô mở di động ra, mười một con số xa lạ kia bỗng trở nên thân thuộc một cách kì lạ.

*Mau tắm rửa, thay quần áo.
Sấy khô tóc mới được ngủ!*

Cô nhìn tin nhắn rất lâu, sau đó mới lưu số điện thoại vào danh bạ. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên dấu chấm than.

Gửi tin nhắn xong, Cố Diên Trạch vẫn ngây ngốc đứng một lúc lâu dưới mưa mà nhìn lên ban công khu kí túc. Mãi đến khi có vài nữ sinh đi ngang qua, nhìn anh bằng ánh mắt dò xét, anh mới ý thức được hành động ngốc nghếch của mình. Anh gượng cười, quay người rời khỏi.

Đi được vài bước, Cố Diên Trạch lấy di động ra, gọi điện cho Lâm Trạch: “Anh về trước đi!”.

“Bác trai nhất định không để yên cho anh!”. Lâm Trạch day trán, sớm đã đoán được thằng nhóc này thế nào cũng lại gây chuyện.

“Bố em có hỏi gì thì anh cứ bảo bố gọi điện cho em là được”. Cố Diên Trạch nói xong, lập tức cúp máy.

Hiện tại toàn thân ớn lạnh nhưng không hiểu sao anh vẫn vui vẻ mà cười được. Có điều, vẫn nên tìm chỗ nào đó tắm rửa thay đồ thì hơn. Anh bắt đầu đi gọi điện cho Trần Cảnh Minh.

Bùi Sơ Ảnh ngủ một giấc tới tận lúc hùng đông mới tỉnh, hoàn toàn không biết, cả đêm qua Phương Hiểu đã

phải khổ sở vì mình thế nào. Cô vừa ngồi dậy, Phương Hiểu đã chìa bữa sáng ra: “Tớ mua cho cậu đây!”.

Sơ Ảnh cảm thấy đầu óc mình choáng váng, cái câu “vô cớ nịnh bợ, không trộm cũng là cắp” quả nhiên chưa bao giờ sai. Cô thẳng thừng nói: “Có phải lại muốn tớ làm hộ bảng điều tra không?”.

Bùi Sơ Ảnh vừa dứt lời, miếng bánh bao Phương Âm đang ăn dở rớt xuống bàn.

“Nó đang tò mò muốn biết cậu và vị công tử họ Cố kia phát triển đến đâu rồi thôi!”.

Sơ Ảnh nheo mắt: “Các cậu sao lại nhìn tớ như thế?”.

“Thành khẩn khai báo mau! Bọn tớ nhẩn nhin cả đêm qua không dựng cậu dậy đã là nhân từ với cậu lắm rồi đấy!” Phương Âm cười khì, lân la tới gần Sơ Ảnh: “Công nhận là tốc độ của hai người nhanh thật đấy”.

“Có phải nhờ trò chơi hôm nọ của tớ không?”. Phương Hiệu phấn khích kêu lên: “Thế là tớ thành bà mối của hai người rồi nhé! Không được, Sơ Ảnh, cậu phải mời tớ đi ăn!”.

“Tớ không nghe thấy gì hết! Không nghe thấy gì hết!”. Bùi Sơ Ảnh

lắc đầu nguây nguây.

“Đồ xấu tính!”.

“Oan uổng! Bọn tớ không có gì cả!”.

Phương Hiểu nhất quyết không chịu buông tha: “Hôm qua chẳng phải chính anh ấy đội mưa đưa cậu về kí túc à?”.

...

“Chẳng phải hôm qua anh ấy đã hôn cậu à?”.

...

“Chẳng phải hôm qua cậu lên

lén lút lút đọc tin nhắn của anh ấy à?”.

...

Cuối cùng, Phương Hiểu kết luận một câu: “Như vậy còn không phải có tình ý với nhau à?”. Nói xong, Phương Hiểu quay sang dò hỏi quần chúng xoay quanh: “Các cậu tin được không?”.

Ba cái đầu cùng lắc.

Bùi Sơ Ảnh khỏ sở nói: “Không có bằng chứng, đừng có nói lung tung!”.

“À vâng”. Phương Hiểu cười nham hiểm: “Tớ quên chưa nói với cậu,

bữa sáng cậu vừa ăn xong là do đối tượng tình nghi kia mua cho cậu đấy!”.

Lần này, Sơ Ảnh thật sự hết đường chối cãi.

Cô đi ra hành lang, quả nhiên nhìn thấy một người con trai đang đứng dưới gốc anh đào trước cửa kí túc. Cô vội vàng quay vào thay quần áo, sau đó mím chặt môi ra khỏi phòng trong ánh mắt dò xét và nụ cười mờ ám của đám bạn.

Lúc cô đi tới trước mặt Cố Diển Trạch, hình như anh vừa mới gọi điện thoại xong.

“Anh tưởng em còn bắt anh

đợi cả ngày cơ!”.

“Thế anh định đợi bao lâu?”.

“Anh chưa nghĩ đến chuyện đó!”. Cô Diễm Trạch gãi đầu.

Hành động trẻ con của anh khiến tâm trạng Bùi Sơ Ảnh tốt lên rõ rệt.

“Anh ăn sáng chưa?”. Dứt lời, cô lập tức hỏi hặng. Nếu anh đã mua bữa sáng mang đến cho cô thì chắc hẳn anh cũng đã ăn rồi. May mà anh chỉ gật đầu chứ không hỏi vặn cô.

“Hôm nay có phải đi học không?”. Mặc dù chương trình học năm

ba khá ít nhưng hẳn là vẫn phải lên lớp.

Sơ Ảnh nhíu mày, chẳng hiểu sao cô cảm thấy quan hệ giữa mình và Cố Diễm Trạch có phần kì lạ. Đáng tiếc, cô cũng không rõ nó lạ ở chỗ nào.

“Hôm nay là cuối tuần”.

Cố Diễm Trạch ngây người, sau đó hai mắt anh sáng rực: “Có kế hoạch gì chưa?”.

Cô nhìn anh một lúc rồi lắc đầu: “Anh có việc gì à?”.

“Hôm nay thời tiết khá đẹp”.

Sơ Ảnh còn chưa kịp thích

ứng với kiểu nói chuyện nhay vọt này của Cố Diễn Trạch thì hai người đã tới chân núi Nam Sơn nổi tiếng của Xuyên Nhiên. Vừa xuống xe, họ liền bắt gặp một cảnh cầu hôn. Chàng trai vẻ mặt ủ rũ, cô gái cầm bó hoa, ánh mắt kiên định: “Anh có bằng lòng cưới em không?”.

“Hiện giờ anh không có gì hết, không thể mang lại cho em cái gì”.

“Em không cần nhà, không cần xe, chỉ cần anh. Anh có đồng ý hay không?”.

Chàng trai nhìn cô gái một lúc, cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu. Trên mặt cô gái tràn ngập vẻ thất vọng.

Cố Diễn Trạch quay sang nhìn
Bùi Sơ Ảnh: “Sao thế?”.

“Cô ấy ngốc quá”.

“Hử?”.

“Dũng cảm như vậy mà vẫn
thất bại.”

“Không ngờ em lại lương
thiện như thế đấy”. Cố Diễn Trạch buột
miệng nói ra câu này, không giống như
đang trêu cô.

“Mùa này anh đào nở rất đẹp,
nghe nói khu này có rất nhiều anh đào”.

“Nghe nói?”. Cố Diễn Trạch

neho mắt: “Em không phải người Xuyên
Nhiên à?”.

“Lạ lắm à? Ngày trước em
tưởng anh đào đẹp như trong ti-vi vẫn
hay chiếu, một cơn gió thổi qua, hoa rơi
như mưa. Nhưng đến khi nhìn thấy cây
anh đào trong trường, em thấy nó chẳng
khác gì hoa đào”.

Cố Diễn Trạch bật cười: “Vẫn
khác nhau chứ!”.

“Khác thế nào?”.

“Ít ra thì anh đào sẽ không ra
quả đào”.

Sơ Ảnh quay người lại nhìn

anh: “Anh quan sát tỉ mỉ quá nhỉ!”.

Nhìn con đường nhỏ uốn lượn phía trước, cô cảm thấy hai chân run rẩy: “Chúng ta đi bộ lên núi thật à?”.

“Đến đây đương nhiên là leo núi rồi. Em nghĩ chúng ta đến chỉ để xem ‘mưa hoa’ thôi chắc?”. Thấy gương mặt nhăn nhó của cô, anh buồn cười: “Này, em đừng có nói với anh là chỉ quãng đường ngắn thế này mà em cũng không đi nổi nhé!”.

Sơ Ảnh ngậy người vài giây, sau đó cô nói: “Anh sẽ hối hận đấy!”.

Hai người đi được lưng chừng núi, Cố Diễm Trạch mới hiểu ra vì sao cô

nói anh sẽ hồi hận. Anh dừng lại, ảo não nhìn cô nặng nề lê từng bước. Mặc dù không nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng Sơ Ảnh thầm nghĩ, chắc chắn anh đang cười nhạo tốc độ sên bò của cô.

“Có thể nhanh hơn con rùa một ít được không?”. Cố Diễm Trạch khế nhướn mày.

Sơ Ảnh âm ức, lát sau mới lên tiếng: “Không! Em không phải ếch, không biết nhảy!”. Cô thừa nhận bản thân đang đố kị, con đường dốc khó đi thế này nhưng cô dám chắc anh có thể chạy một mạch lên tới đỉnh núi.

Cố Diễm Trạch không để bụng

lời châm chọc của cô: “Em cứ bình tĩnh đi, đừng nghĩ mình mệt, như thế đi sẽ nhanh hơn”.

Sơ Ảnh liếc anh một cái: “Anh cho rằng ai cũng giống anh chắc! Như con ếch, không biết mệt là gì”.

“Ếch cũng có cái hay đấy chứ!”. Cô Diễm Trạch mỉm cười: “Ít nhất có thể dẫn đường cho rùa!”.

Sơ Ảnh mím môi: “Không cùng chủng tộc, quan hệ nhất định bất hòa!”.

“Chưa chắc!”. Anh vẫn tỏ ra thản nhiên: “Ngựa và lừa còn có thể sinh ra la được mà!”.

“Nhưng là không thể sinh sản!”. Cô bướng bỉnh cãi lại.

“Khoa học bây giờ phát triển, muốn sinh sản có khó khăn gì!”. Đột nhiên anh quay lại nhìn cô, cười xấu xa: “Biết đâu có ngày rùa với ếch cũng có thể sinh con!”.

Sơ Ảnh lúc này không cẩn thận trượt chân, Cố Diễm Trạch vội vàng lao đến giữ cô lại: “Sao em bất cẩn thế?”.

Sơ Ảnh đứng im, không có ý định đi tiếp.

“Đau lắm à?”. Cố Diễm Trạch

hỏi vậy nhưng không hề tỏ ra lo lắng, anh biết thừa cô không chịu đi là vì nguyên nhân khác: “Không đi thật hả?”.

“Ừ”. Cô ương ngạnh đáp.

“Trên đỉnh núi có một mái đình nhỏ, đứng ở đó có thể ngắm cảnh đẹp. Hơn nữa, bên cạnh còn có một con suối...”.

“Leo cao như thế chỉ để xem nhà cửa dưới chân núi và uống nước suối, thà mua một chai nước khoáng mang lên sân thượng tòa cao ốc ngồi uống còn hơn!”.

Cố Diễn Trạch chịu thua: “Thục nữ mà nói những lời thô tục như

thế, không sợ người ta cười cho à?”.

“Đằng nào thì trước mắt em hiện giờ cũng chẳng có người, chỉ có mỗi con ếch thôi, em sợ gì mất hình tượng?”. Lúc này, bao nhiêu bất mãn của Sơ Ảnh đều tan biến, cô chỉ cảm thấy có có chút tiếc nuối vì không được thấy anh trở mặt. Đúng là một người đàn ông rất phong độ!

Cố Diễn Trạch thờ ơ nhìn cô: “Không đi nữa thật à?”.

“Không đi!”. Cô cứng đầu đáp, để xem anh làm gì được cô.

“Em chưa nghe giáo viên giải thích thế nào là: đắp một ngọn núi, chỉ thiếu một sọt đất mà không thể hoàn

thành à? Nếu đã mất công sức nhiều như vậy thì nên kiên trì thêm chút nữa, lúc này mà từ bỏ là hành động cực kì thiếu suy nghĩ.”

“Anh rất thông minh!”. Sơ Ảnh nghiêng đầu nói: “Từ bé, em đã bị thầy cô chê là đứa trẻ thiếu suy nghĩ rồi!”.

Cố Diễm Trạch ghen hòng, thấy nụ cười thấp thoáng trong đôi mắt cô, biết cô đang cố tình chọc tức mình, anh bèn dịu giọng nói: “Em thật sự muốn bỏ dở giữa chừng?”.

Sơ Ảnh không nói không rằng, trực tiếp quay lưng đi xuống núi, vừa rồi

bị sái chân chưa phát hiện ra, bây giờ mới thấy đau. Cố Diễm Trạch quan sát cô mấy giây, sau đó thông thả đi đến bên cạnh dìu cô. Sơ Ảnh vốn định đẩy anh ra, nhưng đột nhiên không nỡ phá hoại bầu không khí hòa hoãn hiếm có này. Cứ im lặng như thế, cô lại cảm thấy gượng gạo, cuối cùng cô nói: “Anh cũng quyết định từ bỏ một sọt đất cuối cùng à?”.

“Thỉnh thoảng từ bỏ cũng không thể phá hỏng được hình tượng”.

Nói lời này ra, dường như anh không còn là người vừa nãy lên giọng dạy bảo cô nữa. Sơ Ảnh mỉm cười: “Anh làm việc gì cũng nhất quyết phải làm cho đến cùng à?”.

Cố Diễn Trạch im lặng một lúc mới trả lời: “Mọi người đều nói anh rất cố chấp”.

Thế là thừa nhận rồi phải không?

“Lần này làm khó anh rồi nhỉ, em phải bù đắp tổn hại cho anh thế nào đây?”. Giọng điệu có vẻ áy náy nhưng thực chất cô đang hả hê.

“Hay là em lấy thân báo đáp đi!”. Cố Diễn Trạch còn cao tay hơn cả cô.

Sơ Ảnh không nói được câu nào, người đàn ông này quả nhiên không

dễ đối phó. Cô gạt tay Cố Diễm Trạch ra, tự mình bước đi.

Cố Diễm Trạch đứng yên, thấy cô phản ứng như vậy, tâm trạng anh bỗng nhiên tốt lên. Anh đuổi theo cô: “Anh tưởng em đi chơi cùng anh nghĩa là đã đồng ý đề nghị hôm qua của anh. Hình như anh nhầm rồi?”

“Đề nghị gì?”. Sơ Ảnh không kịp suy nghĩ, lập tức quay đầu hỏi.

“Ồ, em quên rồi à?”. Cố Diễm Trạch kéo cô lại: “Chính là...”, anh giữ hai tay đang vùng vẫy của cô, cúi xuống hôn. Nghe tiếng thở dồn dập của cô, anh ghé vào tai cô, thì thầm: “Làm bạn gái

anh!”.

Không để cô kịp lên tiếng, anh đã áp sát vào người cô, cất giọng uy hiếp: “Nếu em không đồng ý, anh sẽ ném em xuống dưới kia. Yên tâm, không chết được, độ cao này vừa đủ để em trở thành người tàn phế. Lúc đó thì chẳng ai muốn lấy em nữa đâu, em chỉ có thể theo anh mà thôi”.

Anh nói cực kì bình thản, hàng lông mày hơi nhướn lên, khiến Sơ Ảnh có phần nghi ngờ những lời này là thật.

“Em...”.

Cô vừa mới mở miệng nói được một chữ, anh đã lắc mạnh cơ thể

cô, dường như chuẩn bị đẩy cô xuống chân núi.

“Em đồng ý”.

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch mới kéo cô lại, đôi mắt híp vào: “Nói sớm có phải tốt rồi không!”.

Sơ Ảnh chưa kịp hoàn hồn, dừng tại chỗ thở gấp. Cố Diễm Trạch đi được vài bước lại quay về. “À quên mất, chân em đau chắc không đi được?”. Nói đoạn, anh hơi cúi người: “Có cần bạn trai này cố gắng sức lực không?”.

Sơ Ảnh định từ chối, nhưng nghĩ tới vừa nãy bị anh dọa, cô không khách khí nữa, leo lên lưng anh.

Không nhìn thấy vẻ mặt Cố Diễm Trạch, cô chỉ cảm thấy lớp áo mỏng của anh đã ướt đầm. Ánh mặt trời càng lúc càng gay gắt, cô vô thức sờ tay lên trán anh, mồ hôi lấm tấm.

“Em đừng sờ mó lung tung nữa, anh hoa mắt ngã xuống núi là em thảm đấy!”. Cố Diễm Trạch hờ hững nói, bộ dạng nhàn nhã như đi chơi.

Sơ Ảnh đang định bảo anh thả mình xuống, nhưng nghe anh nói vậy lại không dám mở miệng nữa.

Hai người xuống tới chân núi, quần áo Cố Diễm Trạch đã ướt đầm mồ hôi, dính cả vào da.

“Chân còn đau không?”. Anh nhìn chân cô hồi lâu mới lên tiếng.

“Hết rồi”. Đi mấy bước, cô bổ sung: “Vốn dĩ không có vấn đề gì”.

Cố Diễm Trạch mua hai chai nước khoáng, đưa cho cô một chai, cô lắc đầu: “Nước không có vị em không nuốt được”.

Anh thu tay lại, nói: “Anh thì không nuốt được nước có vị”.

Sơ Ảnh đang định đi mua nước ngọt, nghe anh nói vậy, cô quay đầu lại, mỉm cười: “Sở thích chúng ta đúng là trái ngược nhau”.

“Anh thấy rất hợp quy luật bù trừ!”. Có lẽ do quá khát, Cố Diễm Trạch mở nắp chai nước, uống một ngụm lớn, sau đó anh lẩm nhẩm như nói một mình: “Xuống núi cùng em còn mệt hơn cả leo núi!”.

Sơ Ảnh mua hai que kem về, thấy Cố Diễm Trạch nhìn mình, cô không biết ngượng mà nói: “Em mua cho mình em thôi”.

Cố Diễm Trạch nhún vai không đáp.

“Hồi trước em thích ăn kem đến mức có lần ăn liền một lúc mười que, ăn xong không hề đau bụng, không

hề bị cảm”. Sơ Ảnh cười, đôi mắt lấp lánh.

“Thế à, sau này thì sao?”.

Ảnh mắt cô bỗng trở nên u ám:
“Có người nói với em, ăn nhiều kem như thế không tốt cho sức khỏe...”.

Sơ Ảnh cảm thấy may mắn vì Cố Diễm Trạch không hề hỏi người đó là ai, anh chỉ băng quơ nói: “Đói rồi, mình đi ăn thôi”.

Cô có cảm giác mình là một sinh viên ngoại tỉnh lần đầu tiên tới đây, anh dẫn cô vào một con ngõ ngo tìm hàng ăn, dù không phải những món sang trọng nhưng cực kì ngon miệng. Sau đó hai

người lên một chiếc xe buýt, không quan tâm nó đi về đâu, ngồi đến tận điểm cuối mới xuống, tâm trạng vừa phấn khích vừa tò mò, như hai đứa trẻ lần đầu tiên ra khỏi nhà, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Đến lúc đã mệt rã rời, hai người mới dừng lại.

Sơ Ảnh chỉ vào một hướng, nói: “Đây là nơi em thích đến nhất”.

Cố Diễm Trạch nhìn con đường sắt bỏ hoang và bụi cỏ rậm rạp: “Em thích mấy thứ u ám thế này à?”.

“Có cảm giác rất bi thương. Anh không thấy thế à?”.

“Anh thấy ngấm em còn có cảm giác hơn!”. Cố Diễm Trạch bật cười, hàng lông mày hơi co lại, vẻ mặt anh lúc này đột nhiên dịu dàng khó tả.

Sơ Ảnh chợt nhớ tới lời bài hát nào đó: *Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên...*

Nghĩ vậy, cô mỉm cười, chạy tới bên cạnh đường ray. Khi còn bé, cô rất thích đứng ở những nơi cao, mặc dù sợ ngã nhưng cảm giác kích thích và đạt được thành tựu luôn đánh bại nỗi sợ hãi.

Cố Diễm Trạch nhìn cô dò dẫm từng bước trên đường ray, hai tay dang ra giữ thăng bằng nhưng cơ thể vẫn

ngiêng nghiêng ngả ngả, rất nhiều lần
suýt té ngã. Ánh hoàng hôn chiếu lên
người cô, bóng cô trải dài trên mặt đất.
Thoạt nhìn đã thấy cô rất gầy, nhìn chiếc
bóng đồ dài kia càng cảm thấy cô mong
manh, yếu ớt.

Cô Diễm Trạch bước đến bên
cạnh nắm lấy tay cô. Sơ Ảnh dừng lại
một chút rồi tiếp tục đi.

Nắng chiều bao phủ hai người,
cảnh tượng giống như mộng ảo dài đằng
đẵng.

Sơ Ảnh chậm rãi bước, chậm
rãi cảm nhận nhiệt độ từ bàn tay của anh.
Lúc này cô mới phát hiện ra, mình đứng

bên trái Cổ Diễn Trạch, vị trí gần trái tim anh nhất.

“Nếu có thể giống như hai bên đường ray này, vĩnh viễn nương tựa vào nhau mà tồn tại, chắc sẽ rất hạnh phúc phải không?”. Sơ Ảnh bước xuống khỏi đường ray, nhỏ nhẹ nói, dường như cô rất sợ mình to tiếng một chút thì sẽ phá hỏng bầu không khí ấm áp tuyệt vời này.

Cổ Diễn Trạch ngây người một chút, anh rất muốn nói với cô, hai bên đường ray tuy có thể nương tựa và nhau mà tồn tại, nhưng chúng vĩnh viễn không thể giao nhau. Thế nhưng, nhìn thấy nụ cười hài lòng của cô, anh không đành nói ra những lời này, chỉ khẽ gật

đầu.

Đúng rồi, nó rất giống ca từ của bài hát kia.

Ánh mắt của anh biết cười, mỗi khi cười hàng mi khẽ cong lên. Nhưng em mãi mãi chẳng thể nào với tới được...

Chương 6

Dạo chơi cả một ngày trời, toàn thân Sơ Ảnh đau ê ẩm, các khớp xương mỏi rã rời, trong khi đó, Cố Diễm Trạch vẫn ung dung tự tại chẳng hề hấn gì, cô cảm thấy cực kì bất mãn.

Cố Diễm Trạch đưa Sơ Ảnh về tới trường thì trời đã tối, dưới ánh đèn đường vàng vọt, bóng hai người gần sát bên nhau. Đột nhiên anh cảm thấy có chút phiền muộn, rõ ràng suốt cả ngày hai người đã vô tư nói cười, vậy mà lúc này ngay cả mở miệng nói một câu cũng không nổi. Cô im lặng, anh càng thêm căng thẳng. Anh chậm rãi giơ tay phải ra,

muốn cầm lấy tay cô.

“Giờ anh đang ở đâu?”. Sơ Ảnh bỗng hỏi.

Cố Diễn Trạch vội thu tay về, anh ho khan một tiếng rồi trả lời: “Ở ngay cạnh trường em”. Thấy ánh mắt dò xét của cô, anh giải thích: “Anh vừa thuê một căn hộ”.

“Sao...”. Sơ Ảnh im bật, lúc này hỏi anh vì sao lại chuyển tới đây ở thì có vẻ hơi... Hầu hết các khu chung cư quanh trường đều đã cho sinh viên thuê, hiện giờ tìm được căn hộ còn trống không phải dễ dàng.

Ánh đèn mờ mờ, Cố Diễn

Trạch nhìn không rõ vẻ mặt của Sơ Ảnh, anh chỉ cảm thấy có một loại ảo giác rằng gương mặt cô được một lớp vải mỏng che khuất, đợi anh vén lên. Khoảnh khắc này, anh đột nhiên thấy cổ họng khô rát.

“Sao thế?”. Sơ Ảnh nhận ra thái độ của anh có phần kì lạ.

Cố Diễn Trạch mỉm cười nhìn cô, sau đó, không để cô kịp trở tay đã ôm cô vào lòng. Nụ hôn lần này không hời hợt như lần trước, anh có thể cảm nhận được cơ thể cô đang run rẩy. Anh nhẹ nhàng di chuyển tay lên sau gáy cô.

Không hiểu sao, Sơ Ảnh cảm

thấy anh đã có chủ ý từ trước. Khi bàn tay ấm áp chạm tới mặt cô, Cố Diễm Trạch bỗng nhiên gương cười. Lúc này trên đường cũng có một vài đôi tình nhân qua lại, Sơ Ảnh trở nên lúng túng.

Dường như ngay lập tức, Cố Diễm Trạch nắm chặt lấy tay cô, lẳng lẳng kéo cô đi thẳng tới cổng kí túc xá nữ. Lúc này anh mới cảm nhận được thế nào gọi là chia ly. Trước kia, thấy đám bạn mình tiễn người yêu tới sân bay liền khóc như ngày tận thế, anh chỉ thấy buồn cười. Hiện giờ, anh mới biết, chia tay người yêu có bao nhiêu lưu luyến, bao nhiêu không nỡ.

“Sơ Ảnh”.

“Ừm?”.

“Anh chưa từng yêu ai, nhưng...”. Cố Diễm Trạch lúng túng, nghe nói nhiều nữ sinh hiện nay đều thích con trai có kinh nghiệm yêu đương, anh không muốn giấu cô: “Vì thế, anh không biết phải biểu hiện thế nào”.

“Thì sao?”. Sơ Ảnh nghiêng nghiêng đầu, thấy vẻ mặt ngượng ngùng của anh, cô vô cùng khoái chí.

“Nếu anh làm gì khiến em không vừa ý, em... ừm... hãy rộng lượng bỏ qua...”.

Sơ Ảnh bật cười khúc khích,

sau đó cô chỉ vào một đôi nam nữ phía xa, từ tốn nói: “Anh thấy người con trai kia không?”.

Cố Diễm Trạch nhìn theo hướng cô chỉ, gật đầu.

“Cậu ta đi học luôn đi sớm để giữ chỗ giúp bạn gái, hẹn đi đâu luôn đúng giờ đến đón bạn gái, buổi sáng luôn mua đồ ăn mang đến công kí túc, buổi tối đi lấy nước nóng cho bạn gái. Cuối tuần cậu ta thường đưa bạn gái đi dạo phố, mua đồ,... ừm...”. Sơ Ảnh liếc Cố Diễm Trạch một cái: “Anh làm được không?”.

Cố Diễm Trạch hơi cau mày.

Sơ Ảnh chợt dạ, đúng là có

một người bạn trai tốt như vậy thì chẳng còn gì bằng, nhưng không biết mấy lời nói bừa này cô có lừa nổi anh không.

Cố Diễm Trạch nhìn thẳng cô, bình tĩnh nói: “Anh sẽ cố gắng hết sức!”.

Sơ Ảnh kinh ngạc.

Từ sau hôm đó, sinh viên nội trú trường Trình Lý luôn thấy một chàng trai tuấn tú hàng sáng đều mang đồ ăn đến trước cổng kí túc xá nữ. Cố Diễm Trạch thuộc lòng thời khóa biểu của Sơ Ảnh, luôn đến lớp sớm để giữ chỗ cho cô, buổi trưa anh xếp hàng giữa căng-tin đông nghịt mua cơm cho cô, sau đó chờ cô chậm chạp đi tới. Anh không hề thấy

phiền hay tức giận, trái lại còn cảm thấy rất hài lòng vì cuộc sống của mình xoay quanh cô.

Phương Hiểu lúc nào cũng tỏ ra ngưỡng mộ Bùi Sơ Ảnh: “Trời ơi! Cậu làm thế nào mà điều khiển được anh ấy thế! Thật kính nể cậu quá đi”.

Sơ Ảnh liếc Phương Hiểu một cái: “Cậu đi mà hỏi anh ấy”.

Phương Hiểu bấu môi: “Này, tớ là bà mối của cậu đấy nhé”.

Bạch Hoa xen ngang: “Phương Hiểu nó đang nhắc nhở cậu nếu được làm dâu nhà giàu thì không được quên công mai mối của nó đấy”.

“Tớ là người hám lợi như thế chắc?”.

“Ừ!”. Ba người còn lại đồng thanh đáp.

Sơ Ảnh tủm tỉm cười. Di động của cô chợt rung lên.

“Lại là anh ấy hả? Còn không mau xuống đi!”. Bạn cùng phòng giục.

Cố Diễn Trạch đứng dưới cổng kí túc, đang chơi trò gì đó trên điện thoại, thỉnh thoảng lại nhìn về phía chân cầu thang. Lúc thấy Sơ Ảnh đi xuống, anh liền bỏ di động vào túi.

“Đợi lâu chưa?”. Cô hỏi.

“Từ lúc em ra khỏi phòng. Nếu em muốn anh đợi lâu thì lần sau đi chậm lại, nếu không muốn anh đợi lâu thì đi nhanh hơn một chút”.

“Nghe như anh đang ra lệnh không bằng!”. Sơ Ảnh phụng phịu nói, “Hôm nay làm gì?”.

“Cứ đi theo anh khắc biết”.

Sơ Ảnh không ngờ Cố Diễm Trạch lại đưa mình đi mua sắm, hơn nữa trông anh còn phần khích hơn cả cô. Xem ra, anh đã coi những lời nói bừa của cô là thật và thực hiện rất nghiêm túc. Thấy anh hào hứng như vậy, cô chẳng còn dững

khí để nhận tội với anh.

“Cái này rất đẹp này!”. Cô Diễm Trạch chỉ vào một chiếc váy màu đỏ.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Em không thích kiểu này”.

“Thử đi xem có hợp không? Biết đâu mặc lên sẽ thích”. Anh dỗ dành cô.

“Thích hay không, chỉ bằng cái nhìn đầu tiên em đã biết rồi”. Cô liếc nhìn chiếc váy rồi nói.

Cô Diễm Trạch im lặng một lúc rồi thì thầm: “Với người cũng như

vậy sao?”.

“Anh nói gì cơ?”. Sơ Ảnh quay lại nhìn anh.

“Nói em thật kén chọn!”. Anh bước lên trước, nắm lấy tay cô: “Mau xem xem ở đây có bộ nào khiến em nhất kiến chung tình không?”.

Ngay lúc được bàn tay anh nắm lấy, Sơ Ảnh dường như không còn nghe thấy anh nói gì nữa, chỉ vô thức gật đầu.

Sau khi cô thử mấy bộ quần áo, Cố Diễm Trạch rầu rĩ mở miệng: “Sao em chọn toàn màu xanh lá cây thế?”.

“Em thích màu này”. Sơ Ảnh đứng trước gương: “Anh thấy đẹp không?”.

Cố Diễm Trạch đi tới bên cạnh cô, nhìn vào trong gương rồi gật đầu: “Có anh đứng bên cạnh mới hoàn hảo”.

“Vớ vẩn”. Cô đẩy anh.

“Anh nói thật, em mặc gì cũng đẹp”. Trong mắt anh chỉ còn thấy nụ cười rạng rỡ của cô.

Thực ra màu xanh lá cây rất kén người mặc, nhưng khi mặc lên người cô lại có một vẻ đẹp vô cùng thanh nhã.

Sơ Ảnh cho rằng, Cố Diễm Trạch ít khi đi ra ngoài nên mới hứng thú như vậy, thế nhưng, hầu hết thời gian rảnh rỗi của cô đều bị anh chiếm lấy, đưa ra ngoài đi chơi, dạo phố, mua sắm, đến khi cô mệt lả mới thôi. Mỗi lần như vậy, anh sẽ cõng cô trên lưng, thỉnh thoảng có người qua đường chép miệng: “Đúng là thanh niên”.

Cố Diễm Trạch nghiêm túc nói: “Bạn gái tôi bị bệnh”.

Sơ Ảnh tóm lấy cổ anh: “Anh mới bị bệnh”.

“Vâng vâng. Anh không bệnh sao chịu để em hành hạ?”.

“Được lắm, anh thấy ở bên cạnh em là đang chịu hành hạ phải không?”.

Cố Diễm Trạch ảo não: “Thôi thôi anh xin nhận tội được chưa? Em mắng anh đánh anh cũng được, anh đảm bảo sẽ không nói lại, không đánh lại”.

“Không thêm, chỉ thêm đau tay em!”.

Cố Diễm Trạch bật cười. Đột nhiên anh nhớ tới ai đó từng nói, đã biết con gái rất vô lí rồi thì tốt nhất đừng nên nói lí với họ làm gì, cứ nhận lỗi về mình là xong. Quả nhiên là vậy, hiện tại anh đã lĩnh hội sâu sắc điều này. Anh nhún vai,

ngẫm tới việc trên lưng mình đang cồng cô, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào.

Cố Diễm Trạch không ngại phiền phức đưa cô đi khắp nơi trong thành phố này, tới đâu cũng tìm ra những trò thú vị. Sơ Ảnh nhận ra, từ sau khi anh xuất hiện, cuộc sống của mình dường như trở nên thật hoàn hảo.

Chuyện giữa Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh chẳng mấy chốc đã truyền tới tai Trần Cảnh Minh. Vừa gặp nhau, Trần Cảnh Minh đã vội nói: “Tên khốn kia, cậu ở lại đây lâu vậy mà cũng không thèm gọi điện cho tớ lấy một lần”.

“Cậu biết rồi à?”. Cố Diễm

Trạch lười nhác hỏi.

“Ôi dào, mấy chuyện tầm phào này ở trường có muốn không biết cũng chẳng được”.

“Đây là chuyện tầm phào à?”.

“Người khác thì không phải, nhưng Cố Diễm Trạch cậu còn không phải sao?”.

Cố Diễm Trạch cười: “Thế cậu bảo tớ phải làm thế nào mới được?”.

Hồi học cấp ba, mấy người cùng phòng đều cho rằng nếu Cố Diễm Trạch có người yêu, chắc chắn cô gái đó sẽ hầu hạ anh đến nơi đến chốn mà không

cần anh sai bảo. Nói như vậy có phần khoa trương nhưng ai cũng cho đó là điều đương nhiên, vì Cố Diễm Trạch tuyệt đối không phải người chủ động.

“Cậu phải như thế này”. Trần Cảnh Minh hắng giọng: “Hừm... Lấy cho anh cái kia... Mang cái kia ra đây... Em làm không tốt thì anh sẽ lập tức đổi người khác làm bạn gái...”.

Cố Diễm Trạch lườm Trần Cảnh Minh: “Cậu điên à!”.

“Thật không hiểu vì sao cậu lại bị con bé lừa đảo đó hợp hôn”.

“Buồn cười nhỉ, rõ ràng cậu từng nói Sơ Ảnh là một cô gái sống nội

tâm, sao giờ đã biến thành kẻ lừa đảo thế?”.

Trần Cảnh Minh nhìn chăm chăm Cố Diễm Trạch một lúc rồi nói: “Cậu thật sự thích con bé đó à?”.

Cố Diễm Trạch xoay chiếc di động trong tay, ngẫm nghĩ hồi lâu: “Chẳng lẽ cậu cho rằng tớ đang đùa giỡn à? Nhân phẩm của tớ rẻ rúng thế chắc?”.

“Không. Tớ chỉ thấy khó tin thôi”. Trần Cảnh Minh thật sự không dám tin, Cố Diễm Trạch yêu vào lại trở thành người như vậy.

“Haizz... Tớ cũng chỉ là một người bình thường như người ta thôi. Có

gì lạ”.

Trần Cảnh Minh chuyển sang chủ đề khác: “Cậu sắp phải về Thâm Hạ rồi, định thế nào?”.

“Đến lúc đó rồi tính”.

Vấn đề này thực sự khiến Cố Diễm Trạch đau đầu. Một tháng qua, anh luôn cố gắng lảng tránh nó, chỉ nghĩ được ngày nào hay ngày ấy. Bố anh cũng không nổi giận hay thúc ép anh quay về, chỉ nói cho anh biết Cố Vân Tu sắp kết hôn, ngầm ra lệnh anh phải về trước lễ cưới.

Thực ra, điều khiến anh khó xử nhất là không biết phải mở miệng thế nào với Sơ Ảnh. Cuộc sống như hiện tại

rất vui vẻ, nhưng anh buộc phải tự mình kết thúc nó.

Bùi Sơ Ảnh trằn trọc cả đêm không ngủ được. Cô nhớ tới những lời Cố Diễn Trạch nói với mình, trong lòng trống rỗng. Cô nhẹ nhàng rời giường, ra khỏi phòng, đứng ngoài ban công ngắm nhìn màn đêm. Nền trời dày đặc sao, nhưng chúng không thể chiếu sáng cõi lòng cô.

Khi còn bé, Sơ Ảnh là một đứa trẻ ngoan ngoãn, rất ít khi giận dữ ai. Nhưng có một hôm, cô được mẹ mua cho một quả cầu thủy tinh, cô rất thích, đáng tiếc nó lại bị đứa trẻ hàng xóm cướp mất. Sơ Ảnh khóc nức nở, người

lớn đồ dành thế nào cũng không được, cuối cùng mẹ phải đi mua một quả cầu mới về cho cô. Thế nhưng, cô vẫn không chịu nghe mà còn ném vỡ tan. Trong mắt cô, cho dù cái mới có đẹp thế nào thì cũng không thể bằng được cái ban đầu cô đã thích.

Đó có lẽ là lần nổi giận âm ỉ nhất của Sơ Ảnh. Cô đã thích cái gì thì sẽ một mực không thay đổi.

Với chuyện tình cảm, có phải cũng như vậy không?

Gần đây, Sơ Ảnh hay mất ngủ, cô nhớ tới rất nhiều chuyện trong quá khứ. Cô biết mình nên hài lòng với cuộc

sống hiện tại, nhưng chẳng hiểu sao, cô cảm thấy bản thân giống như đang đứng trên mây ngắm nhìn phong cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngã xuống, tan xương nát thịt. Cảm giác bất an ấy luôn thường trực trong cô.

Niềm hạnh phúc hiện tại có được là do cô quyết định trả tự do cho bản thân, cô nên quý trọng nó mới đúng.

Những ngày qua, Cố Diễm Trạch luôn ở bên cô, cùng cô lên lớp, cùng cô đi dạo phố. Hai người nắm trái cảm giác hạnh phúc và bình yên khi ở bên nhau.

Hôm nay, anh có phần kì lạ, đi

cạnh cô, anh chỉ giữ im lặng.

Lúc ăn cơm, Sơ Ảnh rút cuộc lên tiếng: “Anh sao thế?”.

Cố Diễn Trạch nhìn cô hồi lâu: “Có lẽ anh sắp phải quay về Thâm Hạ”.

Sơ Ảnh ngây người, cô biết chuyện này không thể tránh khỏi, nhưng không ngờ lại sớm như vậy. Anh không thuộc về Xuyên Nhiên, thành phố Thâm Hạ sôi động kia mới là nơi dành cho anh, đó là nhà của anh, là người thân của anh, anh không thể không về.

Thấy Sơ Ảnh im lặng, Cố Diễn Trạch vội giải thích: “Anh họ anh

sắp kết hôn”. Anh còn muốn nói cho cô biết, anh không hề muốn quay về, nhưng ánh mắt của cô khiến anh không thể thốt nên lời. Bản thân anh rõ hơn ai hết, một khi anh đã về Thâm Hạ thì chắc chắn bố sẽ không để anh đi. Anh không muốn cô thất vọng, nhưng hơn hết càng không muốn lừa dối cô.

“Anh ở đây lâu như vậy cũng nên về nhà thôi, bố mẹ nhất định rất lo lắng”. Sơ Ảnh nói. Cô không ngờ mình còn có thể bình tĩnh đến vậy.

Thái độ này của cô khiến Cố Diễm Trạch có phần hoang mang: “Anh chỉ đơn giản là về nhà, không có ý nghĩa gì cả”.

“Em biết”.

Cô biết thật không? Cố Diễm Trạch sợ hãi.

Tình cảm dành cho cô mang theo một chút xúc nổi khiến lí trí của anh bị kìm hãm. Thực lòng mà nói, sau khi bình tĩnh lại, anh có phần hối hận, hối hận vì đã để bản thân dễ dàng chìm đắm trong đó. Thế nhưng, anh không thể phủ nhận rằng anh lưu luyến cô, không nỡ rời xa cô. Hơn bất cứ ai, anh hiểu rõ một khi quay về Thâm Hạ, khả năng mất cô là không thể nói trước, mà anh không muốn điều đó xảy ra.

Cố Diễm Trạch mỉm cười, nhìn

cô đầy cung chiều: “Anh không ở đây cũng không có gì thay đổi hết”.

Bàn tay cầm đôi đũa của Sơ Ảnh khẽ run lên, rất lâu, cô mới ngẩng đầu cười đáp lại anh.

Mấy ngày còn lại, hai người hết sức trân trọng. Không lời hứa hẹn, không đi chơi, không đi mua sắm, hai người chỉ đơn giản nắm tay nhau dạo phố. Lúc bước lên cây cầu hình vòm, Cổ Diễn Trạch nói: “Em từng nghe truyền thuyết về cây cầu này chưa?”.

“Chưa”. Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn anh.

“Hai người yêu nhau nắm tay

nhau đi qua cây cầu này, họ sẽ ở bên nhau mãi mãi”. Cố Diễm Trạch chậm rãi nói, ngữ điệu nhẹ tựa lông chim.

Sơ Ảnh nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt: “Anh cũng tin mấy chuyện này à?”.

“Thà tin còn hơn không”. Cố Diễm Trạch siết chặt tay cô.

Hai người thong thả bước đi bên nhau, bỗng nhiên Sơ Ảnh cười rồi nói: “Cho dù sau này có chuyện gì xảy ra, em chỉ mong anh nhớ mãi ngày hôm nay”.

“Đương nhiên”. Cố Diễm Trạch lập tức đáp lại.

Thực lòng, cô muốn anh nhớ rằng mình đã từng trao lời hứa hẹn suốt đời với một người con gái. Có thể cô không phải người duy nhất, nhưng vẫn muốn anh nhớ về mình.

Cho dù họ có bao nhiêu không nữ thì ngày chia tay vẫn cứ đến.

Trần Cảnh Minh đưa Cố Diễm Trạch ra sân bay. Cố Diễm Trạch liên tục quay đầu lại nhìn, mỗi lần đều không tránh khỏi thất vọng.

“Sơ Ảnh đã nói không ra tiền cậu rồi còn gì?”. Trần Cảnh Minh lắc đầu: “Cứ như sinh ly tử biệt không bằng. Hai thành phố cách nhau có một chuyến

bay chứ mây”.

“Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu vào”. Cố Diễm Trạch bực mình gắt.

Bóng dáng anh chờ đợi rất cuộc cũng không xuất hiện. Anh vô cùng thất vọng. Kéo vali hành lí trong tay, Cố Diễm Trạch nhớ lại cảnh tượng Sơ Ảnh ngồi trong phòng anh, giúp gấp từng bộ quần áo. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy quần áo lại thú vị đến vậy, động tác của cô rất thành thạo, chẳng mấy chốc mà đã gọn gàng hết cả. Nhưng anh chỉ mong cô chậm lại một chút, chậm lại một chút.

Thấy Cố Diễm Trạch lần nữa ngoảnh nhìn ra phía sau cửa sân bay,

Trần Cảnh Minh lắc đầu thở dài, anh không ngờ một người cao ngạo như Cố Diễm Trạch cũng có lúc để lộ vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy.

Giờ khắc này, Cố Diễm Trạch không ngờ trong đầu mình lại nảy sinh ý nghĩ không trở lại Thâm Hạ. Nhưng may mắn anh đã không chế được bản thân, anh biết rõ người con gái kia đã khiến anh đánh mất quá nhiều lí trí, anh không cho phép chuyện này xảy ra. Hơn nữa, Cố Diễm Trạch không thể phủ nhận rằng, anh và cô thuộc hai thế giới khác nhau, anh không dám đảm bảo mang đến một tương lai cho cô. Có lẽ, ra đi càng sớm thì càng tốt cho cả hai, anh cũng không cần lo lắng bản thân chìm đắm quá sâu

vào tình cảm này.

Chuyện nhi nữ tình trường xưa nay đều không dành cho anh. Nghĩ vậy, Cố Diễm Trạch kiên định đi thẳng vào cửa soát vé, không quay đầu lại nữa. Trần Cảnh Minh bấy giờ mới yên tâm rời khỏi sân bay.

Có điều, bọn họ không một ai biết, trên sảnh tầng hai, người con gái kia đứng bên lan can, chăm chú quan sát cảnh tượng bên dưới. Cô thấy Cố Diễm Trạch liên tục ngoảnh đầu nhìn ra cửa, thấy anh thất vọng, thấy anh do dự, nhưng cô không đi xuống.

Có lẽ cô đứng quá lâu gây sự

chú ý, nhân viên sân bay quan tâm hỏi:
“Cô có sao không?”.

Sơ Ảnh lắc đầu, ánh mắt vẫn chưa chịu rời khỏi cánh cửa kia, nhưng hơn ai hết, cô biết rõ, anh đã không còn ở đó nữa rồi.

Khoảnh khắc bóng dáng anh khuất khỏi tầm nhìn của cô, cô thầm tự nhủ: “Tạm biệt, tuổi mười bảy của tôi!”.

Sau khi Cố Diễm Trạch đi, người hụt hẫng nhất không phải Bùi Sơ Ảnh, mà là mấy cô bạn cùng phòng.

Phương Hiểu vừa ngủ dậy đã làu bàu: “Ôi thế là mình phải tự đi mua bữa sáng rồi”.

“Phải tự lên lớp xí chỗ rồi...”.

“Trưa phải tự xếp hàng lấy cơm rồi...”.

“Tối phải tự đi lấy nước nóng rồi...”.

Cuối cùng, Phương Hiểu chột lại: “Sơ Ảnh, cậu gọi điện bảo anh Cố Diễn Trạch quay về đây đi!!!”.

Sơ Ảnh tủm tủm cười: “Thế để tớ gọi điện cho anh ấy rồi cậu qua nói cho anh ấy biết tầm quan trọng của anh ấy đối với cậu nhé”.

Phương Hiếu ngẫm nghĩ một lúc rồi phát tay: “Thôi khỏi!”.

Bạch Hoa tò mò nhìn Sơ Ảnh: “Cậu không thấy lo à? Mặc dù Cố Diễm Trạch là một người đàn ông tốt nhưng cậu cũng phải cẩn thận. Thời buổi này, đàn ông yên phận nhưng chưa chắc đàn bà đã chịu bỏ qua. Hơn nữa, giai nhà cậu còn chưa có năng lực miễn dịch với phụ nữ”.

“Nếu đã là của mình thì mãi là của mình, không phải của mình thì giữ cũng không được”. Sơ Ảnh từ tốn đáp.

“Bỏ tay với cậu”. Bạch Hoa ngán ngẫm nói.

Sơ Ảnh mỉm cười không nói gì nữa. Cô mở ngăn kéo, lấy ra một chiếc hộp, phỉ phỉ lớp bụi bên ngoài. Ngỡ rằng đã quên mất sự tồn tại của nó, nhưng cô biết mình không thể quên. Cô lặng im nhìn chiếc hộp chứa toàn bộ bí mật thời thanh xuân của mình, trong lòng bỗng khó chịu đến cồn cào. Cô khẽ vuốt ve chiếc hộp, nhớ lại những khát khao, những mong mỏi của thời thiếu nữ.

“Hộp đựng gì thế?”. Phương Hiếu đột nhiên hỏi.

Sơ Ảnh giật mình: “Tưởng cậu đi ăn rồi cơ mà?”.

“Thì đợi mãi không thấy cậu

xuống nên quay lại gọi”.

“Ồ... giờ đi đây”.

“Đừng có đánh trống lảng. Trả lời đi, hộp gì thế?”. Phương Hiếu giữ lấy chiếc hộp: “Trong này có cái gì? Mở ra xem nào”.

Sơ Ảnh mím môi: “Không có chìa khóa”.

Giọng nói của cô hết sức bình thản, nhưng thoáng chút bi thương. Trước kia, người ấy từng hỏi cô, có phải chỉ chiếc chìa khóa này mới mở được trái tim em ra không? Hiện giờ, người ấy đã không còn nữa rồi, vĩnh viễn không bao giờ trở lại được nữa.

“Sao lại thế?”. Phương Hiểu phụng phịu, “Thôi đi ăn sáng!”.

Sơ Ảnh cất chiếc hộp vào chỗ cũ. Chiếc hộp không thể mở ra, tựa như cô không thể trở lại như xưa.

Cố Diễm Trạch thỉnh thoảng vẫn gọi điện nói chuyện với cô. Mặc dù cô chưa bao giờ chủ động gọi cho anh nhưng cũng không cúp máy trước. Cô lắng nghe giọng nói của anh, tưởng tượng ra điệu bộ của anh, dường như muốn gần anh thêm một chút bằng cách thức đó.

Thế nhưng, thứ duy nhất không thay đổi trên đời này, không phải lời hứa hẹn, mà chính là sự thay đổi.

Chương 7

Vừa về tới nhà, Cố Diễm Trạch đã bị Cố Khải Minh “khủng bố” điện thoại, đương nhiên không thể thiếu câu nói quen thuộc kia: “Mày nhìn anh họ Vân Tu mà xem, lúc nó bằng tuổi mày đã tiếp quản công ty rồi đấy!”. Vừa mới nghe thế, Cố Diễm Trạch đã thấy đầu đầu nhức óc, anh không thua kém gì Cố Vân Tu, vậy mà trong mắt cha anh, Cố Vân Tu lúc nào cũng tài giỏi hơn. Anh rất muốn biết lúc bằng tuổi mình, Cố Vân Tu đã làm nên công trạng to lớn gì nhưng anh không dám mở miệng, dẫu sao thì hiện giờ ông anh họ này đã rất nổi tiếng trong giới thương nhân, còn anh mới chỉ là một

tên nhãi vừa bước chân vào chốn thương trường mà thôi, so sánh làm sao cho được?

Cố Diễm Trạch bị cha đưa vào công ty để làm quen dần với công việc. Cố Khải Minh là người rất biết bồi dưỡng nhân tài, dưới sự trợ giúp của Mạc Khả, chẳng mấy chốc mà Cố Diễm Trạch đã nắm bắt được phương hướng phát triển của công ty.

Hôm nay là ngày kết hôn của Cố Vân Tu. Đây không phải lần đầu tiên Cố Diễm Trạch gặp Lục Diên Y, nhưng anh vẫn có cảm giác xa lạ. Người ta nói quả nhiên không sai, cô dâu chính là người phụ nữ đẹp nhất thế giới. Làn váy

trắng càng tôn thêm vẻ thanh nhã của Lục Diên Y, trông cô như đoá phù dung nhô lên khỏi mặt nước trong veo. Cố Vân Tu mặc một bộ comple chỉnh tề, toàn thân toát ra phong thái đỉnh đạc, khiến Lục Diên Y đứng bên cạnh cứ như một chú chim nhỏ yếu ớt.

“Anh làm thế nào mà giữ được chị dâu trong tay thế?”. Cố Diễm Trạch tranh thủ hỏi.

Cố Vân Tu cười: “Chuyện này còn cần anh truyền kinh nghiệm nữa à? Anh tưởng mày chỉ cần anh dạy cách đuổi ong bướm đi thôi chứ?”

Cố Diễm Trạch gượng gạo

cười: “Em tin chắc anh rất có kinh nghiệm về việc này. Có cần em và chị dâu đi tìm hiểu không?”.

“Thằng nhãi này!” . Cố Vân Tu mắng vui.

Hôn lễ cực kì xa hoa, khách mời đều là những người có uy tín trong giới thương trường. Phù dâu là một cô gái xinh đẹp, có vẻ khá bạo dạn: “Chào anh, em là Lý Giai Tinh”.

Cố Diễm Trạch hơi nheo mắt: “Chào em”.

“Người ta nói, quen biết nhau ở hôn lễ là rất có duyên”. Lý Giai Tinh mỉm cười đầy tự tin.

“Thế thì chắc cô có duyên với nhiều người lắm?”. Cổ Diễn Trạch thẳng thừng nói: “Xin phép, tôi qua bên kia. Chào cô!”. Nói đoạn, anh đi tới chỗ Cổ Vân Tu và bác cả. Được vài bước, Cổ Diễn Trạch nhìn thấy Lâm Trạch và Lục Diên Y đang nói chuyện với nhau, anh khá ngạc nhiên vì hai người họ có quen biết.

Lục Diên Y nói: “Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây”.

“Anh cũng không ngờ! Đã nhiều năm rồi”.

“Vâng, đã nhiều năm rồi, bây giờ em là cô dâu của người khác”. Lục

Diên Y tươi cười, nhưng đáy mắt vẫn xẹt qua một chút bi ai.

“Anh ta tốt với em không?”.
Lâm Trạch im lặng một lúc rồi hỏi.

Lục Diên Y gật đầu: “Dù anh nghĩ thế nào về em, em cũng sẽ trả lời thật lòng. Anh ấy rất tốt với em. Nếu không có anh ấy, em không ngờ mình còn có quyền được hưởng hạnh phúc. Hiện giờ rốt cuộc em đã làm được rồi, em tin, anh cũng có thể”.

Lâm Trạch thở dài: “Thế thì tốt rồi. Chỉ cần em hạnh phúc là anh vui rồi. Có điều, chúng ta không giống nhau, mùa hè năm đó, anh đã để mất cơ hội

theo đuổi hạnh phúc của mình rồi”.

Lục Diên Y không đáp lời. Thâm tâm cô tin rằng, người đàn ông thông minh này sẽ có lựa chọn tốt nhất cho bản thân anh.

Cố Diễm Trạch nghe đến đây liền tiến lên nói: “Chị dâu, anh Vân Tu gọi chị kìa”.

Lục Diên Y gật đầu.

Cố Diễm Trạch đi theo Cố Vân Tu, giúp anh uống khá nhiều rượu. Mọi người đều biết Lục Diên Y đang mang thai nên không làm khó cô, nhưng Lý Giai Tinh lại bị chuốc mãi không thôi.

Cố Diễm Trạch không phải kiểu người thích tự chuốc phiền phức vào mình, vì thế, mãi đến khi thấy Lý Giai Tinh uống quá nhiều rồi anh mới giúp đỡ.

“Tửu lượng của cô tốt thật đấy, uống bao nhiêu mà không say”. Cố Diễm Trạch mỉm cười nói: “Tôi không giúp chắc cô cũng vẫn ổn nhỉ?”.

“Em tưởng anh rất thích thấy em bị chuốc say?” Lý Giai Tinh trừng mắt oán giận: “Đúng là một người đàn ông dễ ghi thù”.

“No no no. Tôi cho rằng một cô gái sống ở nước ngoài lâu như cô sẽ

không quen với mấy cái biểu hiện phong độ gì gì đó”.

“Em thì cho rằng phong độ là môn học bắt buộc dành cho cả phụ nữ và đàn ông ở Anh. Hóa ra còn có ngoại lệ”.

“Cô Lý không phải từ Mỹ về ư? Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?”.

“Hóa ra, tôi còn được anh Cổ quan tâm đến vậy. Thật lấy làm vinh hạnh”.

“Chỉ nghe qua thôi. Ngay cả mấy điều lễ nghi vụn vặt hồi học tiểu học tới giờ tôi vẫn nhớ rõ lắm”.

“Anh...”. Lý Giai Tinh còn

chưa nói hết câu Cố Diễm Trạch đã bỏ đi.

Cố Vân Tu lắc đầu: “Đôi co với cả một cô gái! Giáo viên tiểu học dạy mày như thế à?”.

“Thôi em xin anh! Lý Thị và nhà chúng ta xưa nay không dính dáng gì, tự nhiên anh lại mời con gái cùng nhà người ta làm phù dâu. Trong đầu anh nghĩ cái gì em còn không biết sao? Tưởng em là thằng đàn à? Còn nữa, chưa chắc cô ta đã tình nguyện nhé”. Cố Diễm Trạch khinh khỉnh nói.

“Chuyện này không liên quan đến anh, mày đi hỏi chú Khải Minh ấy”.

Cô Diễm Trạch ảo não:

“Haizzz. Mọi người cứ so sánh anh với em, rõ ràng năm nay anh 32 tuổi mới kết hôn, em mới có 23, sao bố mẹ em cứ cuồng cả lên như thế?”.

“Mày đừng có mà noi gương anh. Vì chuyện này mà anh bị bố mẹ cắn nhằn mấy năm trời đấy. Ai cũng sợ anh làm hư mày”.

Cô Diễm Trạch cười xùy một tiếng: “Tốt nhất là anh đừng thông đồng với bố mẹ em nữa. Có chuyện gì thì nhớ bắn tiếng trước cho em, nếu không, hậu quả thế nào em sẽ kéo anh chịu chung! Ví dụ như chuyện hôm nay chẳng hạn”.

“Cái chuyện cón con thế này mà mày cũng không giải quyết được hả? Uổng phí mấy năm ở Mỹ”.

“Anh đừng đánh trống lảng!”.

Cố Vân Tu tò mò hỏi: “Này, đừng có nói với anh là mày nhầm được đối tượng rồi nhé? Con gái nhà nào thế? Mang về anh duyệt xem sao?”.

“Anh lo vợ anh trước đi!”. Cố Diên Trạch cúi kính.

Cố Vân Tu ngoảnh lại, nhìn thấy Lục Diên Y đang bị đám đông vây lấy liên vội vàng qua đó.

Cố Diên Trạch tùm tùm cười,

ông anh họ này của anh không sợ trời, không sợ đất, ấy thế mà đối xử với bà chị dâu yếu đuối kia hoàn toàn khác. Xem bộ dạng của Cố Vân Tu lúc này có vẻ còn hạnh phúc hơn cả trúng số độc đắc.

Ai đó từng nói, đàn ông chinh phục thiên hạ, phụ nữ chinh phục đàn ông. Lời này quả nhiên không sai.

Cố Diển Trạch ngó nghiêng xung quanh, nhìn thấy Lâm Trạch đang trò chuyện với vài người khác. Lâm Trạch tiến lại phía anh, nói: “Chơi chán rồi mới chịu mò về đây!”.

Cố Diển Trạch thở dài: “Anh

cho em xin, về nhà nghe hai vị đại nhân cầu nhàu đã phát ngáy rồi”.

“Ai bảo cậu không chịu nghe lời!”. Lâm Trạch chẳng hề tỏ ra thông cảm.

“Sao anh lại thế!”. Cô Diễm Trạch bất mãn.

“Thôi không nói chuyện này nữa. Bắc Thần và Lý Thị mới có một dự án hợp tác, chắc cậu biết rồi?”. Lâm Trạch cảm thấy mình cần phải cảnh báo cho Cô Diễm Trạch.

“Chưa xong chuyện này đã nhảy chuyện khác...”.

Lâm Trạch đánh mắt về một phía, Cố Diễm Trạch nhìn theo, nhìn thấy cha mình và Lý Ngôn Thịnh đang nói chuyện với nhau, có cả Lý Giai Tinh đứng bên cạnh.

“Cậu nghĩ vì sao con bé đó cũng tới đây?”.

“Chẳng lẽ bố em định...”. Cố Diễm Trạch cười bất đắc dĩ.

“Không thì để cậu noi gương Cố Vân Tu chắc?”.

“Noi gương gì chứ?”. Cố Diễm Trạch vội gạt phăng.

Lâm Trạch không nói gì thêm,

thái độ này của Cố Diễm Trạch chứng tỏ cậu ta đã có dự định của mình, mặc dù anh còn chút lo lắng vì Cố Diễm Trạch chưa lăn lộn trong giới này nhiều, nhưng cứ coi như đây là một thử nghiệm.

Cố Diễm Trạch vừa về tới nhà đã bị mẹ gọi đến hỏi chuyện: “Con thấy con bé Lý Giai Tinh đó thế nào?”.

“Lý Giai Tinh là ai? Có người tên vậy ạ?”. Cố Diễm Trạch hỏi lại.

La Hình thở dài, rõ ràng hôm nay bà nhìn thấy hai người họ nói chuyện một lúc, bây giờ con trai còn giả vờ không biết.

Thấy mẹ tỏ ra thất vọng, Cố

Diễn Trạch mới thú thật: “À, mẹ nói phù dâu hôm nay hả? Ừm, trông cũng được”.

“Thế thôi à?”. La Hình hỏi đến cùng.

“Còn gì nữa ạ? Hôm nay con uổng nhiều lắm, con đi tắm rồi ngủ đây. Có chuyện gì mai nói tiếp mẹ nhé”. Cổ Diễn Trạch nói với vẻ mặt kiên nhẫn.

La Hình đành đi ra ngoài.

Cổ Diễn Trạch thở dài, đóng cửa phòng lại sau đó nằm nhoài ra giường. Mới chỉ làm phù rể thôi đã mệt như vậy rồi, làm chú rể chắc kiệt sức mất. Vậy mà chẳng hiểu sao vẫn có người ly hôn rồi lại tái hôn!

Anh lắc đầu, ấn phím điện thoại.

Sơ Ảnh đi ra ban công nghe máy: “Sao muộn thế này rồi còn gọi?”.

“Muộn lắm rồi à?” Cố Diễm Trạch nhíu mày, nhìn đồng hồ: “Làm em mất giấc ngủ à?”.

“Có chuyện gì à?”.

“Ừm”. Anh gật đầu, sau đó khẽ mỉm cười.

“Gì thế?”. Sơ Ảnh có thể cảm nhận được tâm trạng anh rất tốt.

“Anh nhớ em. Ừm... Em có

nhớ anh không?”. Cố Diễm Trạch chột cảm thấy nực cười, thực ra đây cũng không phải điều anh muốn nói.

“Anh gọi điện để hỏi em câu này à? Hay là... Anh say rượu đấy?”.

“Em biết à?”. Cố Diễm Trạch ngồi dậy, ngửi ngửi một chút: “Chẳng lẽ mùi rượu truyền sang chỗ em rồi?”.

Sơ Ảnh mỉm cười, quả nhiên là anh đã say.

“Ừ, anh uống quá nhiều, làm ảnh hưởng tới cả em rồi. Sau này đừng uống nhiều như thế nữa!”.

“Chúng ta bao lâu rồi chưa

liên lạc?”

“Sao tự dưng hỏi em thế?”

“Nếu anh không gọi thì có phải em cũng không gọi cho anh phải không?”

“... ”

“Phí điện thoại đâu có tốn lắm đâu?”

“... ”

“Thực ra hôm nay thấy chị dâu mặc váy cưới, đột nhiên anh nghĩ tới em. Không biết em mặc váy cưới sẽ thế nào?”. Anh ngừng lại một chút, không

nghe thấy Sơ Ảnh lên tiếng, anh nói tiếp:
“Chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Anh say quá rồi...”

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy.” Nếu không, anh đã chẳng khác thường như thế.

Hôn nhân vì làm ăn vốn dĩ là chuyện rất phổ biến, nhưng lúc tự mình tiếp xúc, anh vẫn không tránh khỏi có chút bài xích, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt cô. Đột nhiên anh nhận ra điểm kì lạ trong quan hệ giữa hai người, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện cho anh, dường như chỉ cần anh không gọi cho cô là giữa họ hoàn toàn chẳng có

mối liên hệ nào cả.

Giống suy nghĩ ban đầu của anh, anh tưởng rằng chỉ cần mình muốn là có thể dễ dàng từ bỏ cô, không có bất cứ nỗi lo lắng nào. Có lẽ ngay từ đầu anh đã ý thức được hai người rất khó đến được với nhau nên đã cố gắng làm thật nhiều việc cho cô vui, muốn bù đắp lại nỗi hổ thẹn đối với cô.

Thế nhưng hiện giờ, anh nhận ra bản thân đã lún quá sâu, không thể buông tay cô.

“VẬY anh ngủ sớm đi nhé”.

“Ừ”. Anh nghe lời cô, cúp máy, chìm vào giấc ngủ.

Ngồi trong nhà hàng, nhìn đồng hồ đã quá giờ hẹn mười phút, khoe miệng Cố Diễm Trạch hơi nhếch lên, đang định lấy di động ra thì thấy đối phương khoan thai đi tới.

“Xin lỗi, vừa nãy ra khỏi nhà em có chút việc đột xuất”. Lý Giai Tinh áy náy nói.

“Không sao, tôi cũng đang rảnh”. Cố Diễm Trạch vừa nói, vừa đưa thực đơn cho cô ta.

Lý Giai Tinh cười: “Tôi cứ tưởng nhà họ Cố không chú trọng tới việc dạy con cái tác phong ga-lăng, hóa ra chỉ là tùy thời mới bộc lộ”.

“Thực ra tôi là người theo xu hướng đối sự bất đối nhân^[1].”

[1. Đối sự bất đối nhân: Hành động dựa theo tình huống, không quan trọng đối phương là ai.]

Lý Giai Tinh mỉm cười không nói.

Cố Diễm Trạch lắc đầu: “Chẳng lẽ cô không biết, khi thích một thứ, muốn có được thì cần phải chinh phục được những thứ xung quanh nó trước đã?”

Lý Giai Tinh tỉ mỉ quan sát Cố Diễm Trạch, cảnh giác hỏi: “Anh có ý

gì?”

“Cô rõ hơn tôi mà!”. Cố Diễm Trạch vẫy tay ra hiệu với phục vụ: “Nếu cô không gọi món thì để tôi gọi vậy”.

Xong xuôi, anh nhìn về mặt nghi hoặc của Lý Giai Tinh, nói: “Cô Lý, hình như cô rất tự tin vào khả năng diễn xuất của mình nhỉ?”

Lý Giai Tinh bây giờ mới mỉm cười. Trước đây, cha cô từng nói, Cố Diễm Trạch chỉ là một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, du học Mỹ về chẳng qua là cái mác mà thôi, chứ thực lực hoàn toàn không có. Nhưng xem ra, cha cô lần này đã đoán sai rồi, Cố Diễm Trạch này

chẳng những được cái mã ngoài mà còn có mắt quan sát rất tinh tế, ăn nói sắc sảo. Rõ ràng ở lễ cưới hôm đó, cô chỉ liếc nhìn Lâm Trạch có vài lần, không ngờ Cố Diễm Trạch cũng phát hiện ra...

“Em chẳng hiểu anh nói gì cả”.

Cố Diễm Trạch không bận tâm tới Lý Giai Tinh, chỉ tập trung ăn cơm, lát sau anh liếc nhìn cô ta rồi hờ hững nói: “Tôi cứ tưởng con gái đều ăn uống từ tốn, rất chú ý tới hình ảnh bản thân cơ”.

“Đây là vì anh quen toàn những cô thực nữ”. Lý Giai Tinh vẫn thản

nhien ăn: “Chẳng lẽ anh không cảm thấy em thoải mái ăn thể này sẽ kích thích anh ăn ngon miệng hơn à?”.

“Ồ đúng là như vậy thật”.

Lý Giai Tinh im lặng một lát mới hỏi: “Ăn xong tính làm gì?”.

“Cô thật sự giao toàn quyền quyết định cho tôi đây à?”. Cố Diễm Trạch mỉm cười: “Vậy thì cứ đi theo tôi là được”.

Sau đó, Cố Diễm Trạch đưa Lý Giai Tinh đi đánh bóng bàn. Anh chơi rất giỏi, so tài vài trận, Lý Giai Tinh đều thua, cô tức giận nói: “Đối với bạn gái, anh cũng thế này sao? Không biết nhường

phụ nữ gì cả”.

“Dù sao thì cô cũng đâu có thân phận đặc biệt gì? Thôi cứ chờ thua tiếp đi”.

Lý Giai Tinh sững sờ. Người đàn ông này là kiểu người gì vậy?

Cố Diễm Trạch có vẻ rất thỏa mãn: “Giờ mới phát hiện ra ưu điểm của tôi hả? Chưa hết đâu, lát nữa sẽ cho cô cảm nhận dần dần”.

Lý Giai Tinh rất nhanh chóng được tận mắt chứng kiến bản lĩnh của Cố Diễm Trạch, bất kể là trượt băng hay khiêu vũ, chơi gôn hay cưỡi ngựa, anh đều thành thạo. Thông thường, những

người biết nhiều thứ thì không quá giỏi, nhưng Cố Diễm Trạch thì khác, anh chẳng những biết nhiều mà cái gì cũng xuất sắc.

Ném một quả bowling xong, Cố Diễm Trạch quay sang nhìn về mặt kính ngạc của Lý Giai Tinh, anh mỉm cười: “Sao? Khuất phục nhanh thế à?”.

“Còn cái gì mà anh không biết không?”.

“Ừm, để tôi nghĩ xem, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói với cô”.

“Nhà anh đúng là có gene ăn hiếp kẻ khác”.

“Ha ha... Hối hận vì không

thích tôi ngay từ đầu chưa?”.

Lý Giai Tinh lắc đầu: “Em cảm thấy rất may mắn. Bởi vì anh thật sự khiến người ta khó mà tin được rằng anh biết thế nào là thích một người”.

Không rõ có phải ảo giác hay không, Lý Giai Tinh đột nhiên thấy trong mắt Cố Diễm Trạch ẩn hiện nỗi ưu tư khó hiểu.

Một ngày đi cùng nhau, Lý Giai Tinh đã phần nào hiểu được tính cách của Cố Diễm Trạch, thật lòng mà nói thì cũng có cảm giác “tiếc vì gặp nhau quá muộn”.

Vừa thấy Cố Diễm Trạch về

nhà, La Hình đã niềm nở sẵn đón: “Nghe nói hôm nay con và Giai Tinh đi chơi?”.

Ồ, tin tức nhạy quá.

“Sao mẹ biết?”. Cô Diễm Trạch vờ ngạc nhiên.

“Hôm nay mẹ gọi điện hẹn bà Lý ra ngoài thì nghe bà ấy nói thế. Con nói xem, trùng hợp quá phải không?”.

Cô Diễm Trạch mỉm cười: “Vâng”.

Trở về phòng, chợt cảm thấy có gì không ổn, nhưng anh không nghĩ nhiều nữa, tranh thủ nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau đó, Cố Diễm Trạch và Lý Giai Tinh rất năng gặt gở, báo chí Thâm Hạ đều đưa tin và ảnh với dòng tít: “Hi sự sắp tới của hai thương nghiệp?”.

Cố Diễm Trạch nhìn bài báo, mỉm cười hài lòng.

Bắc Thần muốn khai thác một mảnh đất ở ngoại ô để xây dựng khu vui chơi giải trí nhưng tài chính không đủ vì còn vướng nhiều dự án khác, vậy nên buộc phải hợp tác với Lý Thị.

Mặc dù Cố Diễm Trạch hiện giờ chỉ là một phó Tổng giám đốc còn đang học việc nhưng ai cũng biết sớm

muộn gì Cố Khải Minh cũng giao công ty vào tay anh, vì vậy, Cố Diễm Trạch làm gì cũng rất thuận lợi.

Mạc Khả cầm một tập tài liệu đến, dè dặt hỏi: “Làm như vậy ổn không?”.

“Cô cứ làm theo tôi nói là được rồi”.

“VẬY...”

“Tôi đã thông báo với bố tôi rồi”. Cố Diễm Trạch cười nói: “Phụ nữ bớt lo nghĩ sẽ giảm được nếp nhăn, cô không biết à?”

Mạc Khả liếc anh một cái rồi

ra khỏi phòng làm việc.

Cố Diễm Trạch bảy giờ mới để lộ vẻ mệt mỏi trên mặt. Chuyện lần này nhất định anh sẽ bị bố mắng tội bởi, có điều với anh mà nói cũng chẳng hề gì.

Quả nhiên, sau khi Cố Diễm Trạch và Lý Giai Tinh tiếp xúc càng nhiều, phía Lý Thị cũng đã để lộ ra ý tứ về chuyện kết hôn. Tin tức này chẳng mấy chốc lan tràn khắp các mặt báo.

Hôm nay, Lâm Trạch vừa hoàn thiện một phần mềm trò chơi, gọi Cố Diễm Trạch đến xem thử. Đương nhiên Cố Diễm Trạch không cho rằng Lâm Trạch gọi mình đến chỉ vì lí do này.

“Được đấy, tập trung được những tính năng người chơi yêu thích. Nhưng em thấy nếu thêm vài trò thú vị vào lúc nhân vật kết hôn thì càng hay”.

Lâm Trạch gật đầu, sau đó nói sang chuyện chính: “Dạo này hay qua lại với thiên kim tiểu thư nhà họ Lý lắm hả?”.

“Anh cũng tin mấy cái tạp chí lá cải đó à?”

“Thế người ta đăng bậy bạ à?”

Cô Diễn Trạch lắc đầu: “Không hẳn! Những gì anh thấy trên báo so với thực tế không khác biệt là bao”.

“Chẳng lẽ hai đứa là một cặp xem mặt ăn may?”

“Thông minh!”

Lâm Trạch lắc đầu: “Anh còn tưởng hai đứa bị bố mẹ ép, nhưng xem ra không phải rồi”.

“Đa tạ đại ca quan tâm!”. Cố Diễm Trạch liếc nhìn Lâm Trạch: “Nhưng đã quan tâm em thế thì giúp em một việc chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?”.

Nếu biết trước hậu quả, Lâm Trạch chắc chắn sẽ không đồng ý. Cố Diễm Trạch nói Lý Giai Tinh có hứng thú muốn đầu tư vào trò chơi này, đối với

Lâm Trạch mà nói, đây là tin vui nên đương nhiên anh không từ chối. Chỉ có điều, anh hoàn toàn không ngờ, cô gái họ Lý này lại là một người phiền phức như vậy.

Cuộc hẹn đầu tiên, Lý Giai Tinh vừa đến đã nói: Tâm trạng không tốt, thế là Lâm Trạch phải dành trọn vẹn một ngày để giúp cô ta giải tỏa tâm trạng.

Lần thứ hai càng kinh khủng.

Trực giác mách bảo Lâm Trạch rằng, cô tiểu thư này hẳn là không hiểu rõ về game, thế nên anh đã đề nghị Lý Giai Tinh đưa một chuyên gia đi cùng để thương thảo.

Hai người bàn bạc đã hòm hòm, Lý Giai Tinh lúc này đột nhiên ủa đột lên tiếng: “Em không thích bộ quần áo hôm nay”.

“Hả?”. Lâm Trạch ảo não.

“Mặc như thế này, em không có tâm trạng kí hợp đồng”.

“Thì sao?”.

“Hay là em đi mua vài bộ quần áo trước đã? Anh đi cùng nhé!”.

Lâm Trạch thật sự không hiểu, con gái vì sao lại rắc rối đến thế? Nhìn Lý Giai Tinh thử hết bộ này đến bộ khác, anh chỉ cảm thấy chóng cả mặt, có lẽ tâm

tình cô ta tốt lên thì cũng đến lúc tâm tình anh suy sụp.

“Anh thấy bộ này thế nào?”.
Lý Giai Tinh đi tới trước mặt Lâm Trạch.

“Rất đẹp”.

“Còn bộ này?”. Lát sau cô ta lại hỏi.

“Rất đẹp”.

“Anh chưa nhìn kĩ mà biết đẹp, hay anh thấy em phiền phức quá?”.

“Không phải, tôi thấy em mặc gì cũng đẹp”.

Nghe vậy, Lý Giai Tinh mới hài lòng gật đầu.

Mua sắm xong thì mặt trời đã xuống núi, Lý Giai Tinh tỏ vẻ áy náy nói: “Xin lỗi anh, em không nghĩ đi lâu đến thế. Giờ muộn rồi, đành để mai em đến công ty anh kí hợp đồng vậy”.

“Không sao”. Sau đó, Lâm Trạch lái xe đưa Lý Giai Tinh về.

Ngày hôm sau, Lý Giai Tinh quả nhiên giữ lời, ngoan ngoãn đến kí hợp đồng.

Lâm Trạch vừa mới thở phào nhẹ nhõm được một lúc thì nhận được tin

liên quan đến Cố Diễn Trạch. Không ngờ Cố Diễn Trạch cả gan đùa với lửa, lợi dụng tin đồn tình cảm với Lý Giai Tinh để đẩy giá cổ phiếu lên cao, kí kết vụ làm ăn với Lý Thị, sau đó cùng với Lý Giai Tinh công khai phủ nhận chuyện kết hôn, nói hai người chỉ là bạn tốt.

Chiêu này của Cố Diễn Trạch thực ra rất mạo hiểm, nếu bị vạch trần thì Bắc Thần sẽ rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng. Tuy đã thành công nhưng Lâm Trạch vẫn cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi hột, anh không rõ Cố Diễn Trạch không lường được các mối nguy hiểm của chốn thương trường hay thật sự đã tính toán kĩ.

“Cậu làm cái trò gì thế?”. Lâm

Trạch gọi điện tra hỏi Cổ Diển Trạch.

“Anh biết rồi còn hỏi”. Cổ Diển Trạch cười hả hê: “Đừng có nói với em là anh không nhận ra tình ý của Lý Giai Tinh nhé”.

“Mày dám gài bẫy anh?”.

“Ấy, anh nói thế khó nghe quá, em chỉ giúp người ta hoàn thành tâm nguyện thôi mà. Anh biết không, lúc đi cùng em, mở mồm ra là cô ta nói: Lâm Trạch thích cái gì, Lâm Trạch...”.

“Vì thế mà mày bán đứng anh à?”.

“Hi hi, chỉ tại em bị cảm động

thôi mà. Dù sao người ta cũng là đàn em khóa dưới của anh. Lúc còn đi du học, người ta quan tâm tới anh thế còn gì. Em không góp chút công sức thì đáng tiếc lắm...”.

Cố Diễm Trạch chưa nói hết thì Lâm Trạch đã cúp máy. Anh nhìn điện thoại, tưởng tượng ra vẻ mặt Lâm Trạch lúc này mà không khỏi bật cười.

Lần này Cố Diễm Trạch không tránh khỏi bị bố mắng toi bời.

“Mày đúng là cái thằng không biết trời cao đất dày, ngộ nhờ bị người ta phát hiện việc thu mua thì Bắc Thần bị hủy hoại trong tay mày rồi”.

“ ... ”

“Còn dám mượn danh nghĩa công ty để làm cái chuyện mạo hiểm này...”

“ ... ”

“Mày có nghe tao nói gì không?”

Cô Diễm Trạch ngồi ở sofa, một mực cúi đầu im lặng nghe Cố Khải Minh mắng. Anh đã sớm đoán được tình huống này nên chuẩn bị tinh thần sẵn, không có ý định cãi lại.

La Hinh thấy vậy, vội vàng ra can ngăn chồng: “Chẳng phải mọi chuyện

đã êm đẹp rồi đấy thôi, hơn nữa Diễm Trạch còn kiếm được khoản lời lớn cho công ty”.

“Bà cứ bao che cho nó! Thương trường kị nhất là lao vào nguy hiểm vì lợi ích, hưởng hồ công ty nhà ta lớn như thế. Lần này nó qua được, nhưng chưa chắc đã có lần sau...”

“Nó biết sai rồi”. La Hình vỗ vai chồng: “Ông mắng thế cũng đủ rồi, thôi để con nó về phòng nghỉ ngơi”.

La Hình nháy mắt với con trai, Cố Diễm Trạch biết ý đứng dậy nói: “Bố, con xin lỗi. Con tuyệt đối không hành động như thế nữa”.

“Biển đi!”

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi, cuối cùng cũng được giải thoát. Anh vừa vào phòng ngủ thì La Hình gõ cửa.

“Mày nói thật với mẹ, có phải không ưng con bé kia nên mày mới gây ra chuyện này không?”

Cố Diễm Trạch nhìn mẹ, nói: “Mẹ! Mẹ đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện của con, bố mẹ không phải lo, con tự biết mình phải làm gì”.

“Thôi được rồi, mày lớn rồi nên không nghe bố mẹ nữa chứ gì.” La Hình lắc đầu, đi ra cửa.

“Mẹ!”

“Gì?”

“Sau này mẹ đừng mai mối cho con nữa, nếu không, con không đảm bảo sẽ không gây ra thêm chuyện gì nữa đâu”. Cố Diễm Trạch bình thản nói.

La Hình ngây người. Thằng nhóc này còn dám uy hiếp bà?

Mắng cũng đã bị rồi, nhưng anh cũng phải nhân cơ hội này nói ra suy nghĩ của mình, anh không muốn bố mẹ xen vào mấy chuyện tình cảm này. Cố Diễm Trạch nằm ngáy ra trên giường, tâm trạng phiền muộn dần dần tốt lên. Anh tin

Lâm Trạch rồi sẽ chấp nhận cô gái Lý Giai Tinh kia. Có điều, chuyện về sau giữa hai người họ, anh cũng không nhúng tay vào nữa, chỉ có thể để họ tự giải quyết lấy.

Mấy ngày sau đó, Cố Diễm Trạch tỏ ra cực kì yên phận, sáng đi làm đúng giờ, tối về nhà đúng giờ, không làm gì chọc giận Cố Khải Minh. Hệt như khi anh còn nhỏ, mỗi lần phạm lỗi xong đều rất ngoan ngoãn, giả vờ như không liên quan tới mình, thế là người lớn trong nhà đều quay sang mắng Cố Vân Tu. Vì vậy, Cố Vân Tu luôn nói Cố Diễm Trạch là một kẻ lảm mư nhiều kẻ.

Hôm nay, ăn tối xong, Cố

Diễn Trạch cẩn thận quan sát sắc mặt Cố Khải Minh rồi nói: “Bố, con định đi Xuyên Nhiên một chuyến”.

“Náo loạn lần trước còn chưa đủ à?”

“Con đảm bảo, lần này chỉ đi hai ngày”.

Cố Khải Minh lườm con trai một cái, không nói gì.

La Hình khó hiểu hỏi: “Con đến đó làm gì?”

“Bạn học con có chút chuyện”. Cố Diễn Trạch nói qua loa.

“Ừ đi đi”. La Hình liếc nhìn chồng mình một cái rồi ra quyết định.

“Cảm ơn mẹ!”

Cô Diễm Trạch yêu cầu Mạc Khả đặt vé máy bay cho mình rồi bay đến Xuyên Nhiên, sau đó, anh chẳng kịp nghỉ ngơi mà lập tức bắt xe về Đại học Trình Lý. Nghĩ tới vẻ mặt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của Sơ Ảnh, anh không khỏi phấn khích giục tài xế: “Phiền anh lái nhanh một chút”.

Tới nơi, cảm thấy cảnh vật nơi đây vẫn quen thuộc như cũ, anh mỉm cười, lấy điện thoại ra gọi cho Sơ Ảnh.

“Đang làm gì thế?”. Cô Diễm

Trạch tựa lưng vào một thân cây, nhàn nhàn nói.

“Đang nghe định hướng nghề nghiệp”.

Có lẽ vì cô đang ở trong giảng đường nên giọng rất nhỏ.

Anh cười nói: “Nghe có vẻ quan trọng nhỉ, thế...”

“Ừm, nếu không có chuyện gì thì em cúp máy trước đây!”

Nụ cười trên mặt Cố Diễm Trạch vụt biến, anh gọi lại cho cô, hỏi: “Em ở phòng nào?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Em cứ nói đi...” Cô Diễm Trạch chưa dứt lời đã nhìn thấy Sơ Ảnh và Phương Hiểu đi từ cổng trường vào, Phương Hiểu vẫn còn đang nói cái gì đó.

Cô Diễm Trạch bỏ điện thoại xuống, đi thẳng tới trước mặt hai cô. Anh vốn muốn tặng cô một sự bất ngờ, vậy mà cô lại đem đến cho anh một nỗi thất vọng.

Phương Hiểu thấy vẻ mặt kì lạ của Cô Diễm Trạch, biết ý tránh đi chỗ khác.

“Vì sao?” Cô Diễm Trạch khẽ nhướn mày, giọng nói cực kì bình tĩnh.

Khi hai người ở bên nhau, Sơ Ảnh chưa bao giờ thấy anh tức giận. Mặc dù lúc này anh tỏ ra rất thản nhiên, nhưng cô biết rõ đây là dấu hiệu anh đang tức giận. Có lẽ trước đây, cô chỉ nhìn thấy một mặt của anh, còn những điều khác bị che giấu mà cô không biết.

“Cái gì vì sao?”

“Vừa nãy chẳng phải em nói với anh đang ở trong phòng học ư?”

Sơ Ảnh cúi đầu, mím môi không nói.

Ánh nắng chiếu lên gương mặt trắng trẻo của cô khiến anh chói mắt.

“Vì sao nói dối anh?”

Cố Diễm Trạch kiên nhẫn đợi câu trả lời từ cô. Bỗng nhiên cô mở miệng: “Vì sao anh còn quay lại đây? Vì sao còn tiếp tục liên lạc?”

“Em nói thế là có ý gì?” Cố Diễm Trạch cười: “Có cần anh nhắc nhở em không? Chúng ta vẫn là người yêu của nhau”.

Sơ Ảnh hít sâu: “Vậy thì từ bây giờ thay đổi quan hệ đi”.

Cố Diễm Trạch đột ngột nắm lấy bàn tay cô, dịu giọng nói: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không”. Cô rút tay về.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi hỏi:
“Lí do?”

“Em không thích yêu xa”.

“Vì cái lí do nực cười này
sao?”

Cố Diễm Trạch bật cười, trước đây anh luôn cho rằng, Bùi Sơ Ảnh mà Trần Cảnh Minh miêu tả với Bùi Sơ Ảnh này là hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng hiện giờ anh rất cuộc đã cảm nhận được rồi, cô đã tàn nhẫn đẩy anh từ trên mây xuống đất.

“Đúng vậy”. Sơ Ảnh thừa nhận.

Cố Diễm Trạch nhìn chăm chăm cô hồi lâu, người qua người lại ai cũng tò mò nhìn họ. Lát sau anh nói: “Mặc kệ em có lí do gì, anh không đồng ý”.

Sơ Ảnh vừa há miệng định nói gì thì anh đã ngăn lại. “Anh vừa xuống máy bay, vừa mệt vừa đói, đi ăn cơm đã”. Sau đó, anh lập tức cầm tay cô kéo đi. Sơ Ảnh phản kháng không được, lại sợ mọi người chú ý nên đành phải ngoan ngoãn đi theo.

Chỉ mình cô mới biết, để nói

ra những điều vừa rồi, cô đã phải lấy dũng khí nhiều thế nào. Thậm chí cô không dám tin mình có thể nói ra như vậy. Thỉnh thoảng, sau nhiều ngày liên tiếp không nhận được điện thoại của anh, cô đã tự nhủ, cuộc tình này rốt cuộc đã đến lúc hạ màn. Thế nhưng, mỗi lần như vậy, anh lại gọi điện cho cô, kể với cô những chuyện anh làm. Cô luôn chờ đợi lời đề nghị chia tay của anh, nhưng anh không hề nói.

Cố Diễm Trạch có vẻ thật sự đói, anh ăn rất hăng say. Trái lại, Sơ Ảnh cảm thấy không muốn ăn chút nào.

Lát sau, anh nói: “Nếu em cảm thấy anh về Thâm Hạ rồi không liên lạc

thường xuyên với em nữa, thì từ giờ ngày nào anh cũng gọi điện thoại cho em. Nếu em cảm thấy không gặp mặt thường xuyên sẽ ảnh hưởng đến tình cảm thì mỗi tuần anh đều sẽ đến đây với em. Nếu vì chuyện anh không thể mua bữa sáng, xếp hàng lấy cơm trưa cho em như trước đây thì... Anh rất xin lỗi. Nhưng chỉ cần có thời gian rảnh là anh sẽ tới Xuyên Nhiên, được không?”.

Sơ Ảnh nắm chặt tay. Nếu lúc này không nói ra, cô sẽ không bao giờ có thể mở miệng được nữa. Cô biết mình không thể tiếp tục buông thả bản thân. Trước đây chỉ là vì một lần muốn thỏa mãn tình cảm của mình, còn hiện tại cô không có lí do nào cả, mọi chuyện cần

sớm kết thúc, cô không thể lún sâu vào thêm được nữa.

“Em...”

“Coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra”. Cố Diễm Trạch nhìn cô, kiên định nói: “Đừng mất lòng tin ở anh, anh không thể cho em một lời hứa hẹn suốt đời, nhưng, ít nhất ở hiện tại, anh muốn ở bên em, thì không ai chia rẽ chúng ta được”.

Sơ Ảnh mở miệng muốn nói, nhưng cuối cùng chẳng thể nói lên lời.

Cố Diễm Trạch thanh toán xong liền kéo cô đứng dậy: “Sao tay em lạnh thế?”

Anh bất giác nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa, dường như muốn giúp cô ấm lên.

Sơ Ảnh mím chặt môi. Cô chỉ là một người bình thường, cũng muốn hưởng sự ấm áp, cũng cần được chở che.

Đêm đó, cô không về kí túc, hai người vào một khách sạn năm sao.

“Gần trường có một nhà nghỉ, sao phải đến nơi đắt đỏ này?” Cô cúi đầu nói nhỏ.

“Anh không quen”. Cố Diễm Trạch nói vậy, nhưng thực chất là vì anh không muốn bị người khác dòm ngó,

không muốn cô bị nói này nói nọ.

“Đúng là tư bản”.

Cố Diễn Trạch mỉm cười, vuốt tóc cô.

Hai người thuê rất nhiều đĩa phim về xem. Thỉnh thoảng, lúc đang cười ngặt nghẽo, anh bỏ một miếng đồ ăn vào miệng cô, thỉnh thoảng, thấy cô trầm tư nhìn màn hình, anh ôm cô vào lòng, hôn thật lâu, sau đó hai người tiếp tục xem phim...

Hôm đó đúng là lần đầu tiên Cố Diễn Trạch cảm nhận được, hóa ra cô cũng sẽ có lúc biến mất, mà anh thì vô cùng sợ cảm giác mất mát, vì thế, anh

lựa chọn giữ chặt lấy cô.

Xem phim đến nửa đêm, có lẽ đã mệt, Sơ Ảnh ngủ thiếp đi. Cô ngủ trông rất yên bình, nét mặt mềm mại dịu dàng. Cố Diển Trạch bất giác mỉm cười, ôm cô vào lòng, thỉnh thoảng cô khẽ cựa quậy, anh không dám thở mạnh, sợ làm cô tỉnh. Lát sau, anh nhẹ nhàng bế cô lên, đặt cô nằm trên giường rồi cẩn thận đắp chăn cho cô. Nhìn dáng vẻ của cô lúc này, anh thở dài: Cố Diển Trạch, lần này mày thật sự xong đời rồi.

Anh nằm cuộn tròn trên sofa, có lẽ ban ngày đi xa nên mệt, vừa đặt lưng xuống liền ngủ.

Hôm sau, Cố Diễm Trạch vừa mở mắt thì nhìn thấy Sơ Ảnh đang nhìn mình. Có lẽ hơi bất ngờ, cô vội quay đi, nói: “Chào buổi sáng!”

Trông gương mặt ửng đỏ của cô, anh thấy tâm trạng mình tốt hẳn lên: “Đi ăn sáng nhé”.

Ăn sáng xong, Cố Diễm Trạch đưa cô về trường. Sơ Ảnh có vẻ lúng túng, lát sau cô lên tiếng: “Thực ra...”

“Sao?”

“Có thể trốn học!”. Cô rụt rè nói, giống như mình vừa làm sai chuyện gì.

Cố Diễn Trạch ngậy người nhìn cô mấy giây, sau đó mỉm cười gật đầu.

Hai người đi dạo đến hồ Quân Ngôn, đột nhiên anh nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ở đây, có đánh chết anh cũng chẳng ngờ lúc ấy cô sẽ nói câu: “Tôi biết bơi”.

Có điều, cuộc vui nào rồi cũng tàn, Cố Diễn Trạch phải quay về Thâm Hạ.

Lần này Sơ Ảnh không trốn nữa mà tiến anh ra sân bay. Cố Diễn Trạch rất muốn hỏi vì sao lần trước không đến tiễn mình, nhưng thấy cô im

lặng, anh lại hỏi: “Anh không có ở đây, em đừng suy nghĩ lung tung, có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh, không được giấu trong lòng”.

“Nhỡ anh chê em phiền phức thì sao?”.

“Ai bảo thế?”. Anh nhéo mũi cô: “Anh vui chết đi được ấy chứ! Như thế chứng minh trong lòng em có anh, vì có anh mới gọi điện nói với anh!”.

Sơ Ảnh gật đầu, sau đó lặng lẽ nhìn anh đi vào cửa soát vé.

Mãi đến khi bóng anh khuất hẳn, cô vẫn còn đứng yên, tâm trạng cô lúc này hoàn toàn khác với lần trước.

Một lúc lâu, cô mới rời khỏi sân bay.

Ra bên ngoài, cô ngẩng lên nhìn bầu trời. Chiếc máy bay vừa cất cánh kia tựa hồ chính là người mà cô luôn nhớ nhung. Ngay cả bản thân cô cũng không biết đáng vẻ lúc này của mình xinh đẹp và dịu dàng đến mức nào.

Chương 8

Quả nhiên, Cố Diễm Trạch thực hiện đúng lời hứa, mỗi ngày, anh đều gọi điện cho Sơ Ảnh dù chẳng có chuyện gì quan trọng, chỉ kể những việc làm trong ngày rồi kiên nhẫn nghe cô nói hết chuyện này đến chuyện khác. Thỉnh thoảng nếu bận, anh chưa kịp gọi thì cô sẽ chủ động gọi cho anh. Hễ thấy điện thoại của cô là anh lập tức nghe không hề do dự. Lần khi đang họp, anh cũng đi ra ngoài nghe máy, để cả phòng họp ngồi chờ anh kết thúc cuộc gọi không quan trọng kia.

Cuối tuần nào, Cố Diễm Trạch

cũng bay đến Xuyên Nhiên gặp cô. Về sau, anh phát hiện ra một vấn đề.

“Hay là chúng ta thuê một căn hộ đi. Mỗi lần anh qua đây cũng không cần phiền phức vào thuê phòng khách sạn, hơn nữa, anh không ở đây, em cũng có thể đến”.

Bùi Sơ Ảnh khẽ nhú mày nhưng không nói gì.

Anh hiểu suy nghĩ của cô. Anh cũng thừa nhận, mình muốn ở cùng cô, nhưng xem biểu hiện của cô thì rõ ràng là không muốn lắm. Vì thế, anh thở dài nói: “Anh chỉ nói vậy thôi, không được cũng không sao”.

Chuyện này chấm dứt như thế, cuối cùng Cố Diễm Trạch đành làm một thẻ VIP, đặt một phòng cố định ở khách sạn. Anh hoàn toàn nghĩ không ra, thế này có khác gì thuê căn hộ riêng đâu? Có điều, cô đã thích vậy thì anh cũng không có ý kiến.

Thẩm thoát đã hơn một năm. Tần suất Cố Diễm Trạch đến Xuyên Nhiên không hề giảm. Rốt cuộc thì La Hinh đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

“Ông có thấy Diễm Trạch rất hay đi Xuyên Nhiên không?”.

Cố Khải Minh lật một trang báo, nói: “Lần này nó đi với lí do gì?”.

“Hộp lớp cấp ba”. La Hình rầu rĩ nói.

“Ồ, bạn bè thân quá, một năm hộp lớp hơn mười lần”. Thực ra, Cố Khải Minh không mấy chú ý tới chuyện này. Trừ lần đầu tiên Cố Diễm Trạch gây chuyện ra, còn lại ông đều khá hài lòng về biểu hiện của con trai. Hiện tại, Cố Diễm Trạch chính là niềm kiêu hãnh lớn nhất của ông, ông tin tưởng vào mọi quyết định của con trai.

“Chắc là bạn cấp một hộp vài lần, cấp hai hộp vài lần, cấp ba lại vài lần nữa. Tính nó thế đương nhiên có nhiều bạn thân rồi”. La Hình nói với vẻ

đắc ý.

“Thế bà còn lo cái gì?”. Cô Khải Minh nói.

“Ông...”. La Hình bực bội không buồn nói thêm.

Cô Diễm Trạch vừa về tới nhà liền bị mẹ kéo đến thủ thủ: “Con nói thật cho mẹ biết, con đi Xuyên Nhiên để làm gì mà hầu như tuần nào cũng đi? Có mấy ngày nghỉ cũng chạy sang đây. Rốt cuộc ở đây có thứ gì hợp hồn con hả?”.

“Con mệt lắm, có việc gì để mai nói đi mẹ”. Cô Diễm Trạch ủ rũ nói.

“Lần nào về nhà mà con không

kêu mệt?”. La Hình kiên trì: “Hôm nay con phải nói rõ cho mẹ nghe”.

Cố Diễm Trạch day thái dương: “Thế mẹ muốn có đáp án thế nào ạ?”.

“Có phải con đang nuôi gái ở đây không?”. La Hình hoài nghi.

Cố Diễm Trạch hơi cau mày: “Cái gì mà nuôi gái? Dù có thì cũng là người yêu. Chúng con đều bình đẳng, mẹ đừng phân biệt cao thấp”.

La Hình giật mình: “Hóa ra đúng là bị phụ nữ mê hoặc rồi? Tuần nào cũng chạy tới đó!”. Bà có phần tức giận hỏi: “Con cái nhà ai? Gia đình thế

nào?”.

Cố Diễn Trạch chẳng nói chẳng rằng liền đóng cửa phòng lại.

Bảy giờ anh mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận. Anh vốn không muốn giấu diếm bố mẹ, cũng sẽ không để họ ngăn cản chuyện của mình. Anh và Sơ Ảnh qua lại đã hơn một năm, anh rất hài lòng về tình hình hiện tại. Sơ Ảnh đã tốt nghiệp và đang thực tập ở một công ty, nhưng điều này khiến anh khá sầu não, bởi vì buổi tối Sơ Ảnh về rất muộn, thời gian cuối tuần hoàn toàn kính tặng cho giấc ngủ. Anh vốn muốn vui vẻ ở bên cô, nào ngờ cô lại bị công ty hành hạ đến mức kia, anh đau lòng muốn chết. Anh

chẳng dám chê trách gì cô, kết quả mấy lần đến Xuyên Nhiên đều chỉ để nhìn cô ngủ.

Hiện giờ, đến lúc phải suy nghĩ về chuyện tương lai rồi.

Trước đây khi quyết định quay về tìm cô, anh vẫn chưa chắc chắn có thể mang lại tương lai cho cô. Mỗi đôi tình nhân cho dù có trải qua quá trình thế nào thì kết quả cũng chỉ là một trong hai: kết hôn hoặc chia tay. Anh chẳng hề do dự loại bỏ trường hợp thứ hai, thế nhưng, trường hợp một...

Hôm sau, Cố Diễn Trạch không đến công ty ngay như thường ngày

mà bình tĩnh nán lại đối diện với bố mẹ. Cổ Khải Minh không nói tiếng nào nhưng trong lòng cũng dự liệu được con trai hẳn là có điều muốn nói: “Bố mẹ ở nhà có khi nào cảm thấy buồn tẻ không?”.

“Nói thẳng vào chuyện chính đi!”. La Hình vẫn chưa bình thường trở lại sau thái độ của con trai mình tối qua.

“Chủ yếu là con muốn biết bố mẹ có muốn nhà mình nhiều thêm một người hay không thôi?”.

Cổ Khải Minh điềm tĩnh hỏi: “Đối phương là người thế nào?”.

Cổ Diễm Trạch thành thật nói cho bố mẹ biết rõ gia cảnh của Bùi Sơ

Anh, không giấu diếm bất cứ điều gì.

La Hinh nghe xong liền phản đối: “Một cô gái bình thường như thế sao có thể bước chân vào nhà chúng ta?”.

Cố Khải Minh chỉ im lặng.

Cố Diễm Trạch cũng không nói gì thêm, bình thản đến công ty. Kết quả này anh đã dự liệu được từ lâu, không có gì ngạc nhiên. Anh phải thu xếp ổn thỏa chuyện ở đây rồi mới trở về Xuyên Nhiên gặp cô được. Lí do khiến anh đi đến quyết định này lại là một giấc mơ.

Anh cảm thấy giấc mơ đó còn đáng sợ hơn cả ác mộng. Trong mơ, anh thấy Sơ Ảnh mặc váy cưới, anh gọi cô

rất nhiều lần nhưng cô vẫn kiên định đi theo một người đàn ông khác. Lúc ấy, trái tim anh vô cùng đau đớn, sau đó, anh tỉnh dậy, lau mồ hôi trên trán, trong lòng còn chưa vơi nỗi sợ hãi. Giây phút ấy, anh mới nhận ra đâu là chuyện mình sợ nhất.

Ham muốn cưới cô không quá nhiều, nhưng cô kết hôn với một người khác đối với anh chẳng khác nào hình phạt lăng trì. Anh không thể nào chấp nhận được nỗi đau ấy, vì thế chỉ có một cách duy nhất là cưới cô.

Tuần này, Cố Diễn Trạch không đến Xuyên Nhiên. Anh đi làm đều đặn như thường, chỉ có điều, khi ở nhà,

anh không nói một câu, không ăn cơm chung với bố mẹ.

Tình hình kéo dài nửa tháng, rốt cuộc Cố Khải Minh phải lên tiếng trước.

“Đưa con bé về cho bố mẹ gặp”.

Cố Diễm Trạch mỉm cười, anh biết mình sẽ thành công, chỉ không ngờ lại nhanh như thế.

Cố Khải Minh đương nhiên hiểu rõ tâm tư con trai mình, một khi đã muốn làm gì thì nhất định sẽ nói ra, nhưng đó không phải thương lượng, mà là thông báo. Cho dù người khác có đồng

ý hay không thì anh vẫn sẽ làm. Hơn nữa, thông qua sự việc xảy ra cách đây hơn một năm, Cố Diễm Trạch dường như đã nói rõ, hôn sự của anh chỉ có thể do anh quyết định.

“Vâng, con đảm bảo bố mẹ sẽ thích cô ấy”.

Cố Diễm Trạch ngay lập tức lên máy bay đến Xuyên Nhiên. Anh định gọi điện thoại báo trước cho cô như mọi lần, nhưng hôm nay anh không làm thế, anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

Đáng tiếc, cái gọi là “niềm vui bất ngờ” đã trở thành sự hụt hẫng khi anh xuống máy bay và nhìn thấy rất nhiều

người tới đón người thân. Tệ hơn nữa là Sơ Ảnh đã đổi nơi ở, đồng thời xin nghỉ phép vài ngày. Cố Diễm Trạch tức giận đâm vào tường, nghĩ tới giấc mơ kia, anh cảm thấy mình sắp phát điên.

Anh gọi điện cho cô, lòng thấp thỏm chỉ sợ cô tắt máy.

“Em đang ở đâu?”.

“Ở nhà”. Cô nhẹ nhàng đáp.

Nghe vậy, Cố Diễm Trạch có phần hoảng hốt, bởi vì chủ nhà trọ rõ ràng nói là cô đã chuyển đi.

“Không đi làm à?”.

“Em xin nghỉ phép rồi...”.

Bấy giờ, Cố Diễm Trạch mới chợt nhớ ra điều gì, anh nói: “Ý em là nhà...”.

“Nhà em”. Sơ Ảnh ngây người: “Nơi bố mẹ em ở”.

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi: “Thế em mau tới đón anh, anh đang ở dưới cổng nhà trọ của em”.

Cúp máy, anh bắt đầu chờ. Khi vừa nhìn thấy Sơ Ảnh, anh liền nói: “Anh đợi em một tiếng ba mươi bảy phút”. Giọng điệu đầy âm ức.

“Tắc đường”. Cô giải thích.

“Nhà xa lắm à?”.

“Ừ”.

Cố Diễm Trạch cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc. Anh cùng cô ngồi xe buýt đến bến xe rồi lên một chiếc xe khách đường dài. Xe chạy đến một vùng quê nhỏ, dãy ngô đồng xanh mướt hai bên đường khiến tâm trạng Cố Diễm Trạch tốt hẳn lên.

“Nhà em...”. Sơ Ảnh ngập ngừng.

“Sao?”. Anh thờ ơ hỏi.

“Không tốt như anh tưởng

đâu”.

Cố Diễn Trạch cười: “Anh chưa từng tưởng tượng đến”.

“Thế lần này anh đến làm gì?”.

“Ồ, chẳng phải lần nào anh đến cũng chỉ vì một lí do thôi ư?”. Anh nhìn cô mãi, khiến cô mất tự nhiên.

“Thế anh có thể đến nhà nghỉ”.

Cô rầu rĩ nói.

“Vì sao?”.

“Không vì sao cả”.

“Nhưng anh không có tiền”.

Cố Diễm Trạch nhún vai.

Chuyện này đâu thành vấn đề.
“Em có”. Sơ Ảnh nói.

“Anh không cần tiền của phụ nữ”. Hôm nay, anh nhất định phải ở nhà cô.

“Tóm lại anh muốn làm gì?”.
Cô lờm anh.

“Anh đáng ghét lắm à? Anh tưởng mình là hàng bán chạy chứ!”. Cố Diễm Trạch làm bộ tủi hờn. Sơ Ảnh cũng không nhịn được cười.

“Thôi thôi, ngồi máy bay chắc mệt lắm rồi, anh ngủ một lát đi. Mất một

tiếng mới đến nơi cơ”.

Đề nghị này không tồi, Cố Diễm Trạch đúng là hơi mệt.

Lúc anh tỉnh dậy thì xe đã vào bến. Sơ Ảnh nhìn bộ dạng ngái ngủ của anh, cười nói: “Em tưởng anh ngủ luôn không dậy”.

Cố Diễm Trạch nhún vai: “Em nở lòng?”.

Sơ Ảnh không nói gì thêm, thăm nghĩ, tốt nhất không thềm quan tâm tới người này.

Thực ra Cố Diễm Trạch không nói cho cô biết, nếu không phải ở phòng

riêng thì anh ngủ không được say, chỉ chập chờn nửa tỉnh nửa mê. Vì thế, anh biết rõ trên đường xảy ra những chuyện gì, chẳng những biết xe đã về bến mà còn biết dọc đường cô luôn ngây ngốc nhìn anh. Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười.

Sơ Ảnh không tránh khỏi hồi hộp. Đây là lần đầu tiên cô mang một người khác giới về nhà, không biết bố mẹ sẽ phản ứng thế nào. Cố Diễm Trạch đột nhiên nắm tay cô, khiến cô bình tĩnh trở lại.

Ngồi ở ghế, Sơ Ảnh một mực cúi đầu, còn Cố Diễm Trạch lại có vẻ tự nhiên thái quá.

Trông bộ dạng của Sơ Ảnh, Quách Tuệ đã đoán được người đàn ông kia có ý nghĩa thế nào đối với con gái mình. Nhân lúc Sơ Ảnh đi pha trà, bà hỏi qua gia cảnh của Cố Diễm Trạch.

“Bác gái, hôm nay cháu đến là để xin phép hai bác cho cháu cưới Sơ Ảnh”. Cố Diễm Trạch lễ độ nói.

Quách Tuệ sửng sốt: “Bác nghĩ, nhà cháu như vậy, bố mẹ cháu hẳn là...”.

“Bác yên tâm, bố mẹ cháu rất thoáng, chỉ mong cháu lấy được một người thật lòng yêu cháu. Những điều bác lo lắng sẽ không xảy ra đâu ạ”. Cố

Diễn Trạch đảm bảo.

Lúc này, Quách Tuệ chợt cảm thấy chàng trai trước mặt có một sự kiên định vượt quá cả tuổi tác của mình, nhưng lát sau bà lại nghĩ, thần thái ấy có lẽ là do thương trường tôi luyện.

Sơ Ảnh bung trà ra, nhưng cả Cố Diễn Trạch lẫn Quách Tuệ đều không có tâm trạng uống.

Quách Tuệ lôi Sơ Ảnh vào phòng riêng, Cố Diễn Trạch biết ý ngồi xem ti vi.

“Tiểu Ảnh, cái cậu Diễn Trạch này đúng là rất tốt, nhưng con nên từ bỏ đi. Chưa nói đến chuyện môn đăng hộ

đôi hay không, cứ nhìn thân phận nó là đủ biết sẽ có nhiều rắc rối, nó giao tiếp nhiều, quan hệ rộng, rồi phụ nữ vây quanh đông như kiến. Hơn nữa, nó mới hai lăm tuổi, sự nghiệp đang ở thời kì huy hoàng. Lấy nó, cuộc sống của con nhất định không mấy vui vẻ”.

Bùi Sơ Ảnh trầm ngâm nhìn mẹ, những điều này cô chưa hề nghĩ tới.

“Cho dù nó thật lòng muốn lấy con thì sao nào? Lời nó hứa có thể thực hiện trong bao lâu? Giờ con còn trẻ, nó thích con cũng một phần vì con khác với những cô tiểu thư nhà giàu nó giao du. Nhưng sau khi hết mới mẻ rồi thì sao?”.

...

“Hơn nữa, bố mẹ nó chắc gì đã chấp nhận con làm con dâu. Cái tài giỏi của nó thỏa mãn giấc mơ của rất nhiều cô gái, nhưng nó không thích hợp làm một người chồng. Nó bây giờ trẻ tuổi, thậm chí mười năm sau nó vẫn cứ thu hút ánh mắt người khác, còn con, khi đó đã không phải cô gái trẻ trung mà nó thích nữa rồi. Quan trọng nhất là, các con còn trẻ thì kiên quyết đeo đuổi tình yêu, nhưng sau này mới biết, tình yêu thực ra chẳng là cái gì cả”.

Sơ Ảnh nghe mẹ nói, cũng hiểu được rằng, mẹ đang dùng kinh nghiệm về cuộc tình đáng ân hận xưa kia

để nhắc nhở mình.

Buổi tối, Bùi Dĩ Khải về nhà, ông đối đãi với Cố Diễm Trạch vừa lịch sự vừa xa cách. Suy nghĩ của ông cũng giống vợ mình.

Cố Diễm Trạch hiểu cảm giác của hai người họ, nhưng vẫn có những điều anh không thể giải thích.

Lúc ăn tối, thấy trên bàn đều là những món ăn thường ngày trong gia đình, Cố Diễm Trạch chợt cảm thấy lòng ấm áp.

“Bác nấu ngon quá!”.

“Bác còn tưởng cháu ăn không

quen mấy món đồng quê này chứ!”. Quách Tuệ cười.

“Không đâu ạ, cháu rất thích”.

Vợ chồng Bùi Dĩ Khải liếc nhau. Sơ Ảnh vẫn một mực cúi đầu ăn, mặc dù bữa cơm này với cô chẳng có mùi vị gì.

Lúc Quách Tuệ dọn bàn ăn, Cố Diễm Trạch nhanh nhẹn giúp bà thu bát đĩa. Quách Tuệ ngăn cản: “Cứ để mình bác làm”.

“Không sao, bác để cháu giúp”. Nói xong, anh bung bát đĩa vào bếp.

Quách Tuệ và Bùi Dĩ Khải nhìn nhau cười, có lẽ cả hai đã đọc được ý nghĩ của nhau. Quách Tuệ lau bàn ăn xong thì đi vào bếp, nhưng bà chỉ đứng ngoài cửa, xem Cố Diễm Trạch rửa từng chiếc bát rất cẩn thận rồi đặt lên giá bát. Động tác hết sức thành thạo, thậm chí chẳng bắn lấy một giọt nước ra ngoài. Anh không ngại đeo tạp dề, ống tay áo sơ mi xắn cao, hoàn toàn không có điểm nào giống tổng giám đốc một công ty lớn.

Quách Tuệ quay lại nhìn chồng, sau đó rời khỏi bếp. Bà đứng ở ban công nhìn ra xa, thầm nghĩ, có lẽ không thể phá hỏng mối nhân duyên này.

Bà nhớ tới thời trẻ của mình,

lúc ấy, bà cũng cho rằng tình yêu chính là toàn bộ mạng sống. Dù biết người đàn ông đó không hề đơn giản, nhưng bà luôn tự nhủ mình cũng có điểm đặc biệt, có thể thay đổi được người đó. Dù bên cạnh người đó liên tiếp xuất hiện nhiều cô gái, bà vẫn cảm thấy may mắn vì cuối cùng ông ta đã lựa chọn mình. Bất chấp mọi sự phản đối từ gia đình, bà kiên quyết kết hôn với ông ta. Nhưng sau khi kết hôn, người đàn ông ấy càng không kiêng dè gì tiếp tục qua lại với nhiều người phụ nữ khác. Bảy giờ bà mới hiểu ra, mình không thể thay đổi được người đó, ngược lại, chính ông ta đã khiến bà thay đổi, từ một cô gái nhiều ước mơ trở thành một người phụ nữ không còn tin tưởng vào

cuộc sống và tình yêu.

Bà nhớ đến những ngày nấu cơm chờ ông ta về, ông ta không bao giờ biết được mỗi bữa cơm bà đã mất bao nhiêu thời gian và công sức để làm. Kết quả của tình yêu ấy chính là những đêm ông ta không về nhà và căn bếp chưa từng có dấu chân ông ta.

Hóa ra, tình yêu không hề mong manh, chỉ là chúng ta không gặp đúng người mà thôi.

“Mẹ đang nghĩ gì thế?”.

“Đi cùng Cố Diễm Trạch đi! Nó gạt công việc sang một bên để đến cái nơi thâm sơn cùng cốc này cầu hôn

con, mẹ nghĩ, nó thật sự rất yêu con”.

Sơ Ảnh khẽ gật đầu.

Quách Tuệ cũng cảm thấy may mắn vì con gái mình được một người xuất sắc như vậy chăm sóc.

“Tôi đúng là một kẻ thất bại, mãi đến giờ mới phát hiện ra năm xưa đã yêu nhầm người”.

Bùi Dĩ Khải biết rõ vợ mình đã chịu đả kích rất lớn, ông ôm lấy bà, khẽ nói: “Giờ biết cũng chưa muộn”.

Cố Diễm Trạch đứng ở ban công, ôm lấy Sơ Ảnh từ sau lưng. Cô vẫn gầy như trước, dường như chỉ cần một

cánh tay anh cũng có thể giữ lấy cô.

Anh cúi đầu hôn lên trán cô.

“Anh cố tình phải không?”. Sơ Ảnh đột nhiên hỏi.

“Sao cơ?”. Cố Diễn Trạch không hiểu.

“Rửa bát”.

Anh cười: “Anh thấy tay mẹ em có một vết thương nhỏ, có lẽ không nên đụng vào nước. Với cả, mẹ em cũng là mẹ anh, anh đương nhiên phải giúp chứ”.

Sơ Ảnh tựa đầu vào ngực anh,

ngước lên nhìn khoảng không đen kịt.

Cố Diễm Trạch cúi xuống hôn cô.

“Đồng ý lấy anh nhé?”. Anh nói.

Sơ Ảnh mím môi, gật đầu.

Không một ai biết lúc này Cố Diễm Trạch hạnh phúc như thế nào. Đường như anh đã chờ đợi ngày hôm nay từ rất lâu rồi. Đường đời của anh trước giờ luôn thuận buồm xuôi gió, anh chỉ sợ lần này ông trời không dễ dàng cho mình được toại nguyện. Trong học tập lẫn công việc, anh lúc nào cũng tự tin, riêng ở trước mặt cô, anh mới biết thế nào là

lo âu. Anh chỉ sợ cô sẽ lắc đầu, sợ cô từ chối mình.

Cố Diễm Trạch ôm Sơ Ảnh thật chặt, giống như sợ cô sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

“Buông em ra”. Sắc mặt Sơ Ảnh hơi đỏ. Cô không biết vì sao anh lại mừng rỡ như vậy, cô chỉ biết mình bị ôm đến nỗi sắp không thở nổi.

Cố Diễm Trạch vội buông cô ra, luống cuống hỏi: “Giờ nên làm gì?”.

Sơ Ảnh giơ bàn tay trái đến trước mặt anh.

“À đúng rồi!”. Cố Diễm Trạch

nhANH chóng lấy chiếc nhẫn ra, tay anh thậm chí run bần bật.

“Thế thôi à?”. Sơ Ảnh thích thú nhìn bộ dạng hoang mang của anh.

Bấy giờ Cố Diễm Trạch mới vội quỳ gối, chỉ số thông minh của anh lúc này đã tụt xuống mức 0. Miễn là cô yêu cầu, việc gì anh cũng sẵn sàng làm.

“Kết hôn với anh nhé?”.

“Thế anh phải làm được những việc sau!”.

“Việc gì?”. Cố Diễm Trạch có phần sốt ruột.

“Thứ nhất, khuya thế nào cũng phải về nhà”.

“Được”.

“Thứ hai, không được vượt quá quan hệ bạn bè với bất cứ cô gái nào”.

“Được”.

“Thứ ba, đi công tác hay đi dự tiệc cũng không được tiếp xúc với phụ nữ”.

“Bà xã của tôi, điều hai và điều ba trùng lặp”. May mà IQ vẫn chưa hoàn toàn về 0.

Thừa dịp Sơ Ảnh đang cười, Cố Diễm Trạch đeo nhẫn vào tay cô.

“Em biết không, ngón áp út tay trái có một mạch máu chạy thẳng tới tim, vì thế chiếc nhẫn này chính là lời hứa hẹn của anh. Em ở đâu, trái tim anh ở đó”.

Sơ Ảnh cảm thấy trái tim mình vô cùng ấm áp, cô chậm rãi lên tiếng: “Vì sao muốn cưới em?”.

“Vì anh muốn kết thúc cuộc đời độc thân trước hai lăm tuổi”.

“Còn gì nữa?”. Cô bất mãn hỏi.

“Làm gương cho Lâm Trạch”.

“Vĩ đại lắm! Còn gì nữa không?”. Cô đẩy anh ra.

“Vì anh cần một người vợ”.

Cố Diễm Trạch vừa dứt lời,
Sơ Ảnh làm bộ muốn tháo nhẫn.

Anh thất kinh vội ôm chặt lấy
cô: “Ngốc, vì anh yêu em.”

Chương 9

Sơ Ảnh chấm dứt công việc đang thực tập, ngày nhận bằng tốt nghiệp cũng là ngày lĩnh giấy đăng kí kết hôn.

Vì cuộc hôn nhân tới bất ngờ này mà cô bị đám bạn cùng phòng mỗ xẻ mấy lần, đặc biệt là Phương Hiểu. Phương Hiểu luôn miệng nhắc Sơ Ảnh rằng mình là bà mai mối, nhất định không được quên ơn.

Lễ cưới được tổ chức đơn giản, chỉ mời người nhà. Mặc dù vậy, Cố Diễm Trạch vẫn không tránh khỏi bị chuốc say, Sơ Ảnh cũng không ngoại lệ.

Kết quả, vừa về tới biệt thự, Cố Diễm Trạch liền lao lên giường mà ngủ, cũng không biết Sơ Ảnh đã đi đâu.

Sau hôm cưới, Sơ Ảnh đích thân xuống bếp làm cơm trưa. Lẽ ra cô muốn làm bữa sáng nhưng cả hai đều ngủ quên tới tận trưa mới dậy. Sơ Ảnh nhanh chóng rửa mặt rồi vào bếp chuẩn bị. Cố Diễm Trạch vừa rời giường thì nghe thấy tiếng động, tắm rửa xong, anh đứng ngoài bếp nhìn cô. Thấy cô thành thạo thái cà chua, anh định lên tiếng, nhưng cuối cùng lại thôi.

Cố Diễm Trạch ăn cơm xong, Sơ Ảnh đẩy bát canh đến trước mặt anh.

Anh hơi nhú mày, sau đó uống

một hơi hết.

“Hôm nay anh ở nhà không?”.
Sơ Ảnh vừa thu dọn bát đĩa vừa hỏi.

“Ừ, lẽ ra phải đi hưởng tuần trăng mật, nhưng công ty gần đây nhiều việc quá. Hôm nay coi như tuần trăng mật tạm nhé”. Anh đứng dậy, lấy bát từ tay cô: “Đề anh! Em nấu cơm, anh rửa bát, như thế mới công bằng. Nếu không, anh sẽ cảm thấy mình là một kẻ ăn quýt”.

“Thế thì anh nộp tiền lương cho em là được!”. Cô nửa đùa nửa thật.

“Không được, nếu em thích tiền, chán anh, em chạy mất thì anh biết đi đâu tìm?”.

Lần này cô không nói gì, đứng im nhìn anh rửa bát.

Có lẽ đây chính là hạnh phúc mà cô kiếm tìm.

Ngày hôm nay họ không ra khỏi nhà, cũng không làm việc gì đặc biệt. Cô chỉ nằm gối đầu lên đùi anh và xem phim. Anh phát hiện ra cô có một thói quen kì lạ: cho dù là thứ đồ vật gì, cô đều không thích mua về nhà mà chỉ thuê, thậm chí bộ phim cô cực kì thích, cô thà đi thuê về xem lần thứ hai chứ nhất quyết không mua. Về sau, có lần chợt nhớ đến, anh hỏi cô vì sao. Cô đáp: Vì quá thích nên mới không mua, để nó ở

chỗ người khác, mình mới nhớ tới nó, chứ mua về rồi sẽ không còn cảm giác nữa.

Anh hoàn toàn bó tay với câu trả lời của cô. Nhưng chỉ cần cô thích thì anh sẵn sàng chiều ý.

Mới xem được một lúc mà Sơ Ảnh đã ngủ thiếp đi. Cố Diễm Trạch nhìn bộ dạng ngủ say của cô, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Chân anh đã tê, nhưng vẫn duy trì tư thế ban đầu. Anh khẽ vuốt tóc cô, giống như nó là một món đồ chơi cực kì đáng yêu.

Cuối cùng, anh ngủ quên. Có lẽ vì ngủ quá say nên khi bị Sơ Ảnh đẩy

tay, anh cũng không hề tỉnh.

Sơ Ảnh mở mắt, lúc lâu mới ý thức được mình đang ở đâu và người trước mặt mình là ai. Cô chưa hết hoảng sợ. Niềm hạnh phúc mới chạm vào này bỗng chốc biến thành một ngọn núi, nặng nề đè xuống cõi lòng cô.

Đây là lần đầu tiên, cô mơ thấy người đó.

Tưởng Phương Vũ uống rất nhiều rượu, rồi anh đứng dưới trời mưa lớn, gọi điện cho cô.

Anh xông lên kéo tay cô, hỏi dồn dập: “Vì sao? Vì sao lại là cậu ấy? Vì sao em lại dối xử với anh như vậy?”.

“Bùi Sơ Ảnh, rốt cuộc em có từng yêu anh không?”.

“Bùi Sơ Ảnh, nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em”.

Sau đó, anh lên xe. Cô chạy tới muốn ngăn cản nhưng anh đã lái xe đi. Cô cứ đứng thế, nhìn anh dần biến mất trong làn mưa trắng xóa. Rốt cuộc, cô ngồi bệt xuống mà khóc, cô không muốn, không muốn mọi chuyện trở thành thế này.

Anh nói: Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em...

Nhưng em không hề muốn anh một đi không trở về như vậy...

Ngày hôm sau, khi cô đang vật lộn với cơn cảm lạnh thì nhận được tin Tưởng Phương Vũ bị tai nạn qua đời.

Chưa bao giờ Sơ Ảnh trải qua cảm giác đó. Dường như cả thế giới bị nhấn chìm trong tro xám.

Tô Thiên Linh đã hét vào mặt cô: “Chính mày đã hại chết anh ấy”.

Mày đã hại chết anh ấy, anh ấy vì mày mà chết...

Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em...

Cơ thể cô run lên càng lúc càng mạnh. Cố Diễm Trạch rút cuộc cũng bị đánh thức, anh nheo mắt nhìn cô: “Em sao thế? Sao mặt tái nhợt thế kia?”.

Anh sờ trán cô, sau đó bị những giọt mồ hôi của cô làm cho giật mình rút tay về: “Gặp ác mộng à?”.

Một lúc lâu sau, Sơ Ảnh mới định thần lại: “Không, không có gì”.

Cố Diễm Trạch nhìn cô chạy vào WC, tưởng cô gặp ác mộng nên cũng không nghĩ nhiều lắm.

Sơ Ảnh nằm trên giường, ánh mắt trống rỗng. Cảm giác sợ hãi đến tê

dại này đã rất lâu rồi mới xuất hiện. Cô vừa nhắm mắt đã thấy vẻ mặt tràn ngập nỗi oán hận của Tường Phương Vũ và câu nói cuối cùng của anh.

Cố Diễm Trạch cảm nhận được sự khác lạ của cô, nhưng chưa phát hiện ra cô bị làm sao. Buổi tối, anh nằm xuống cạnh cô, nói: “Chúng ta thuê người giúp việc nhé”.

“Hả?”.

“Anh không muốn đôi tay em bị thương”.

Anh nắm lấy tay cô, khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Sau đó anh trở mình nằm lên người cô, thì thầm bằng chất

giọng hơi khàn: “Mình hoàn thành bài tập còn đang dở hôm qua thôi!”.

Toàn thân cô cứng đờ, lát sau cô đẩy anh ra: “Em... Em đang trong kì...”.

Cố Diễm Trạch dừng lại, nhìn cô hồi lâu, trên mặt anh tràn ngập sự thất vọng.

Anh nằm lại vị trí cũ, nhịp thở vẫn chưa bình ổn trở lại, tâm trạng không mấy tốt. Anh khẽ lẩm bẩm: “Sao anh lại xui xẻo như thế!”.

Trong màn đêm, Sơ Ảnh túm chặt góc chăn. Cũng từ giờ phút ấy, giấc mơ kia trở thành nỗi ám ảnh trong lòng

cô.

Cố Diễn Trạch quả nhiên nói là làm, hôm sau anh tìm về một người giúp việc.

Người này trạc tuổi cô. Sơ Ảnh có thể hiểu suy nghĩ của anh, ban ngày anh đi làm, cô lại không có công việc nên anh muốn tìm một người về trò chuyện với cô.

Cô gái kia mau mồm mau miệng, hơn nữa có vẻ khá hứng thú với Cố Diễn Trạch.

Sơ Ảnh không quen trong nhà có người lạ nên luôn cảm thấy thiếu tự nhiên.

Chưa đến vài ngày, cô liền bảo Cố Diển Trạch sa thải cô ta.

Lúc anh đi làm, Sơ Ảnh chỉ ở nhà, không muốn đi đâu. Phần lớn thời gian cô dùng để dọn dẹp phòng, gấp, là quần áo. Cô luôn tìm được niềm vui từ những việc nhỏ nhặt ấy.

Chỉ có điều, song song với việc chờ anh về nhà, cô lại sợ gặp anh.

Sự mâu thuẫn ấy khiến cô không biết phải làm sao.

Hôm nay, Cố Diển Trạch ăn cơm xong liền đi tắm. Từ sau ngày kết hôn, giờ giấc sinh hoạt của anh vẫn khá

quy củ, tám giờ sáng ra khỏi nhà, năm giờ chiều rời công ty, năm giờ bốn mươi phút sẽ có mặt ở nhà.

Sơ Ảnh vừa ra khỏi nhà tắm đã bị anh ôm lấy. Anh mỉm cười, tì cằm vào mái tóc của cô: “Hôm nay có chịu theo anh không?”.

Cảm nhận được cơ thể cô khựng lại, nụ cười trên mặt anh biến mất. Anh hôn cô, thì thầm: “Hôm nay, có thể không?”.

Thấy vẻ ảm ức của cô, anh thở dài: “Phụ nữ thật rắc rối”. Sau đó, anh bế cô đặt lên giường, rồi yên phận nằm ngủ bên cạnh cô, tay ôm lấy eo cô. Anh

ngĩ, phụ nữ đúng là nổi dấn vật lớn nhất của đàn ông. Trước đây vốn rất tốt, không nhìn thấy thì không cảm nhận được gì, nhưng hiện tại, rõ ràng ngay trước mắt mà vẫn phải “nhìn”.

Những ngày tiếp theo vẫn trôi qua bình lặng như thế, anh đúng giờ trở về, cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh.

Sóng yên bề lặng.

Tựa như báo trước một cơn giông tố.

Sơ Ảnh lau nhà đến ba lần, lau cửa sổ hai lần, hôm qua cô đã gấp quần áo gọn gàng và giặt ga trải giường. Cô cảm thấy mình quá nhàn rồi, không có

việc gì để làm, trong đầu toàn suy nghĩ lung tung, thậm chí cô sợ mỗi lần nhắm mắt lại sẽ hiện ra gương mặt đó.

Sơ Ảnh ngồi trên ghế nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, nhưng cô không muốn đi ngủ, không muốn nhắm mắt lại. Cô mở tủ lạnh, bên trong trống rỗng, chợt nhớ ra đã lâu mình không đi siêu thị, thế là cô thay quần áo ra ngoài. Cô mua rất nhiều đồ ăn vặt, nào bánh quy, nào sữa, và cả những món chẳng có tí dinh dưỡng nào, sau đó cô xách túi lớn túi nhỏ quay về căn hộ.

Cô thuê vài đĩa phim, vừa xem vừa ăn. Rõ ràng đây là một bộ phim rất vui nhộn, nhưng cô chẳng thể cười

nổi, chỉ lẳng lẳng nhìn màn hình và liên tục bỏ đồ ăn vào miệng.

Khi màn hình hiện lên chữ “hết” và tên các diễn viên cũng lần lượt xuất hiện, cô mới định thần, đổi một đĩa phim khác. Ngoảnh lại, nhìn thấy kiệt tác của mình, cô mới giật mình nhận ra mình đã xử lí gần hết số đồ ăn vặt vừa mua, trên bàn chỉ còn lại toàn vỏ xanh xanh đỏ đỏ, vậy mà vẫn chưa có cảm giác no.

Nhìn cảnh tượng này, Sơ Ảnh chợt thấy sợ hãi, cô vội vàng thu dọn tất cả, mặt bàn và ghế sofa trở lại sạch sẽ như lúc đầu. Cô chợt nghĩ tới bản thân mình, liệu có phải cô cũng như vậy, chưa từng thay đổi...

Hiện tại, cô bắt đầu phải trả giá vì lỗi lầm của mình rồi.

Cố Diễm Trạch ngồi trên ghế xoay nhìn ba chữ Bùi Sơ Ảnh trên màn hình di động. Anh nghĩ, vì sao lại là ba chữ này? Thế là anh liền đổi thành “Bà xã”, nhìn đi nhìn lại, anh cảm thấy cái tên này đúng là rất thân mật, nhưng lại có vẻ già quá. Sau đó anh đổi tên thành “Sơ Ảnh”, vẫn chưa hài lòng, cuối cùng anh quyết định để tên cô là “Tiểu Ảnh”.

Mạc Khả quan sát sếp của mình, nhận ra tâm trạng của anh rất tốt, ngay cả đuôi lông mày cũng thoáng hiện ra nụ cười. Công việc vẫn đang đợi, cô

buộc phải vào quầy rầy sắp mình.

Cố Diễm Trạch dù không muốn nhưng vẫn phải đi dự tiệc. Những nơi như thế này, người ta nói đủ những lời hoa mỹ sáo rỗng, cốt là moi được tiền của thiên hạ.

Mọi thứ vẫn như bình thường, ngoại trừ việc hôm nay anh gặp được một người bạn cũ khi còn học ở Mỹ. Cuộc hội ngộ này đã quét sạch bao bức dọc đang chôn giấu trong lòng Cố Diễm Trạch.

Thân Thiên Phong vỗ vai anh: “Nghe tin cậu về lâu rồi nhưng chưa có dịp đến gặp. Hôm nay ra ngoài tụ tập anh

em chút đi”.

“Còn ai nữa?”. Cô Diễm Trạch nhíu mày.

“Mấy thằng bạn cùng học với tôi hồi trước, ôi dào, cậu quen gần hết chúng nó rồi còn gì”.

Cô Diễm Trạch ngẫm nghĩ một lúc rồi gọi điện bảo Mạc Khả về trước.

Đến nơi, quả nhiên toàn là đám bạn quen biết từ lâu, Cô Diễm Trạch tươi cười đi vào.

“Cơn gió nào đưa Cô thiếu gia đến đây thế này?”.

“Người ta đang trong giai đoạn tân hôn, nào có rảnh rỗi như chúng ta. Cậu thắc mắc cái gì”. Anh chàng họ Đường đi tới bên cạnh Cố Diễm Trạch, niềm nở nói: “Hôm cậu cưới tôi không về kịp, hôm nay coi như đền bù nhé!”.

Cố Diễm Trạch không phát biểu gì. Quan hệ giữa anh và mấy người này không thân đến mức ấy, nhưng họ đã làm trò thì anh cũng tát nước theo mưa thôi.

Sau đó, có vài người mời rượu anh.

Thân Thiên Phong cười nói: “Sao chưa gì đã bước chân vào năm mờ

hôn nhân sớm thế?”.

“Đằng nào chẳng phải vào, sớm muộn khác gì nhau”. Cố Diễm Trạch hờ hững đáp.

Thân Thiên Phong nghe vậy chỉ cười. Trong số những người ở đây chỉ có Cố Diễm Trạch là đã kết hôn, còn lại bọn họ đều tôn thờ cuộc sống độc thân tự do tự tại.

Thân Thiên Phong chợt cười một cách gian tà: “Trong số anh em ở đây có ai là đã “thất thân” rồi không?”.

Anh ta vừa dứt lời liền có tiếng cười khẩy của ai đó: “Đùa gì thế? Tôi không còn từ năm mười sáu tuổi rồi.

Các cậu chạy từ Mỹ về có ai mà không
nhiệm cuộc sống ở đây”.

Cả đám cười ha hả.

Chỉ có mình Cố Diễm Trạch là
cảm thấy khó chịu, cổ họng anh khô khốc,
anh uống một chén rượu. Đầu óc hơi
choáng khiến anh không nghe rõ bọn họ
nói gì, chỉ nhớ cuối cùng tên họ Đường
kia có nhờ anh làm một việc, nể mặt
Thân Thiên Phong nên anh đã đồng ý.

Sau đó, có người gọi đến vài
cô gái trẻ đẹp. Một cô ngồi xuống bên
cạnh Cố Diễm Trạch, vừa ngửi thấy mùi
nước hoa trên người cô ả, anh đã cau
mày bảo cô ả đi chỗ khác.

Anh chợt nhớ ra, hình như Sơ Ảnh chưa bao giờ dùng nước hoa. Có lẽ vì thế mà anh ghét mùi nước hoa.

Mặc kệ đám đàn ông đang vui đùa kia, Cố Diễm Trạch đứng dậy ra về trước. Rời khỏi căn phòng, anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, mặc dù vẫn còn chút bực bội.

Đứng ngoài cửa lớn anh mới nhớ ra Mạc Khả đã lái xe về công ty. Gió lạnh thổi tới, khiến anh tỉnh táo hơn nhiều.

Về đến cổng chung cư, anh thấy đèn căn hộ vẫn sáng, bước chân anh bất giác nhanh hơn. Mở cửa ra quả nhiên

nhìn thấy cô ngủ trên sofa. Anh có phần tức giận, nhưng nhìn nét mặt dịu dàng của cô, lại không nỡ trách mắng.

Thức ăn trên bàn đã nguội ngắt, anh thở dài, vỗ nhẹ hai má cô: “Dậy đi”.

Sơ Ảnh mở mắt, nhìn anh bằng vẻ ngái ngủ, lúc lâu mới tỉnh táo hẳn: “Anh về rồi đấy à?”.

“Chưa ăn cơm à?”. Anh hỏi.

“Đâu, em ăn rồi”. Cô nhìn anh, chủ động thu dọn đồ ăn trên bàn: “Đây là để phần anh, nhưng chắc không cần nữa”.

Cố Diễm Trạch bỏ đồ ăn vào tủ lạnh: “Lần sau anh về muộn thì đừng chờ”.

Sơ Ảnh mở to mắt nhìn anh. Có lẽ nằm quá lâu ở một tư thế nên cơ thể hơi mỏi, cô thở dài một hơi, rồi cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Cố Diễm Trạch nhìn chằm chằm cửa phòng tắm hồi lâu, sau đó châm một điếu thuốc. Bình thường anh không hút thuốc nhưng hôm nay chẳng hiểu sao rất muốn hút. Nhìn làn khói bay lên, anh cảm thấy lòng vô cùng phiền muộn.

Sơ Ảnh vừa mở cửa phòng

tắm ra liền bị Cố Diễm Trạch ôm lấy. Anh đẩy cô vào sát tường, làn da vừa được nước nóng tẩy rửa hơi ửng đỏ, càng tăng thêm sức quyến rũ. Đầu óc anh nhất thời trống rỗng, anh nghĩ, bất luận thế nào cũng phải có được cô.

Hành động đột ngột này của anh khiến Sơ Ảnh hoảng sợ, cô đẩy anh ra.

Cố Diễm Trạch siết chặt tay cô: “Em đừng nói hôm nay vẫn trong kì”.

Sơ Ảnh hơi ngẩn người. Lúc này, anh đã kịp giăng áo ngủ của cô ra. Cô sợ đến muốn khóc, nhưng chẳng thể bật ra tiếng kêu. Anh cuồng nhiệt hôn cô,

tay lần mò dưới làn váy ngủ của cô. Bỗng nhiên, anh cảm thấy có gì đó bất ổn, anh buông cô ra, nhìn những ngón tay dính đầy máu của mình.

Cố Diễm Trạch sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Anh tự hỏi, rốt cuộc mình bị làm sao?

Nhưng không cần câu trả lời anh cũng biết, anh đang sợ hãi. Anh kéo lại váy ngủ cẩn thận cho cô, ôm cô vào lòng và nói: “Xin lỗi, anh xin lỗi. Sau này anh sẽ không như vậy nữa”.

Anh chợt phát hiện ra cô gầy đi.

Anh vỗ về cô rồi bế cô đặt lên giường. Trông gương mặt cô, đột nhiên anh nghĩ tới một điều, trên đời này, luôn có một người sẽ là kiếp nạn của người khác.

Từ đêm đó, anh bắt đầu ngủ ở phòng làm việc.

Hai người đều không nhắc lại chuyện đã xảy ra.

Thỉnh thoảng anh vẫn tham gia tiệc tùng nhưng luôn đúng giờ về nhà, hai người nói những chuyện nhỏ nhặt thường ngày. Tuy nhiên, có những vết nứt không thể nào vá liền được.

Dần dà, anh ít về nhà.

Dần dà, anh gần gũi với người con gái khác.

Cô biết hết, chẳng qua không biết mình nên lấy thân phận gì mà hỏi anh. Cô không có tư cách, chưa bao giờ có.

Cô không phải một người vợ tốt, cô hoàn toàn hiểu rõ điều này.

Nếu cuộc sống chỉ được như vậy, cô thà lựa chọn sự yên ổn.

Khi Sơ Ảnh lần nữa ra cửa hàng mua thêm một túi lớn toàn đồ ăn vặt, cô nhân viên bán hàng nhìn cô và

hỏi: “Nhà chị có trẻ con ạ? Gần đây thấy chị rất hay mua đồ ăn vặt về. Trẻ con toàn thích ăn mấy thứ chẳng lấy gì làm bổ dưỡng này”.

Cô nàng hoàn toàn không biết, đây là lần cuối cùng được gặp Sơ Ảnh ở đây.

Sau hôm đó, Sơ Ảnh đổi một cửa hàng khác, chỉ cần đi bộ thêm vài phút mà thôi.

Về tới nhà, cô đứng dưới vòi hoa sen, để mặc dòng nước chảy trên người mình. Cô nhìn những vết thương ở đùi, có chỗ đã đóng vảy, có chỗ vẫn còn ửng đỏ. Cô cầm con dao nhỏ, dùng mũi

dao đâm vào làn da đầy thương tích kia. Máu rỉ ra, sau đó nhanh chóng bị nước rửa trôi.

Sơ Ảnh tắt vòi nước, ngồi xổm xuống nền nhà. Cô nhìn mình trong gương, đột nhiên bật khóc.

“Mày là kẻ có tội”.

“Mày hại chết anh ấy”.

“Nếu không phải vì mày, anh ấy sẽ không lái xe đi, càng không xảy ra tai nạn”.

“Bùi Sơ Ảnh, đây là báo ứng! Mày không có tư cách hưởng hạnh phúc”.

“Mày phải sống trong đau đớn cả đời này!”.

Cô lại cầm dao lên, lần này rạch một đường dài, máu chảy ra không ngừng. Cô không hề cảm thấy đau, lẳng lẳng lau đi những vết máu kia, rồi rửa sạch, sau đó cô mặc quần áo, ra khỏi phòng tắm.

Căn nhà lạnh lẽo không có hơi người.

Như mọi khi, cô mở một bộ phim buồn tẻ ra xem. Cô tắt đèn phòng khách, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Bộ phim Bức thư từ cô gái xa

lạ.

Mùa đông năm 1984, một người đàn ông bốn mươi một tuổi nhận được một phong thư dày từ một cô gái sắp qua đời. Trong thư là những lời thổ lộ tình cảm của cô gái dành cho ông. Câu chuyện bắt đầu từ mười tám năm trước, cô gái mười ba tuổi đem lòng thầm mến vị tác giả ở cạnh nhà mình. Về sau, vì gia đình có biến cố mà cô gái phải chuyển nhà, nhưng cô không thể nào quên đi hình bóng người đàn ông kia. Vài năm qua đi, cô gái tìm về nơi ở cũ, gặp lại ông ta, hiến dâng lần đầu tiên của mình cho người đàn ông ấy.

Thế nhưng ông ta không hề có

chút ấn tượng nào với cô gái từng là hàng xóm của mình. Qua lại không bao lâu thì ông ta phải đi xa, trước khi đi, ông ta nói quay về sẽ lập tức liên lạc với cô, thế nhưng cuối cùng, bất vô âm tín. Cô gái chờ đợi trong sự tuyệt vọng, rồi phát hiện mình đã mang thai. Sinh đứa con ra, cuộc sống càng thêm khó khăn. Vì muốn cho con một cuộc sống tốt nhất, cô phải đi theo một người đàn ông giàu có.

Vài năm sau, rốt cuộc cô cũng gặp lại người đàn ông mình yêu sâu nặng kia. Một đêm vui vẻ, nhưng ông ta vẫn không nhận ra cô. Đến khi đứa con bị bệnh nặng qua đời, cô mới viết thư kể toàn bộ mọi chuyện cho ông ta biết.

Sơ Ảnh chăm chú xem. Đến đoạn cô gái thi đỗ đại học, quay về tìm gặp vị tác giả rồi hai người ở bên nhau, thực ra chỉ là mình cô gái cho rằng hai người họ đã ở bên nhau. Khi cô ấy đứng bên cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác, cô không hề cảm thấy đau khổ, không hề căm phẫn, trong mắt cô chỉ có sự bình thản và kiên định.

Đứa con của hai người qua đời, cô gái quay về tìm gặp người đàn ông kia lần nữa bằng thân phận một cô gái làng chơi. Khi ngồi bên bàn trang điểm đeo khuyên tai, cô nhìn thấy ông ta bỏ một tập tiền xuống bàn. Bấy giờ, trong mắt cô hiện lên một nỗi cô đơn và hụt

hăng. Người mà cô yêu, xưa nay luôn coi cô là một con điểm, một người đàn bà dùng tiền để mua về.

Ông ta biến cô thành đàn bà, rồi lại biến cô thành một kẻ ti tiện.

Khi bàn tay xẹt qua giá sách của ông ta, cô có cảm giác như thời gian đã tuột khỏi bàn tay mình. Từ khi mười ba tuổi cho đến giờ, trong mắt người đàn ông ấy, cô chỉ là một người xa lạ.

Cô âm thầm yêu ông ta suốt thời thanh xuân tươi đẹp của mình, giấu kín tình yêu vào năm tháng tĩnh lặng, để rồi cuối cùng trở thành thứ tình yêu bị người đời chê cười.

Người đàn ông trầm ngâm ngắm chiếc bình hoa, mỗi năm cứ đến ngày sinh nhật của ông ta, luôn có một người gửi hoa đến. Từ sau khi cô gái qua đời, bình hoa trở nên trống không.

Cô gái kia đã coi tình yêu là toàn bộ mạng sống của mình, còn bản thân cô, chỉ là một kẻ yếu đuối. Tình cảm thời niên thiếu, có người coi là một giấc mơ, nhưng lại có người sẵn sàng biến nó thành sự chờ đợi cả đời.

Sơ Ảnh nằm cuộn tròn người trên sofa, màn hình đã hiện lên dòng chữ hết phim, cô chẳng còn sức lực đâu để cử động nữa.

Trên bàn bày la liệt túi bánh bích quy, vỏ hoa quả. Chợt cảm thấy dạ dày cồn cào, cô lao vào WC, nôn thốc nôn tháo, nôn đến mức trong bụng không còn lại gì.

Ra khỏi WC, Sơ Ảnh mở tủ lạnh, bên trong còn lại ít đồ ăn, cô cố gắng nuốt vào dạ dày. Cô ngồi xồm bên cạnh tủ lạnh, nước mắt trào ra như suối, bộ dạng nhếch nhác.

Cố Diễm Trạch về tới nhà thì thấy cô đang ngồi trên sofa xem phim.

Anh thở dài: “Em chưa ngủ à?”.

“Em ngủ cả ngày rồi, giờ

không buồn ngủ”. Cô hờ hững đáp.

Cố Diễm Trạch mở đèn phòng khách, nhìn chằm chằm cô hồi lâu, rồi nhìn đến màn hình ti vi.

“Phim hài à?”.

Cô gật đầu.

“Thế sao lại khóc?”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh và cười: “Buồn cười quá, cười đến chảy nước mắt. Anh có muốn xem không?”.

Anh nhìn cô mấy giây mới đáp: “Không”.

Dứt lời, anh vào phòng tắm,

lúc đi ra vẫn thấy cô ngồi xem phim.

“Ngủ sớm đi!”. Anh ngồi sát vào cô, nhưng cô lại lùi người ra một chút.

Cố Diễm Trạch cảm thấy như bị sét đánh, anh đứng dậy.

“Thế anh đi ngủ trước đây”.
Đi được vài bước, anh ngoảnh đầu lại, thấy cô vẫn duy trì bộ dạng đờ đẫn kia. Anh siết chặt tay, sau đó đi thẳng vào phòng làm việc.

Cố Diễm Trạch vừa khuất khỏi tầm nhìn, nước mắt cô liền rơi xuống. Rõ ràng đang xem phim hài, nhưng từ trong niềm hạnh phúc của người khác, cô lại

nhìn thấy sự hèn mọn của bản thân, từ trong câu chuyện của người khác, nước mắt cô lại chảy ra.

Cô đã tập thành thói quen quét dọn nhà cửa, xử lí vết thương, cô không biết người tinh tế như anh liệu có phát hiện ra điều gì không. Nhưng cô luôn tận lực giấu diếm, cô bỏ đầy đồ ăn vặt vào các ngăn tủ trong nhà, mỗi lần tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cô đều làm bạn với chúng. Sau đó, cô sẽ phải ngênh đón cơn đau dạ dày ghé thăm. Những lúc nằm trên giường vật lộn với cơn đau quằn quại, cô đều tự nhủ, đây là sự trừng phạt dành cho mình, là báo ứng của mình.

Lắm lúc đau quá, cô không

kiềm chế được mà bật khóc, dù sao anh cũng không có nhà, cô không cần sợ bị anh phát hiện.

Cảm giác đau đớn khiến cô tưởng rằng mình sắp chết, sắp được thoát khỏi nỗi dằn vặt này. Nhưng khi mở mắt ra, cô mới phát hiện, mình vẫn phải tiếp tục đối diện với cuộc sống này.

Từ lúc nào anh bắt đầu không về nhà?

Hình như là sau khi cô đọc được một bài báo nói anh đang thường xuyên qua lại với một cô sinh viên. Xem bài báo đó, cô cảm thấy thật nực cười, vậy là ngày này cuối cùng cũng tới. Cô

đã sớm biết, cuộc đời này, mình mãi mãi không có được hạnh phúc.

Từ sau khi nghe tin Tưởng Phương Vũ qua đời, cô và hạnh phúc đã hoàn toàn lờ hện.

Vì thế, cô không hỏi gì hết. Cố Diên Trạch về nhà, cô vẫn làm cơm, vẫn nói chuyện bình thường. Nhưng anh càng ngày càng lạnh lùng, càng ngày càng hờ hững. Cuối cùng, cô nhận ra, anh đã không muốn về nhà.

Sơ Ảnh đổi toàn bộ rèm cửa trong nhà thành màu xanh lá cây. Cô sợ màu trắng, càng không dám lại gần màu trắng.

Cứ như vậy đi, cứ để cuộc sống tiếp diễn như vậy đi.

Đã không thể có được hạnh phúc thì không cần phải tìm hiểu. Biết đâu, cô cũng chưa đến nỗi mất đi cả sự chờ đợi cuối cùng.

Chương 10

Sau nhiều lần đọc được tin tức kia trên mặt báo, cuối cùng Sơ Ảnh không chịu được. Cô lao ra khỏi nhà, bắt taxi đến công ty của Cố Diễn Trạch.

Đứng dưới tòa nhà cao chót vót, cô bỗng thấy mình thật nhỏ bé. Cô đến đây làm gì? Định nói gì với anh và với tư cách gì?

Cô chẳng có tư cách gì hết, chẳng có thân phận nào hết.

Cô lững thững đi bộ dọc đường, người qua người lại ai cũng đều vội vàng. Cô trước giờ luôn biết, Thâm

Hạ là một thành phố không cho phép nước mắt rơi. Bởi vì, trong khi bạn rơi lệ, trong khi bạn còn chưa cất bước, thì thành phố phát triển với tốc độ như vũ bão này đã đào thải bạn.

Còn cô thì sao?

Bất chợt, cô phát hiện ra, cuộc sống của mình dường như luôn xoay quanh Cố Diển Trạch. Cô không có bất kì thú vui nào, không có bất kì người bạn nào, càng không có nơi nào muốn đi. Thứ duy nhất cô có chỉ là người đàn ông ấy.

Sơ Ảnh ngẩng đầu, chợt cảm thấy ngay cả bầu trời cũng lạ lẫm quá. Nơi này, vốn dĩ không thuộc về cô.

Cô muốn làm gì đó để thay đổi. Thế nhưng, đến tối, cô lại điên cuồng mà nhét vào bụng những thứ thiếu dinh dưỡng kia, rồi lại cắn giận chính mình vì không tự khống chế được bản thân. Không chỉ có việc này, mà còn vô vàn những việc khác nữa, vì sao? Vì sao cô luôn mất kiểm soát.

Tất cả những thứ này, đều là do tự cô gây nên.

“Cô đi đâu?”.

Sơ Ảnh lên một chiếc taxi, nghe tài xế hỏi vậy, cô hơi ngây người.

“Cho tôi đến bệnh viện tốt

nhất, ý tôi là... Bệnh viện điều trị tâm lí”.

Tài xế không hỏi gì thêm, cũng không tỏ thái độ gì.

Xe dừng trước cổng bệnh viện, Sơ Ảnh trả tiền rồi đi vào trong. Sau khi hỏi thăm cô y tá đang ngồi rảnh rỗi, cô đi thẳng lên khoa tâm lí ở tầng hai.

Vừa bước vào phòng, Sơ Ảnh liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi ở bàn làm việc. Cô lùi ra theo phản xạ, nhìn lại bảng tên bên ngoài cửa phòng cho chắc, mới lại đi vào. Hoàn toàn không thể trách cô được, người đàn

ông kia thoát nhìn chẳng giống một bác sĩ tâm lí chút nào.

Hàng Vĩnh Tịch bị hành động của cô làm cho buồn cười. Tuy rằng đây chẳng phải lần đầu tiên anh bị người ta hoài nghi, nhưng lần này rõ ràng không giống, bởi vì lúc nhìn thấy Sơ Ảnh, anh cũng cho rằng cô vào nhầm phòng.

“Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lí của Bệnh viện Nghệ Giai. Xin hỏi có thể giúp gì được cô?”. Hàng Vĩnh Tịch mỉm cười lên tiếng.

Ấn tượng đầu tiên của Sơ Ảnh về người đàn ông này lại là: Răng anh ta thật trắng.

Cô nhìn anh ta rồi hỏi: “Anh là bác sĩ?”.

Hàng Vĩnh Tịch đã quen với chuyện này nên không hề cáu giận, ngược lại còn tỏ ra nhẫn nại giải thích. Sau đó, anh chợt cảm thấy kì lạ. Bình thường, rất ít người đến nơi này, những người bình thường càng không muốn đến.

“Tôi đến xin tư vấn một chút”.
Sơ Ảnh cúi đầu nói.

“Rất vui được giúp cô”.

“Nếu...”. Sơ Ảnh nhìn người đàn ông trước mặt, nhấn mạnh lần nữa: “Tôi nói là nếu”.

“Vâng”. Hàng Vĩnh Tịch tỏ ra phôi hợp.

“Nếu một người luôn thèm ăn, luôn cảm thấy ăn không no, lúc nào cũng muốn ăn thật nhiều... Như vậy... Có phải bị bệnh không?”.

Nét mặt Hàng Vĩnh Tịch trở nên nghiêm túc: “Nếu tôi không hiểu sai ý cô thì đó là ăn uống quá độ?”.

“Nếu nghiêm trọng hơn một chút thì sao?”.

...

Đó là lần đầu tiên Hàng Vĩnh Tịch gặp Bùi Sơ Ảnh. Lúc nói ra cụm từ

“ăn uống quá độ”, anh có phần hoảng loạn. Anh thừa nhận, mình có mang theo chút tình cảm riêng tư để tiếp cận cô gái nhìn qua có phần đơn giản nhưng thực ra lại là một câu đố bí ẩn này.

Hàng Vĩnh Tịch dùng rất nhiều phương thức để giúp đỡ Sơ Ảnh, nhưng hiệu quả không mấy rõ ràng. Anh rõ hơn ai hết, cô mắc chứng kén ăn và thèm ăn luân phiên. Loại bệnh này không thuốc nào chữa khỏi, nói cách khác, đây hoàn toàn là vấn đề riêng tư của bệnh nhân, một kiểu bệnh tâm lí.

Anh cũng phát hiện, Sơ Ảnh không muốn đề cập tới nguyên nhân.

Sau khi hai người họ đã tiếp xúc được một thời gian, Hàng Vĩnh Tịch chủ động hẹn gặp Sơ Ảnh.

“Gần đây có tốt hơn không?”.

Cô gật đầu, sau đó hỏi: “Có chuyện gì sao?”.

“Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân...”.

Không cần anh ta nói hết, Sơ Ảnh đã hiểu anh ta muốn biết chuyện gì.

“Tôi đã từng có một người bạn trai. Anh ấy tài giỏi, gia thế cũng rất tốt”.

“Sau đó?”. Hàng Vĩnh Tịch rất tò mò, lập tức hỏi.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên xa xăm: “Anh ấy không còn nữa rồi”.

“Vì sự ra đi của anh ấy, khiến cô không thể chấp nhận, cho nên mới...”.

“Không phải”. Cô phủ định, “Thực ra cái chết của anh ấy là do lỗi của tôi. Tôi không hề cố ý, thật đấy. Tôi không ngờ anh ấy lại mở chiếc hộp đó ra. Tôi không hề biết quan hệ giữa hai người họ. Tôi không ngờ kết quả lại thành như vậy. Hôm đó mưa to, rất to. Anh ấy đứng trước mặt tôi, nói rằng, nếu đây là những gì tôi muốn thì anh ấy sẽ tác thành cho

tôi. Tôi không ngờ anh ấy sẽ chết...”.

Hàng Vĩnh Tịch vỗ vai cô, an ủi: “Mọi chuyện đã qua rồi, đều trở thành quá khứ rồi”.

“Tôi không muốn, thật sự không muốn”.

“Tôi hiểu”. Hàng Vĩnh Tịch tiếp tục an ủi Sơ Ảnh, đợi đến khi thấy cô dần dần bình tĩnh rồi, anh mới hỏi tiếp: “Trong hộp đó có cái gì? Vì sao nhìn thấy nó, anh ta lại...”.

Hàng Vĩnh Tịch không nói hết, bởi vì lúc này, Sơ Ảnh bỗng nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Anh đã tìm ra nguyên nhân căn bệnh của cô. Anh thở dài, sự việc đó, và người đàn ông đó chắc chắn là nút thắt trong lòng cô. Chỉ cần cởi nó ra, cô hoàn toàn có thể sống một cuộc sống bình thường.

Hàng Vĩnh Tịch thường xuyên hẹn Sơ Ảnh ra ngoài, bởi vì anh biết cô không có bạn bè, không có người nhà, điều này hoàn toàn có hại đối với cô. Anh không phủ nhận, mình giúp Sơ Ảnh cũng là vì có tâm tư riêng.

Hôm nay, anh đưa cô đi dạo ở quảng trường sầm uất nhất Thâm Hạ. Ánh mắt chứa đầy sự xa lạ của cô khiến anh nhận ra, điều này rất cần thiết.

Chỉ có điều, đi được mấy vòng, Hàng Vĩnh Tịch chợt nhận ra biểu hiện của cô có phần khác lạ.

“Sao thế?”.

“Anh đừng đi theo em nữa”.
Đột nhiên thái độ của cô khác hẳn.

“Em sao thế?”.

Sơ Ảnh không trả lời, mà vội vàng bỏ chạy.

Hàng Vĩnh Tịch mơ hồ cảm nhận được cô muốn làm gì, anh vội vàng chạy theo.

Sơ Ảnh vào siêu thị, mua rất

nhiều đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch điên cuồng tìm cô, nhìn thấy cô đang nhét rất nhiều đồ ăn vào miệng, anh vội vàng chạy đến ngăn cản.

“Không được làm thế”.

“Đưa trả em...” Sơ Ảnh đứng bật dậy muốn cướp lại đồ ăn.

Hàng Vĩnh Tịch đè hai bả vai cô xuống: “Tin anh, em không hề đói, thật đấy, em không đói...”.

“Đói, em đói, em thật sự rất đói...”. Cô nhìn Hàng Vĩnh Tịch bằng ánh mắt tội nghiệp.

Hàng Vĩnh Tịch như bị sét đánh, cảm giác quen thuộc ấy lại quay về. Anh chậm rãi hạ túi đồ ăn xuống, Sơ Ảnh vội giằng lấy, bỏ một miếng lớn vào miệng.

“Chậm thôi...”. Hàng Vĩnh Tịch lo lắng nói, vội vàng mở chai nước đưa cho cô: “Uống chút nước đi”.

Sơ Ảnh uống một ngụm lớn, hết gần nửa chai.

Hàng Vĩnh Tịch không dám nhìn bộ dạng cô lúc này. Người con gái vốn phải được nâng niu trong lòng bàn tay vì sao lại sống chật vật như thế?

Anh nhìn cô như năm xưa nhìn Tiểu Ly. Anh ngồi xuống ôm lấy cô, giúp cô điều chỉnh lại quần áo xộc xệch, lau chút đồ ăn còn dính trên miệng cô.

“Có phải em bây giờ rất đáng sợ không?”. Hồi lâu, Sơ Ảnh mới lên tiếng.

Hàng Vĩnh Tịch kéo cô dậy, thở dài: “Không, em lúc nào cũng rất đẹp”.

Chẳng hiểu sao, anh thấy tay mình run lên. Nghĩ tới những khi cô ở nhà một mình, phải đối mặt với rất nhiều lần mất kiểm chế, ăn như hổ đói, đau đớn tột cùng mà không có người bên cạnh,

anh chợt thấy tim mình đau nhói.

Muốn cô duy trì tâm trạng thư thái, Hàng Vĩnh Tịch càng thường xuyên hẹn cô ra ngoài chơi, khi thì đưa cô đi họp lớp với mình, khi thì đưa cô đi tham gia vài buổi thảo luận gì đó, rảnh rỗi thì đưa cô đi mua sắm.

Khi được Hàng Vĩnh Tịch đưa đến trung tâm thương mại. Sơ Ảnh lấy làm lạ hỏi: “Em nghe nói đàn ông rất ghét đưa phụ nữ đi mua sắm. Sao anh lại khác?”.

“Thế à? Anh chưa nghe thế bao giờ”.

“Ừ, em nghe đám bạn than thở

nhieu lắm”.

Hàng Vĩnh Tịch cười: “Có lẽ vì em không phải bạn gái anh nên anh mới thấy không phiền”.

Lí luận kiểu gì thế này?

Có điều, Sơ Ảnh vẫn rất vui vẻ, dù cô không mấy thích mua sắm. Từ khi đến Thâm Hạ, cô chưa từng một lần đi, hơn nữa, cô cũng sợ lạc đường.

“Sao em chỉ chọn màu xanh lá cây thế?”. Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi.

“Em thích màu xanh lá cây”.

“À”. Hàng Vĩnh Tịch nhướng

mày.

“Màu xanh lá cây biểu hiện cho sức sống tràn đầy”.

Anh lắc đầu cười. Đi dạo một vòng, anh nói: “Đi ăn gì nhé?”.

Cô vốn nhạy cảm với chữ “ăn”, nhưng lúc này cô hồn nhiên nói: “Em không đói”.

Đi thêm một lát, Hàng Vĩnh Tịch nhìn thấy một chiếc váy màu xanh rất đẹp, định quay sang gọi cô thì thấy cô đứng ngây ngốc nhìn về một phía.

Anh đi tới bên cạnh cô, nhìn theo hướng cô đang nhìn. Một đôi nam

nữ đang chọn trang phục, cô gái có vẻ nhút nhát, người đàn ông kia nếu anh nhớ không nhầm chính là Cố Diễm Trạch. Vậy thì cô gái bên cạnh anh ta là...

Hàng Vĩnh Tịch tò mò hỏi: “Sao thế? Đó là giám đốc Bắc Thần, anh ta hình như đã kết hôn, cô gái kia thoát nhìn có vẻ...”.

“Em đói rồi, mình đi ăn thôi”.

Sơ Ảnh ngồi trên ghế, lặng yên nghe tiếng đồng hồ chạy. Rốt cuộc thì cửa phòng cũng mở ra.

Cố Diễm Trạch cũng không nghĩ cô còn thức: “Sao em chưa ngủ?”. Anh vừa thay dép vừa hỏi cô.

Sơ Ảnh nhìn anh, hỏi: “Gần đây anh bận lắm à?”.

“Ừ. Công ty nhiều việc, về sau em cứ ngủ trước đi!”. Nói đoạn, anh cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Trước kia, câu chuyện luôn dừng ở đây, hai người tiếp tục cuộc sống bình thường. Nhưng hôm nay...

“Nhiều việc?”. Sơ Ảnh đứng dậy: “Vậy ư?”.

Anh khựng lại: “Ý em là gì?”.

“Anh nghĩ em có ý gì?”.

Cổ Diễm Trạch mỉm cười:

“Sao? Nhàn rồi quá không có việc gì làm nên muốn quản lí anh rồi à?”.

“Anh đừng đánh trống lảng”.

“Thế em muốn nói gì? Chẳng lẽ anh hiểu lầm ý em? Nhưng anh vẫn phải nói cho em biết, em có tư cách gì nói anh? Dùng thân phận gì nói anh?”.

...

Có lần một ắt có lần hai. Dần dà, hai người bắt đầu cãi vã ngày một nhiều. Lí do thì muôn màu muôn vẻ, lúc thì anh tới đón cô chậm vài phút, lúc thì anh bắt cô đi dự tiệc tùng, thậm chí có những khi cãi nhau chẳng vì nguyên nhân gì.

Sự kiên nhẫn của anh bị bào mòn.

Sự nóng nảy của cô ngày một lớn.

Tuy nhiên, trước mặt người ngoài, họ luôn biểu hiện là một đôi vợ chồng hòa thuận.

Từ cái hoàn mĩ ban đầu đến cái khiếm khuyết hiện tại, tất cả là do số phận.

Cô không biết anh ra khỏi nhà lúc nào, nhưng cô biết mình vẫn chưa ngất đi, vẫn còn chút cảm giác. Căn nhà trống trơn chỉ còn lại mình cô.

Sơ Ảnh chập vật rời giường, đi vào phòng tắm. Nếu không phải trên người cô dính mùi rượu thì có lẽ cô đã tưởng mọi chuyện đều là ảo giác, tưởng anh chưa từng trở về. Cô đứng trước gương, tóc rối bù, ánh mắt mệt mỏi, gương mặt hốc hác tiều tụy.

Cô bất chợt đập tay vào gương, sự đau đớn khiến cô cảm nhận được thực tại. Cô đang sống, thật sự đang sống, nhưng vì sao lại khốn khổ đến thế?

Thân thể của cô chậm rãi ngã khuyu xuống đất.

Sau hôm đó, Cố Diễn Trạch

không hề về nhà. Sơ Ảnh nghĩ, như vậy cũng tốt, mỗi người sống một cuộc sống riêng, không ai dả động tới ai.

Nhận điện thoại của Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh lập tức ra khỏi nhà. Tới nơi đã hẹn, cô ngẩng đầu nhìn thấy anh đứng cạnh vòi phun nước công cộng. Anh đang mỉm cười nhìn cô.

“Đợi em lâu chưa?”. Sơ Ảnh áy náy hỏi.

“Anh vừa đến thôi”. Hàng Vĩnh Tịch nói: “Chưa ăn cơm phải không, anh mời em đi ăn nhé!”.

“Anh khách khí như vậy làm gì. Để em mời đi, anh giúp em nhiều

rồi”.

“Đấy đều là những việc bác sĩ nên làm mà. Em tình cờ gặp được anh, như thế có được coi là có duyên không?”.

Sơ Ảnh ngây người: “Anh tin vào duyên phận à?”.

“Thế em có tin nhất kiến chung tình không?”. Hàng Vĩnh Tịch tỉnh ý nhận ra ánh mắt của cô thoáng hoảng hốt khi nghe tới bốn chữ đó. “Em thật sự từng nhất kiến chung tình hả?”. Anh cố gắng nói bằng giọng vui đùa.

“Giờ chúng ta đi đâu ăn?”. Sơ Ảnh hỏi.

Hàng Vĩnh Tịch thăm thờ dài, cô không trả lời mà chuyển sang chuyện khác, đó có phải một cách trả lời khác hay không?

“Ăn đồ Nhật Bản nhé?”. Anh hỏi.

“Được”.

Vào nhà hàng, Hàng Vĩnh Tịch chăm chú quan sát cô. Cô ăn rất chậm, không hề nôn nóng. Bỗng anh nhớ tới lần đầu tiên Sơ Ảnh tới tìm mình, vẻ mặt nặng nề tâm sự, nhưng cô chỉ nói tình hình chứ không chịu đề cập tới nguyên nhân. Anh gặp rất ít trường hợp như thế, đã chủ động tới bệnh viện tâm lý mà lại

không muốn nói quá nhiều. Một cô gái trẻ đẹp lẽ ra phải nhận được rất nhiều yêu thương chiều chuộng, chứ không phải sống trong u buồn như vậy.

Cảm nhận được ánh mắt quan sát mình, Sơ Ảnh nói: “Giờ em không còn ăn uống quá độ và mất kiểm chế nữa rồi!”.

Chỉ có mấy chữ đơn giản, nhưng khi cô nói ra lại có cảm giác như mình vừa trải qua một trận phong ba bão táp. Ngay cả cô cũng không dám tin mình từng có quãng thời gian bày đồ ăn vặt khắp mọi góc ngách trong nhà, thậm chí cả phòng tắm cũng không tha, bất cứ lúc nào cũng có thể vớ lấy thứ gì đó nhét vào

miệng, giống như trong dạ dày nuôi một con côn trùng, cô ăn bao nhiêu, nó liền ăn bấy nhiêu, khiến cô không bao giờ cảm thấy no. Hậu quả chính là, cô không ngừng lao vào WC mà nôn.

Quãng thời gian đó, chẳng những cơ thể cô bị hành hạ mà ngay cả tinh thần cũng chịu áp lực. Mỗi đêm, cô đến gặp cơn ác mộng ấy, nó chân thực đến nỗi cô tưởng sự tồn tại của bản thân là một sai lầm.

May mà cô đã gặp được Hàng Vĩnh Tịch.

“Vậy là tốt rồi”. Hàng Vĩnh Tịch cười nói, sau đó bắt đầu ăn.

“Lúc này anh bảo có việc quan trọng muốn nói với em, chuyện gì thế?”.

“À, em có nghĩ tới chuyện đi làm không? Bệnh viện chỗ anh đang thiếu một nhân quản lý hồ sơ, em có hứng thú không?”.

“Bệnh viện? Nhưng em học Báo chí, sợ là không làm được”.

“Công việc cũng đơn giản thôi, không yêu cầu chuyên ngành. Anh đã giới thiệu cho em thì đương nhiên phải phù hợp mới dám nói chứ”.

“Vậy em cảm ơn anh”. Sơ Ảnh

tươi cười nói.

“Không cần cảm ơn, anh chỉ gặp dịp thì giới thiệu cho em thôi”.

“Dù sao em vẫn phải cảm ơn, bữa cơm này em mời anh”.

Hàng Vĩnh Tịch không nói gì thêm, nhưng lúc ra thanh toán, anh thủ thủ bên tai cô: “Em làm vậy sẽ khiến anh mất mặt”, sau đó anh là người trả tiền.

Anh không quên bộ dạng gật đầu nửa hiểu nửa không của cô khi đó. Chỉ có điều, anh cảm thấy đằng sau vẻ hồn nhiên ấy của cô lại là một tâm hồn chất chứa vô số vết thương.

Sau đó, vì muốn cảm ơn Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh kiên quyết mời anh đi xem phim. Đây là một bộ phim Hồng Kông khá cũ.

“Hay lắm à?”. Hàng Vĩnh Tịch hỏi cô.

“Em thấy rất cảm động”.

“Ừ, ngoài đời làm gì có người đàn ông nào vì tình cảm mà từ bỏ sự nghiệp. Chẳng qua hiện thực quá tàn khốc nên người ta mới đi xem loại phim này để thỏa mãn lòng mình mà thôi”.

“Em không nói về cái đó”.

“Thế cái gì?”.

“Nam chính nói với nữ chính: Anh muốn kiếm được chiếc vỏ sò đẹp nhất để cầu hôn em”.

Có người đã từng nói, anh sẽ tìm chiếc vỏ sò đẹp nhất thế giới này cho em.

Hàng Vĩnh Tịch không hiểu lắm, nhưng cũng không hỏi gì thêm. Ra khỏi rạp, anh nhìn đồng hồ: “Muộn thế này rồi, người nhà em liệu có lo lắng không?”.

Sơ Ảnh chỉ cười mà không đáp.

Đi cùng nhau mấy lần, Hàng

Vĩnh Tịch biết rất rõ tính cô, cô không thích để người khác đưa về nhà, vì thế lần nào anh cũng chỉ đứng nhìn cô lên xe buýt.

Ngày đầu tiên đi làm, Sơ Ảnh có chút rụt rè, vì đã rất lâu rồi cô không đi làm. Ngồi xe buýt đến bệnh viện Nghệ Giai, cô đã thấy Hàng Vĩnh Tịch đứng chờ mình ngoài cửa.

“Chờ em lâu chưa?”.

Anh nhìn đồng hồ rồi nói:
“Mới nửa tiếng thôi”.

Hả? Lâu vậy ư?

“Xin lỗi, lại làm phiền anh

rồi”. Sơ Ảnh cười.

“Đùa em đấy, anh vừa mới ra thôi”.

Hàng Vĩnh Tịch đi trước dẫn đường. Bệnh viện này rất lớn, chẳng khác nào những tòa nhà cao cấp dành cho những kẻ nhiều tiền.

“Nghe nói bệnh viện này xây dựng dành cho giới quý tộc, những người tới đây đều là người giàu phải không?”.

“Chẳng lẽ em cũng muốn quen biết người giàu à?”. Anh làm bộ tò mò.

“Thì làm gì có ai chê tiền?”.
Cô nói.

“Anh tưởng em coi tiền chẳng ra gì chứ”.

“Bị em lừa rồi, thất vọng không?”. Sơ Ảnh cười.

“Thất vọng gì chứ, anh cũng là người như thế mà!”.

Sơ Ảnh định nói thêm thì hai người đã bước vào một căn phòng, Hàng Vĩnh Tịch giới thiệu: “Chị Lan, đây là Bùi Sơ Ảnh, em đã nhắc qua với chị”.

Người phụ nữ tên Lan kia liếc nhìn Sơ Ảnh một cái rồi quay sang cười đầy ẩn ý với Hàng Vĩnh Tịch: “Cậu cứ mang cô ấy đến là được”.

“Vâng”. Hàng Vĩnh Tịch thản nhiên đáp.

Từ ánh mắt chị Lan nhìn Hàng Vĩnh Tịch, Sơ Ảnh cũng ngờ ngợ đoán ra thân phận của Hàng Vĩnh Tịch ở bệnh viện này không hề đơn giản chỉ là bác sĩ tâm lí. Chỉ có điều, cô không mấy tò mò về đời tư của người khác.

Hàng Vĩnh Tịch đưa cô tới phòng hồ sơ: “Tiểu Tinh, xem anh đưa ai tới cho em này”.

Vừa nghe giọng của Hàng Vĩnh Tịch, Tiểu Tinh đang ngồi trước bàn máy tính liền đứng bật dậy: “Bác sĩ Hàng”, sau đó quan sát Sơ Ảnh.

“Từ hôm nay cô ấy sẽ làm việc cùng em, em nhớ giúp đỡ cô ấy”. Hàng Vĩnh Tịch tươi cười giới thiệu. Xong xuôi, anh mới quay về phòng làm việc của mình.

Lúc này, Tiểu Tinh mới lên tiếng: “Bảo sao anh Hàng tích cực đề cử chị như thế, hóa ra là một mỹ nữ. Nếu là em thì em cũng xuống tay từ lâu rồi”.

“Em hiểu lầm rồi, chị và anh ấy...”.

Tiểu Tinh khoát tay: “Biết rồi biết rồi”.

Cô nàng đưa cho Sơ Ảnh một

bộ quần áo và nói: “Bác sĩ Hàng bảo em chuẩn bị cho chị, chị thay đi”.

Quả nhiên công việc rất đơn giản, chỉ là lưu trữ hồ sơ giấy và nhập dữ liệu bệnh án vào máy tính. Làm bệnh án điện tử thì khá nhàn, nhưng sắp xếp và phân loại hồ sơ giấy thì phiền phức hơn.

“Chị và anh Hàng quen nhau thế nào?”. Tiểu Tinh hỏi.

“Chị là bệnh nhân của anh ấy”.

Tiểu Tinh nghe thế liền hiểu ra ngọn ngành, Hàng Vĩnh Tịch là bác sĩ tâm lí, Sơ Ảnh là bệnh nhân tất nhiên sẽ không...

Tiểu Tinh nhanh chóng chuyển chủ đề: “Y tá trong viện này rất đáng thương”.

“Vì sao?”.

“Vì bạch mã hoàng tử trong lòng họ đều là hoa đã có chủ rồi”. Tiểu Tinh thờ ơ nói.

Sơ Ảnh chỉ cười, biết rõ mình có giải thích cũng không ai tin.

“Bác sĩ Hàng rất được lòng mọi người phải không?”.

“Đương nhiên, chị không thấy anh ấy vừa phong độ vừa tài giỏi à? Cô

nào mà không thềm chứ?”. Tiểu Tinh nói: “Nhưng mà chẳng cô nào có cơ hội đâu. Chị thấy đấy, bệnh viện không hề thiếu người, với cả sắp xếp bệnh án chỉ mình em làm là đủ, bận quá thì có người tới phụ giúp. Thế mà anh ấy còn tìm thêm người, nhất định là có ý đồ riêng”.

Sơ Ảnh khựng tay: “Bình thường đều nhân hạ ư?”.

“Bệnh viện này không như những bệnh viện khác. Nơi này dành cho giới quý tộc, viện phí kếch xù, chị xem nếu không có tiền ai dám mò tới đây? Đám người giàu kia cũng không phải mắc bệnh liên tục”.

Sơ Ảnh gật đầu, không nói gì thêm. Trong lòng lúc này rất cảm kích Hàng Vĩnh Tịch.

Buổi trưa, Hàng Vĩnh Tịch đúng hẹn xuất hiện ngoài cửa.

Tiểu Tinh liếc nhìn anh rồi nói: “Haizzz... Thôi anh chị đi ăn đi”.

Sơ Ảnh ra khỏi phòng: “Thực ra anh không cần tới đón em đâu”.

“Em mới đến, chưa quen nơi này nên anh muốn đưa em đi cho biết đã”.

Anh đã nói như vậy, cô cũng ngại từ chối. Hai người ăn trưa xong lại

tiếp tục công việc.

“Em đã quen với công việc rồi. Anh không cần tới xem em nữa đâu”.

Hàng Vĩnh Tịch chăm chú nhìn cô, lát sau anh nói: “Ừ, anh biết rồi. Em đi làm đi”.

Thực ra, Sơ Ảnh có phần áy náy. Thái độ của anh biểu hiện điều gì, làm sao cô không hiểu, nhưng vì anh không nói rõ nên cô cũng không tiện nói gì nhiều. Cô bắt đầu thấy hối hận vì nhận công việc này.

Công việc ở bệnh viện khá thoải mái, lại có thêm cô đồng nghiệp vui tính, Sơ Ảnh cảm thấy rất hài lòng.

Về sau, Hàng Vĩnh Tịch thỉnh thoảng có tới gặp cô nhưng số lần không nhiều. Nỗi lo lắng của cô vì thế cũng vơi đi đáng kể.

Hôm nay đi làm về, Sơ Ảnh nhìn thấy xe của Cố Diễm Trạch đỗ ngoài cửa. Sau hôm ấy, hai người không gặp nhau, lúc này cô có phần sợ gặp anh.

Cô chưa dám đi tới thì tài xế Tề đã chạy ra: “Phu nhân, cuối cùng cô đã về”.

“Có việc gì sao?”. Thấy không phải Cố Diễm Trạch, Sơ Ảnh mới bớt căng thẳng.

“Tổng giám đốc bảo tôi tới đón phu nhân. Hôm nay là tiệc sinh nhật

năm tuổi của con trai cậu Cố Vân Tu”. Tài xế Tề giải thích, anh ta đã đợi ở đây khá lâu, không biết Cố Diễm Trạch có giận hay không.

Sơ Ảnh gật đầu: “Tôi đi thay quần áo rồi xuống”.

Cố Vân Tu kinh doanh mảng trang sức, thế nên ngày kết hôn của cô và Cố Diễm Trạch, anh ta có tặng một viên kim cương rất quý, nếu bán đi, có thể nuôi sống cô cả đời.

Vì là tiệc gia đình nên chỉ có vài người thân thích, điều khiến Sơ Ảnh ngạc nhiên là Cố Diễm Trạch không xuất hiện. Anh cho người đón cô tới đây

nhưng anh thì không đến. Sau khi vào nhà, cô chỉ một mực giữ yên lặng.

La Hinh thấy cô, liền nhìn ngó xung quanh rồi hỏi: “Diễn Trạch đâu? Sao nó chưa tới?”.

“Hình như công ty có việc đột xuất mẹ ạ!”. Sơ Ảnh làm bộ kéo tay bà, nói: “Sao lần nào mẹ cũng chỉ hỏi đến anh ấy thế?”.

La Hinh cảm thấy Sơ Ảnh không giống như đang giả vờ, bèn nói: “Nó ngày nào cũng bận rộn như thế, sao con không ý kiến gì thế?”.

“Mẹ rõ tính anh ấy hơn con mà, chỉ có anh ấy quản lí người khác,

nào có ai...”.

“Sao lại nói xấu anh rồi?”. Cô Diễm Trạch tươi cười tiếp lời. Anh đi tới bên cạnh Sơ Ảnh, nói: “Lại tố tội anh với mẹ phải không?”.

Giọng điệu vô tư của anh khiến Sơ Ảnh cảm thấy rất buồn cười. So về diễn xuất, cô không phải đối thủ của anh. Kể cũng phải, gian thương, nhà tù thiện, ông chồng tốt, con trai ngoan, anh đóng vai nào cũng giỏi.

La Hình nhìn vợ chồng họ ngọt ngào, tỏ ra rất hài lòng: “Sơ Ảnh làm gì dám nói xấu con. Chỉ có con thôi đấy, không được bắt nạt nó, nếu dám bắt nạt

nó thì mẹ không để yên cho con đâu”.

“Vâng vâng vâng, con biết rồi”. Cố Diên Trạch nắm tay Sơ Ảnh: “Anh Tu đang ở đâu ạ, con ra chào anh ấy một câu”.

Lúc này, rất nhiều người vây quanh cậu con trai năm tuổi nhà Cố Vân Tu. Thăng bé rất hiếu động, không chịu ngồi yên một chỗ. Lục Diên Y phạt nó đọc thuộc thơ Đường, nó rất thông minh, liên tiếp đọc thuộc từng bài.

Không khí gia đình hòa thuận khiến Sơ Ảnh cảm thấy niềm hạnh phúc này cho dù chỉ như mây khói cũng đủ làm người ta thỏa mãn.

Cố Diễm Trạch và Bùi Sơ Ảnh đi tới chỗ họ. Lục Diên Y tươi cười ra đón. Chào chị dâu xong, Cố Diễm Trạch qua nói chuyện với Cố Vân Tu, để hai chị em dâu tâm sự.

Sơ Ảnh nhìn thằng bé, cười nói: “Đáng yêu quá, bảy phần giống anh Tu, ba phần giống chị”.

Lục Diên Y lắc đầu: “Cả ngày đau đầu với nó, bé đã thế này, không biết mai sau lớn còn búống đến đâu”.

“Trẻ con đùa nào chẳng thế hả chị!”. Sơ Ảnh vẫn chưa rời mắt khỏi thằng bé. Đáng yêu quá, cô chỉ muốn véo má nó một cái.

Lục Diên Y thấy vậy, bèn khuyên: “Em thích trẻ con như thế thì sinh lấy một đứa đi chứ!”.

Sơ Ảnh chỉ cười, không biết phải nói gì.

Lục Diên Y nhận ra sự cố chấp đằng sau vẻ nhu mì của Sơ Ảnh, không khỏi lắc đầu: “Con người ta không nên tính toán nhiều quá mới có thể sống vui vẻ”.

Sơ Ảnh gật đầu. Cô biết họ đều mong cô và Cố Diễm Trạch sống hạnh phúc, nhưng có nhiều chuyện không phải một câu nói là xong.

Duyên phận vốn là thứ chỉ có thể ngẫu nhiên gặp được chứ chẳng mong cưỡng cầu mà thành.

Cố Diễm Trạch đi tới chỗ Cố Vân Tu, hắng giọng: “Sao để người ta bên kia còn mình anh trốn ra đây?”. Vừa nói, anh vừa lấy một điều thuốc đưa cho Cố Vân Tu.

Cố Vân Tu lắc đầu: “Anh mày mà hút là kiểu gì cũng bị niệm thần chú cho đau đầu chết thì thôi”.

Cố Diễm Trạch cười sâu xa: “Ngài Cố Vân Tu muốn làm gì là phải làm bằng được sao giờ lại chịu cho một người phụ nữ quản lí thế?”.

“Thằng nhóc này!”. Cố Vân Tu đá Cố Diên Trạch: “Mày cũng hút vừa phải thôi”.

“Anh tưởng em giống anh chắc!”.

Thấy em trai cứng đầu, Cố Vân Tu thở dài: “Mấy chuyện báo chí đưa tin là thế nào?”.

“Chuyện gì cơ?”. Cố Diên Trạch hút một hơi, có ý không muốn nói nhiều.

Cố Vân Tu nhìn vào trong nhà, Lục Diên Y và Bùi Sơ Ảnh đang trò chuyện. Người khác có thể không hiểu

Cố Diễn Trạch, nhưng anh thì hiểu rất rõ cậu em họ của mình, bề ngoài luôn tỏ ra ngoan ngoãn, nghe lời, nhưng thực chất luôn âm thầm gây ra những chuyện kinh thiên động địa.

Chính vì vậy, nếu đúng như báo chí đưa tin, rằng Cố Diễn Trạch nảy sinh tình cảm với người con gái khác, thì không có lí nào người đến tham gia tiệc vẫn là Bùi Sơ Ảnh. Rất đơn giản, cho dù là diễn kịch, Cố Diễn Trạch cũng không muốn diễn cùng người mà mình không thích.

“Mày còn trẻ nên mới thích hành hạ nhau kiểu đó. Nhiều tuổi rồi thì không nổi nữa đâu em!”. Cố Vân Tu

không muốn nhiều lời. Đạo lí thì ai cũng hiểu, chỉ xem người ta hành động thế nào mà thôi.

Cố Diên Trạch lại hút vài hơi nữa. Khi thuốc đã gần hết, anh mới ném đi và lên tiếng: “Anh và em giống nhau sao? Anh là người có “tiền án” đấy nhé!”.

Cố Vân Tu nghe vậy liền nổi giận. Quả nhiên, hai anh em họ rất hiểu nhau. Trước khi kết hôn với Lục Diên Y, Cố Vân Tu đã từng có một cuộc tình sâu đậm với nữ ca sĩ Vân Thường. Về sau không phải Cố Vân Tu thay lòng đổi dạ, mà là Vân Thường từ chối anh. Nếu thật sự Lục Diên Y để ý tới chuyện quá khứ,

hắn là Cố Vân Tu sẽ không thể sống vui vẻ như hiện tại được.

Cố Vân Tu giờ tay muốn đánh cậu em mình một cú nhưng Cố Diễm Trạch đã nhanh nhẹn tránh được.

“Em đùa tí thôi!”.

“Chuyện đấy mà đùa được à!”. Cố Vân Tu vẫn chưa hết giận dữ.

Cố Diễm Trạch nói sang chuyện khác: “Bố mẹ em lại bảo anh làm công tác tư tưởng với em đấy à?”.

“Mày nghĩ anh thừa hơi tự dung đi lo chuyện của mày chắc?”.

Ngay từ lúc nghe Cổ Vân Tu nói câu đầu tiên, Cổ Diễm Trạch đã biết ngay La Hình lại nhờ anh khuyên bảo mình phải sống hòa thuận với Sơ Ảnh.

Thấy anh trầm mặc, Cổ Vân Tu vỗ vai anh: “Cần nói gì anh đã nói hết rồi, làm thế nào thì mày tự biết”. Nói xong, Cổ Vân Tu quay vào trong nhà.

Cổ Diễm Trạch im lặng một lúc, chợt lên tiếng: “Khi biết trong lòng chị dâu có người đàn ông khác, tâm trạng anh thế nào?”.

Cổ Vân Tu ngoảnh đầu lại, thấy vẻ mặt nghiêm túc của em trai, bèn quay về, nói: “Hận không thể giết chết

hắn!”.

Tưởng rằng Cố Diễm Trạch sẽ nói gì thêm vài câu gì đó, nhưng Cố Vân Tu chỉ thấy anh lắc đầu, vẻ mặt mệt mỏi.

Ăn cơm xong, Cố Khải Minh nói với con trai và con dâu: “Hôm nay hai đứa về nhà chơi đi”.

Người lớn đã lên tiếng, Sơ Ảnh cũng không dám có ý kiến. Hơn nữa, cô biết chắc mỗi lần ông giữ hai vợ chồng cô ở nhà đều là vì có chuyện muốn nói. Dù năm xưa hai bậc phụ huynh không mấy hài lòng về cô, nhưng sau khi cô về làm dâu, họ đã coi cô như con ruột, đối xử rất tốt với cô, chính điều này

khiến cô không khỏi áy náy khi đối mặt với bố mẹ chồng.

Quả nhiên, vừa về tới nhà, La Hinh liền nói: “Thằng cu Diên Địch thông minh quá. Bài thơ dài như thế mà đọc trôi chảy không sót một chữ”.

“Cháu nội chúng ta cũng không kém nó đâu”. Cố Khải Minh thờ ơ nói.

Sơ Ảnh liếc nhìn chồng. Cố Diễn Trạch vẫn điềm nhiên như không nghe thấy. Cô không rõ anh đang suy nghĩ điều gì.

La Hinh thấy vợ chồng con trai không “tiếp chiêu”, đành nói thẳng:

“Hai đứa định đến bao giờ mới có con?”.

Chuyện dù chẳng mới mẻ gì, nhưng lần này có vẻ Cố Khải Minh đã bị đả kích rất mạnh, nếu như ông có cháu trai, nhất định nó cũng sẽ đáng yêu như Diên Địch.

Sơ Ảnh thăm thờ dài, cô chẳng biết phải mở miệng thế nào.

Cố Diên Trạch xoay xoay đi động trong tay, liếc nhìn cô một cái rồi mới điềm tĩnh nói: “Chúng con còn chưa chuẩn bị tốt”.

“Vớ vẩn! Diên Y về làm dâu bụng đã to tướng. Hai đứa kết hôn hai

năm rồi mà còn chưa chuẩn bị tốt là thế nào?”. La Hình tức giận.

Cố Diễm Trạch bĩu môi: “Bụng chị ấy không to thì có vào được nhà anh Tu không?”.

“Mày còn dám cãi!”. La Hình phản nộ: “Mày xem bác gái nhà mày đây, ngày nào cũng có cháu trai chạy loanh quanh, vui đến thế nào”.

“Thế để hôm nào con mượn Diễm Dịch về chơi với bố mẹ!”.

Cố Khải Minh im lặng nãy giờ rốt cuộc lên tiếng: “Diễm Trạch, vào đây!”.

Mỗi lần nghe bố chồng nói câu này, Sơ Ảnh đều cảm thấy lòng như bị đá tảng đè. Phần là vì Cố Diển Trạch nhất định sẽ bị ông mắng mỏ một trận, phần là vì chỉ còn mình cô ở lại chống đỡ mẹ chồng, vừa nghĩ cô đã thấy đau đầu.

Thấy con trai đi rồi, La Hình liền quay sang khuyên nhủ con dâu, dù sao thì Sơ Ảnh cũng dễ đối phó hơn thằng con trai cứng đầu cứng cổ của bà.

“Đàn ông cứ phải làm bố mới chín chắn được con ạ”.

Sơ Ảnh gật đầu.

“Vớ cả, Diển Trạch đứng ở

vị trí này nhất định bị nhiều người dòm ngó, có con rồi cũng khiến đám người đó bớt hi vọng với nó”.

“Hai đứa nhớ bảo nhau, sớm sinh một đứa con, nhớ chưa?”.

Toàn là những lời thoai quen thuộc.

Một lúc lâu, La Hình mới buông tha cho Sơ Ảnh. Mẹ chồng nàng dâu vừa chấm dứt cuộc trò chuyện thì chợt nghe trên gác phát ra tiếng động lớn. Hai người nhìn nhau rồi vội vàng chạy lên.

Cổ Khải Minh phần nộ trùng mắt nhìn con trai, còn Cổ Diễn Trạch vẫn

nhờn như không, mặc kệ dòng máu đang chảy trên trán.

La Hinh lập tức lao vào lườm chồng mình một cái, rồi nói với con trai: “Mẹ đưa con đi bôi thuốc”.

“Không cần đâu mẹ”. Cố Diễm Trạch gạt tay bà ra.

Thái độ của anh càng chọc giận Cố Khải Minh. Thực lòng, Cố Khải Minh luôn tự hào về con trai. Chuyện công ty, Cố Diễm Trạch chưa từng làm ông thất vọng, nhưng về cuộc sống riêng tư, anh lại học đòi người khác ra ngoài làm những chuyện nhố nhăng. Cố Khải Minh chỉ muốn nhắc nhở con trai, không

muốn nhìn thấy con trai mình sau này phải hối hận vì đi sai đường. Vậy mà Cố Diễm Trạch một mực bướng bỉnh không chịu nghe, khiến ông nổi cơn thịnh nộ.

“Mặc kệ nó!”. Cố Khải Minh hét lên với vợ.

Lần trước ông đã đề cập tới chuyện này với Cố Diễm Trạch, vậy mà anh chẳng những không nghe lời mà còn càng lúc càng quá đáng. Hiện giờ đúng là đã không coi ai ra gì nữa rồi.

Thấy chồng như vậy, La Hình cũng không dám đứng ra bảo vệ con trai, sợ chỉ khiến Cố Khải Minh tức giận thêm, bà đành nháy mắt ra hiệu cho Sơ

Ảnh. Lúc đầu mặc dù vợ chồng bà có ý phản đối cô con dâu này, nhưng thấy sau khi kết hôn, Cố Diển Trạch chăm chỉ làm việc, hiếu thuận với bố mẹ, thương yêu vợ, ông bà càng thêm cảm kích Sơ Ảnh, cho rằng con trai mình trở nên chín chắn như thế cũng một phần do công của con dâu, vậy nên rất yêu quý Sơ Ảnh. Cố Khải Minh tuy càng già càng hay nổi giận, nhưng lại chưa bao giờ nặng lời với con dâu. Hiện tại, có lẽ chỉ có Sơ Ảnh mới có thể khuyên được ông.

Đáng tiếc, lúc này Sơ Ảnh chỉ một mực nhìn Cố Diển Trạch, không hề phát hiện ra La Hình đang nháy mắt với mình.

Cố Diễm Trạch lên tiếng: “Nếu không còn việc gì nữa thì con xin phép đi trước, tránh để bố mẹ gai mắt”.

Cố Khải Minh nghe xong, hai mắt như bốc lửa: “Cút!”.

La Hình vội vàng chạy lên trấn tĩnh chồng mình.

Cố Diễm Trạch ung dung rời khỏi phòng, Sơ Ảnh đứng ngây ngốc mấy giây rồi vội vàng đuổi theo. Không rõ anh nói gì khiến bố tức giận đến mức đó, nhưng cô không dám hỏi anh.

Hai người ra khỏi biệt thự thì Cố Diễm Trạch dừng chân, quay lại nhìn Sơ Ảnh đang chạy theo mình.

Sắc mặt anh vẫn điềm nhiên như thế, cô tưởng anh sẽ hét lên với mình, nhưng anh không nói gì, chỉ nhìn cô một cái rồi đi thẳng ra xe.

Ngồi trong xe, cô lau vết máu trên trán anh. Cố Diễm Trạch không gạt tay cô ra, chỉ chuyên tâm lái xe.

“Đi bệnh viện đi!”. Sơ Ảnh nhìn vết thương của anh, cũng may mà bị tóc che khuất nên không dễ nhận ra.

“Không cần”.

“Nhưng...”.

Cô chưa dứt lời, Cố Diễm

Trạch đã quay phắt lại nhìn cô. “Ân cần như thế làm gì? Muốn bày tỏ sự cảm kích sao?”.

Sơ Ảnh kinh ngạc nhìn anh. Cô vốn chỉ quan tâm anh theo bản năng, hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì mà khiến anh phần nộ như thế.

Cố Diễm Trạch lạnh lùng cười: “Bố mẹ không có ở đây, em việc gì phải diễn vở vợ hiền dâu thảo? Nếu không có anh, giờ này em đang ngồi trong nhà bị bố mẹ bức sinh con. Nếu không có anh, em có thể dễ dàng ra khỏi nhà như thế sao?”.

Hóa ra anh nghĩ về cô như thế.

Anh cố tình chọc giận bố, để bố đuổi anh đi, từ đó cô mới có thể rời khỏi biệt thự.

“Em... Em không...”. Thật sự cô không hề muốn vậy.

“Không cái gì? Không muốn sinh con cho anh phải không? Hay là không muốn nhìn thấy anh? Rõ ràng em rất hài lòng vì không cần nịnh nọt bố mẹ anh, càng không cần ngủ chung giường chung chăn với anh, em rất vui đúng không? Đừng có làm ra vẻ thiệt thòi như thế trước mặt anh!”. Cố Diễm Trạch đột ngột phanh xe lại: “Xuống xe! Xuống!”.

Anh hét vào mặt cô.

Sơ Ảnh hoàn toàn không biết

vì sao mọi chuyện đến nông nổi này. Cô
máy móc xuống xe, ngăn người nhìn
chiếc xe lao đi, trong tay cô còn cầm tờ
khăn giấy có dính máu của anh.

Chương 11

Sơ Ảnh vừa mới về tới nhà riêng đã nhận được điện thoại của La Hinh hỏi thăm tình hình của Cố Diễm Trạch. Cô không dám nói hai người không về cùng nhau, chỉ có thể nói Cố Diễm Trạch bị thương nhẹ, không có gì nguy hiểm để trấn an bà. La Hinh nghe vậy mới nhẹ nhõm, dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Trong nhà lại chỉ còn mình cô. Xung quanh yên tĩnh đến mức Sơ Ảnh có thể nghe được tiếng thở của chính mình. Cô xoa ngực, vì sao ở nơi này lại đau đến thế? Cô chợt cảm thấy đói cồn cào,

đã lâu lắm rồi mới xuất hiện cảm giác muốn nhét thật nhiều thứ vào dạ dày. Sơ Ảnh vội đứng dậy đi tìm thứ gì đó để ăn, những nơi trước kia cô từng giấu rất nhiều đồ ăn vặt vẫn còn nguyên. Cô lôi ra rất nhiều đồ ăn vặt, nhưng khi nghe tiếng sột soạt của nilon, cô lại cố gắng kiềm chế bản thân.

“Bùi Sơ Ảnh, mày không đói, không hề đói!”.

Mày không đói, chẳng qua chỉ đang khó chịu mà thôi.

Cô tự trấn an mình như vậy.

Rất nhiều đồ ăn đã quá hạn sử dụng, Sơ Ảnh chộp lấy, bóp chặt chúng

trong tay, cố gắng đè xuống nỗi kích động muốn ăn.

Không đói, không hề đói...

Nước mắt của cô rơi xuống. Cô bóp hết tất cả các túi ra, bóp nát đồ ăn trong tay.

Cô hiểu rất rõ, mình không thể hạnh phúc, thế nhưng khi thấy hạnh phúc càng lúc càng xa, cô lại khó chịu đến nỗi cảm thấy mình như sắp chết.

Cô và anh không sống vui vẻ như những đôi vợ chồng bình thường khác. Bản thân cô phải chịu tội lỗi trước tính mạng một người khác, cho dù cô có thể nguy trang làm như tất cả chưa từng

xảy ra để sống hạnh phúc bên Cố Diễm Trạch, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có một ngày anh phát hiện ra sự thật, khi đó, cô khó mà tránh được kết cục bi thảm.

Nhưng cô cũng rất ích kỉ, biết rõ bản thân không thể mang lại hạnh phúc cho anh, vậy mà chẳng thể nào buông tay để anh đi tìm hạnh phúc thuộc về mình.

Sơ Ảnh, mày là kẻ đầu sỏ. Nếu mày không tham lam quăng thời gian tươi đẹp khi bên anh, nếu lúc anh cầu hôn mày cố dằn lòng một chút, nếu này kiên quyết rời xa anh, thì giờ mọi chuyện đã chẳng xảy ra.

Đúng, là do mày quá tham

lam, nên mới phải đón nhận kết cục như ngày hôm nay.

Rốt cuộc, Sơ Ảnh không thể khổng chế nổi mình nữa. Cô bỏ đồ ăn vào miệng. Càng ăn càng đói, càng ăn càng thèm, dường như con côn trùng trong bụng cô vừa thức giấc.

Sơ Ảnh úp mặt vào đầu gối, khóc nức nở.

Không cần vội vàng thu dọn bãi chiến trường trên sàn nhà, sẽ chẳng có ai quan tâm, chẳng có ai biết lúc này cô khôn đến mức nào.

Đêm tĩnh lặng.

Sơ Ảnh không biết mình đã khóc bao lâu, nước mắt dường như đã cạn kiệt. Cô không ngủ được, mở máy tính, đăng nhập QQ^[1], lúc này cô chỉ muốn tìm ai đó để trút hết sự bức bối trong lòng.

[1. Phần mềm chat.]

Hôm sau, Sơ Ảnh đi làm như thường. Vừa nhìn thấy cô, Tiểu Tinh liền nói: “Sắc mặt chị kém lắm. Hôm qua ốm à?”.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Không, thiếu ngủ thôi”.

Nụ cười của cô nhìn rất tự nhiên, khiến Tiểu Tinh không chút nghi

ngờ, nghe xong cũng không hỏi gì thêm. Hai người bắt đầu công việc.

Buổi trưa, Hàng Vĩnh Tịch lại đến phòng lưu trữ. Anh nói chuyện với Tiểu Tinh một lúc, sau đó quan sát sắc mặt của Sơ Ảnh. Lát sau anh nói: “Em ra đây một lát”.

Sơ Ảnh hơi ngạc nhiên, thấy Hàng Vĩnh Tịch nghiêm túc như vậy, không dám chậm trễ, vội vàng đi theo anh ra ngoài.

“Anh sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”. Tưởng anh có chuyện gì quan trọng, nên đi được vài bước, Sơ Ảnh liền hỏi.

Hàng Vĩnh Tịch dùng chân, nói: “Em lại phát bệnh phải không?”.

Sơ Ảnh mở to hai mắt, không ngờ anh lại hỏi chuyện này.

“Đừng nhìn anh như thế, em quên anh là bác sĩ à?”. Hàng Vĩnh Tịch thờ ơ nói.

Sơ Ảnh không dám giấu, đành kể hết hành vi hôm qua của mình cho Hàng Vĩnh Tịch nghe. Bản thân cô cũng không rõ vì sao mình lại như vậy, rõ ràng sau khi điều trị, cô đã rất lâu không phát bệnh.

Hàng Vĩnh Tịch nghe xong, im

lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Đêm qua xảy ra chuyện gì phải không?”.

Thấy Sơ Ảnh không nói gì, anh cũng lờ mờ hiểu ra: “Thực ra bệnh này là tâm bệnh, đôi khi tái phát bất ngờ, hoặc cũng có thể em bị kích thích bởi người quan trọng nhất đối với mình... Nếu có thể cởi bỏ khúc mắc đó, anh tin là em nhất định sẽ khỏi hẳn”.

Sơ Ảnh không muốn đề cập tới vấn đề này: “Lâu lắm rồi em không như vậy, hôm qua chỉ là ngoài ý muốn thôi”.

Cô mỉm cười, cố gắng làm anh tin mình. Nhưng trong lòng cô biết rõ,

những điều anh nói hoàn toàn đúng, hiện tượng ăn uống thất thường của cô bắt đầu từ sau khi cãi nhau với Cố Diển Trạch. Đó không phải khúc mắc nội tâm của cô, mà là hình phạt cô tự ban cho mình.

Căn bệnh này sẽ không thể khỏi, giống như cô không thể có được hạnh phúc.

Hàng Vĩnh Tịch không muốn cô bị kích động thêm, chỉ gật đầu.

Hiện giờ, Sơ Ảnh không muốn nghĩ quá nhiều. Cứ tiếp tục cuộc sống bình lặng như vậy là được, những chuyện liên quan tới Cố Diển Trạch, cô không muốn quan tâm, hơn nữa cũng chẳng có

tư cách gì mà quản anh.

Thế nhưng, có nhiều chuyện không phải cô cứ không nghĩ đến thì nó sẽ không xảy ra.

Tan ca, Hàng Vĩnh Tịch mời cô đi ăn. Cô ngại từ chối nên đồng ý, chỉ có điều nhất định đòi mời anh bữa cơm này.

Gần đây, Mạc Khả phát hiện ra tần suất Cố Diễn Trạch gặp La Vân càng ngày càng nhiều. Thậm chí, nhân viên trong công ty cũng quen với sự xuất hiện của La Vân, có người không rõ còn tưởng cô ta chính là vợ của tổng giám đốc. La Vân rất quan tâm tới Cố Diễn

Trạch, mỗi lần đến đều mang canh cho anh, hỏi thăm sức khỏe và công việc của anh.

Nếu không phải đã biết rõ nội tình thì có lẽ Mạc Khả cũng cho rằng La Vân chính là vợ của Cố Diễm Trạch.

Lúc này, ba người đang trên đường ra ngoài ăn cơm. Nhờ phúc của La Vân mà Mạc Khả cũng được thơm lây, bởi vì Cố Diễm Trạch bảo cô cùng đi với họ.

Mạc Khả thầm nghĩ, có lẽ lần nào sắp cũng đưa mình đi làm kì đà chẳng qua là để tránh người khác dị nghị. Dù sao nếu chỉ có Cố Diễm Trạch và La

Vân đi với nhau, chắc chắn sẽ bị lời ra tiếng vào.

Cố Diễm Trạch lái xe đến một nhà hàng nổi tiếng trong thành phố. Xe dừng lại, trong mắt La Vân hiện rõ vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ.

Mạc Khả cảm thấy Cố Diễm Trạch suy nghĩ rất chu đáo. Anh không đến những nhà hàng quá sang trọng, cũng không đến những nơi bình dân, vừa giảm bớt áp lực cho La Vân, vừa thể hiện sự tôn trọng với cô ta.

Ba người vừa vào cửa, người quản lí nhìn thấy Cố Diễm Trạch, lập tức ra chào hỏi rồi đưa họ lên tầng hai.

Không gian ở đây khá yên tĩnh, phong cảnh bên ngoài cũng rất đẹp.

Lúc gọi món, Cố Diễm Trạch rất ga lăng, đưa thực đơn cho hai người phụ nữ.

Trái ngược với sự vui vẻ của La Vân, Mạc Khả tỏ ra khá dè dặt, bởi cô phát hiện ra hình như sắp có tâm sự.

Bầu không khí bàn ăn có vẻ quá yên tĩnh, La Vân bèn kể vài chuyện thú vị ở trường, nhưng chỉ có Mạc Khả tiếp chuyện với cô. Lát sau, nhận ra Cố Diễm Trạch không mấy nhiệt tình, La Vân cũng đành im lặng.

Ăn được vài miếng thì Cố

Diễn Trạch buông đũa, anh lấy một điều thuốc ra, chưa kịp châm thì ngón tay khựng lại.

La Vân thấy vậy, hơi cau mày: “Anh ăn ít thế? Ăn thêm chút nữa đi...”. Thấy Cô Diễn Trạch không để ý tới lời mình nói, La Vân bèn nhìn theo hướng anh đang chăm chú quan sát.

Dưới sảnh tầng một, một đôi nam nữ đang ngồi ăn cơm. Người đàn ông quay mặt về phía họ, đẹp trai, phong độ, còn cô gái kia tuy không biết mặt mũi thế nào, nhưng từ bóng lưng cũng có thể đoán được đó nhất định là một cô gái cực kì xinh đẹp.

La Vân không biết vì sao Cố Diễm Trạch một mực nhìn hai người đó, chỉ có thể nói: “Nhìn họ đẹp đôi quá”.

Vừa nghe vậy, Cố Diễm Trạch lập tức phóng ánh mắt về phía La Vân. Cô hơi run lên, cúi đầu tiếp tục ăn, bởi vì ánh mắt anh lạnh băng, cực kì đáng sợ.

Cố Diễm Trạch không nhìn đôi nam nữ kia nữa, nhưng sắc mặt anh rõ ràng không tốt. lát sau, anh quay đầu nhìn xuống dưới thì hai người đó đã rời đi, chỉ còn nhân viên phục vụ đang dọn dẹp bàn ăn.

Từ chỗ ngồi của Mạc Khả có thể nhìn thẳng xuống đôi nam nữ ban nãy,

có lẽ họ là người quen của Cố Diễm Trạch, nếu không thì anh đã chẳng tỏ thái độ như vậy, thậm chí còn giận dữ với cả La Vân.

Thấy Cố Diễm Trạch cầm điều thuốc trong tay, La Vân lên tiếng: “Anh đừng hút thuốc nữa, ăn thêm chút gì đi...”.

Chưa đợi cô ta nói xong, Cố Diễm Trạch đã hung hăng đập mạnh di động xuống bàn rồi đứng dậy bỏ đi.

Sự phần nộ vô cớ của anh khiến La Vân sợ hãi đến nỗi nước mắt chảy ra, cô ta hoảng loạn nhìn Mạc Khả: “Em chọc giận anh ấy phải không? Em

chỉ quan tâm anh ấy thôi, thật sự không biết mình làm sai điều gì...”.

Mạc Khả đành an ủi La Vân, thực lòng cô cũng không rõ sắp mình bị làm sao, càng ngày càng khó hiểu.

Sơ Ảnh vừa mở cửa đã nhìn thấy Cố Diễm Trạch ngồi ở ghế. Anh đang cúi đầu nghịch điện thoại, đây là biểu hiện lúc buồn chán của anh. Sơ Ảnh vô thức lùi ra sau một bước, dường như vẫn chưa dám tin hôm nay anh lại về nhà. Cô thay dép rồi đi vào. Hôm nay tâm trạng cô có phần không bình thường, rõ ràng anh mở đèn mà lúc nãy ở dưới cổng chung cư, cô lại không phát hiện ra.

Cô Diễm Trạch nhìn cô, rồi nhìn màn hình điện thoại, đã gần mười giờ. Chẳng lẽ những khi anh không có nhà, cô đều về muộn như vậy? Quả nhiên anh còn chưa hiểu hết cô, thoát nhìn có vẻ ngoan ngoãn, nhu mì, nhưng không biết đằng sau cái vẻ mặt đó là một người như thế nào?

“Mấy giờ rồi?”. Giọng anh rất bình tĩnh, tựa như chỉ đang hỏi một câu rất bình thường.

Ở chung với nhau đã lâu, rất ít khi Sơ Ảnh thấy anh tức giận. Biểu hiện tức giận của anh chính là như lúc này, điềm tĩnh và xa cách.

“Ừm, em đi làm. Em mới tìm được việc”.

Không ngoài dự đoán, anh hơi nhúu mày: “Bao giờ?”.

“Gần một tháng”.

Thấy anh không có phản ứng gì, Sơ Ảnh nghĩ lần này đã thuận lợi qua cửa, bèn quay người đi về phía phòng ngủ.

Bất chợt, Cố Diển Trạch lên tiếng: “Anh thật sự không hiểu em nghĩ gì. Nhà họ Cố không nuôi nổi em hay sao mà em phải ra ngoài kiếm tiền?”.

“Lúc còn học đại học, em đã

suy nghĩ kĩ về vấn đề này. Phụ nữ cũng cần một công việc, ngộ nhỡ thất tình, thất hôn cũng không sợ”.

“Thế à?!”. Cố Diễm Trạch bật cười: “Sao em lại mất tự tin thế? Lúc học đại học đã từ chối bao nhiêu lời tỏ tình cơ mà, chẳng lẽ hiện giờ xuống giá rồi à?”.

“Em không muốn cãi nhau với anh”.

Cố Diễm Trạch rõ ràng không có ý dừng lại, anh đứng dậy, giữ tay cô: “Nhưng anh muốn cãi nhau với em!”.

Khẩu khí của anh giống như đang nói “anh muốn nói chuyện với em”,

nhưng Sơ Ảnh rất nhanh gạt bỏ cái ý nghĩ nực cười ấy ra khỏi đầu. Cô quay người lại, không biết vì sao đột nhiên anh muốn cãi nhau với mình.

“Nếu vì chuyện lần trước khiến anh không vui thì em xin lỗi. Đúng là em muốn anh chủ động nói chuyện với bố mẹ về việc không sinh con, đúng như anh nói, em là một kẻ dối trá, không dám nói thẳng trước mặt bố mẹ, mà chỉ có thể đóng giả một người con dâu ngoan hiền”.

“Sao? Chịu thừa nhận rồi à?”. Anh bật cười: “Đừng có đánh trống lảng, nói về chuyện công việc của em đi. Sao tự dưng lại muốn đi làm? Hay em cảm thấy bị giam giữ mất tự do nên muốn tìm

một sân khấu để tự khoe vẻ đẹp của mình?”. Cố Diễm Trạch hát hàm, tay nắm lấy cằm Sơ Ảnh, ánh mắt anh hiện lên vẻ khinh miệt.

“Nếu sỉ nhục em như thế có thể khiến anh thoải mái thì anh cứ việc. Em sẽ chăm chú lắng nghe”. Sơ Ảnh nói chẳng hề dè dặt.

“Sỉ nhục?”. Cố Diễm Trạch đẩy mạnh cô ra.

Sơ Ảnh lão đảo ngã nhào vào sofa: “Anh điên rồi”.

“Đúng, tôi điên! Tôi điên nên mới cười cô về, tự chuốc vạ vào thân”. Cố Diễm Trạch gằn giọng: “Hôm nay

người ngồi ở nhà hàng không phải là cô sao? Bùi Sơ Ảnh, cô đừng nên phủ nhận mà hạ thấp cả ưu điểm duy nhất của mình là thành thật”.

“Hóa ra em vẫn còn ưu điểm cơ đây. Em tưởng trong lòng anh, em là một thứ bản thủ, chỉ khiến anh chương tai gai mắt?”.

“Phiền cô lúc làm chuyện không quang minh chính đại thì đi đến nơi nào kín đáo một chút!”.

“Sao nào? Anh sợ em làm anh mất mặt ư?”. Sơ Ảnh đứng dậy: “Chính anh mới là kẻ toàn thân vấy bẩn, tự suy nghĩ bản thân anh đi rồi hãy nói người

khác”.

Cố Diễm Trạch chỉ tay vào người cô: “Không đóng kịch nổi rồi phải không? Lộ bản chất rồi chứ gì? Tôi không tranh cãi với cô. Nếu để mẹ thấy nàng dâu ngoan hèn hò với người khác, tôi sợ mẹ không chịu nổi. Vì thế cô cũng dừng ngay lại cho tôi”.

“Như thế không phải càng tốt sao? Chúng ta như thế mới xứng đôi chứ!”.

“Đủ rồi! Về sau tốt nhất cô đừng để chuyện ngày hôm nay lặp lại. Còn nữa, tôi không cần biết cô làm công việc gì, lập tức từ bỏ”.

“Anh không thể quyết định thay em mọi thứ được”.

“Nếu thật sự muốn làm việc, tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc ở công ty”.

“Không cần phiền đến anh”.

“Ai biết được cô đi làm hay chỉ kiếm cớ hẹn hò với người đàn ông khác?”.

Sơ Ảnh tức giận: “Anh lúc nào nhìn thấy tôi hẹn hò tới người đàn ông khác? Chúng tôi hôn nhau hay ở trên giường?”.

“Chẳng lẽ cô còn muốn phát

triển đến mức đó mới chịu nhận sai?”.

“Thôi đi, em không muốn cãi nhau với anh. Hôm nay chỉ là một bữa cơm bình thường nhưng không ngờ bị anh bắt gặ. Em nhận sai, được chưa? Em không nên xuất hiện trong tầm mắt của anh, khiến anh mất hứng! Em thề, từ nay về sau sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa. Như thế được rồi chứ gì? Xin anh đừng can thiệp vào chuyện của em!”.

Cô nhún nhường. Lần nào cũng vậy, luôn là cô xuống nước trước.

“Chẳng qua anh chỉ sợ em bị người ta mang bán đi thôi! Không có kinh nghiệm làm việc như em thì ai chịu

thuê làm chứ? Anh sẽ lo công việc khác cho em”.

“Bị bán đi cũng tốt hơn ở công ty nhìn anh. Đúng đấy, em không có kinh nghiệm làm việc, đấy chẳng phải đều do anh cả sao? Chính anh là người mang em đi trong khi em còn chưa kết thúc kì thực tập, chính anh năm xưa quỳ gối cầu hôn em. Nếu đã thấy em chướng mắt thì tốt nhất đừng có nhìn”. Lần này nói xong, Sơ Ảnh đi thẳng vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Cô nghĩ, anh chắc chắn đang tức điên lên. Mặc dù nói là thỏa hiệp, nhưng công việc này, cô không thể đánh mất. Dù sao lần này cô cũng kiên trì đến

cùng, mặc kệ anh phần nộ đến đâu chẳng nữa. Tuy rằng, cô không mấy tự tin, nếu thật sự anh không cho cô làm việc, cô vẫn phải chịu thua, chẳng thể đấu lại anh.

Hẹn hò ư? Từ này thật nực cười.

Qua một lúc lâu vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì, cô không biết anh đã ra khỏi nhà hay chưa. Trước đây mỗi lần cãi nhau, sau khi cô xuống nước nhận sai, anh đều đập cửa bỏ đi, chưa bao giờ người rời đi là cô. Lúc này, cô có phần sợ hãi. Cố Diển Trạch là người cố chấp, rất nhiều chuyện nếu không có được đáp án như ý thì anh sẽ không chịu từ bỏ.

Nhớ đến những lần về nhà bố mẹ chồng, chính anh là người giải thoát giúp cô mỗi khi bị nhắc đến chuyện con cái, cô nghĩ, mình không nên chống đối anh.

Sơ Ảnh mở cửa, đèn ngoài phòng khách vẫn sáng nhưng không thấy người đâu. Có lẽ anh đã đi thật. Cô thở dài. Không thể trách cô được, cô vốn định thỏa hiệp, chính anh không cho cô cơ hội.

Nhưng khi tiếng thở dài của cô vừa dứt, Cố Diễm Trạch liền từ ban công đi vào, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Sơ Ảnh sững người một lúc,

định nói “anh vẫn ở đây à?” nhưng may mắn ngăn lại được. Cô nhất định phải giữ mình tỉnh táo.

“Ăn cơm chưa?”. Hỏi xong, Sơ Ảnh muốn tát cho mình một cái. Rõ ràng anh bắt gặp cô ở nhà hàng, đương nhiên anh tới đó ăn rồi chứ còn gì nữa. Đúng là sau khi đại chiến xong, tể bào nào tê liệt không ít.

“Chưa”.

Nghe thấy anh trả lời như vậy, Sơ Ảnh có cảm giác mình được đại xá. Cô lập tức quên đi sự khó chịu ban nãy, đi vào bếp làm đồ ăn.

Lúc mới kết hôn, Cố Diển

Trạch nghĩ cô không biết nấu ăn nên mời một người giúp việc về. Nhưng vì cô không thích trong nhà có người lạ nên mới được một tháng đã cho người ta nghỉ việc. Khi đó, anh cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ cười hì hì nói với cô: “Sau này đành làm phiền đôi tay của vợ yêu rồi”.

Thực ra tay cô cũng không quá đẹp, nhưng anh kiên trì giữ suy nghĩ có phần trẻ con: “Phụ nữ tay càng đẹp thì càng hạnh phúc”. Vì thế, mỗi lần ăn cơm xong, anh đều chủ động rửa bát, anh bảo, nước rửa bát sẽ làm hồng da tay của cô.

Quãng thời gian đó, hai người rất vui vẻ, mặc dù thỉnh thoảng cũng có những lúc không thoải mái.

Sơ Ảnh làm mấy món đơn giản, sau đó nấu một bát canh trứng cà chua.

Cố Diễn Trạch nhìn bàn ăn, mỉm cười. Sơ Ảnh lấy làm lạ nhưng không hỏi. Trước kia cô từng nghe anh nói, sau khi ăn no, tâm trạng anh luôn rất tốt.

Cố Diễn Trạch động đũa vài miếng rồi thản nhiên nói: “Anh đã từng nói với em chưa, anh ghét nhất cà chua”.

Sơ Ảnh kinh ngạc, mỗi lần nấu cơm, cô đều làm thêm món canh này. Lúc đầu vẻ mặt anh đúng là hơi lạ, nhưng anh đều uống hết.

“Chẳng phải anh đều...”.

“Đây là vì em chỉ biết làm mỗi món canh này mà không chịu học làm món khác. Em ngại phiền phức, ngại bận rộn”. Anh vừa cười vừa nói.

“Anh có thể bảo em”.

Cô Diễm Trạch không tiếp lời, Sơ Ảnh càng không biết anh đang nghĩ gì. Đột nhiên cô nghĩ đến một câu chuyện đọc được trên mạng. Người đàn ông đề nghị ly hôn với vợ, cô gái nấu một bát cháo đậu xanh cuối cùng cho chồng, nhưng lần này anh ta từ chối. Cô hỏi lý do, anh ta nói anh ta không hề thích, chỉ vì cô biết nấu mỗi món cháo này nên mới

ăn.

Khi người đàn ông còn có thể bao dung, anh ta sẽ ăn món cháo đậu xanh mà anh ta vốn rất ghét, nhưng khi anh ta không còn bao dung nữa thì anh ta sẽ từ chối.

Sơ Ảnh cảm thấy tình huống của mình khá giống câu chuyện ấy. Cô nhìn Cố Diễm Trạch, anh vẫn lặng yên ăn cơm.

Cơm nước xong xuôi, anh buông đũa, chẳng hiểu nghĩ tới chuyện gì, anh vẫn duy trì tư thế cũ.

“Em thừa nhận, em tìm việc mà không nói với anh là em sai. Nhưng

hiện giờ em đã quen với công việc đó rồi, nếu anh nhất định muốn em thôi việc để đến chỗ anh làm, em không chỉ mất thời gian gây dựng quan hệ với đồng nghiệp, mà còn khiến anh gặp nhiều rắc rối. Hơn nữa, chẳng phải anh rất ghét những người dựa vào mối quan hệ để thăng tiến hay sao? Giờ em vào công ty làm, anh sẽ cho em làm gì? Mọi người sẽ đối đãi với em thế nào?”.

Cố Diễn Trạch vẫn im lặng, cúi đầu nhìn điện thoại.

Sơ Ảnh thở dài: “Anh cương quyết thế cũng được, chỉ có điều nhất định em sẽ mang lại nhiều phiền phức cho anh”.

Anh nhìn cô một lát rồi nói: “Hóa ra em đúng là vợ hiền như mẹ anh nói, nghĩ cho anh nhiều đến thế. Ừm, anh cảm ơn”.

Sơ Ảnh mấp máy môi, cuối cùng giữ im lặng. Cô biết, chỉ cần cô cúi đầu thì sự đặc ý của người đàn ông này sẽ càng tăng cao.

“Anh mệt rồi, anh đi ngủ đây. Còn nữa, hi vọng em về sau tan làm về nhà sớm một chút”. Nói xong, Cố Diễm Trạch đi vào phòng làm việc.

Tình hình có chuyển biến?

Sơ Ảnh nhìn theo Cố Diễm

Trạch, bữa cơm này đúng là không uống. Cô vui vẻ thu dọn bàn ăn, nhìn bát canh còn nguyên, cảm thấy lãng phí. Nhìn bát canh hồi lâu, cô chợt phát hiện màu đỏ của cà chua thật không bình thường, cô không do dự đổ đi.

Đêm nay, cô ngủ rất ngon. Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện anh đã ra khỏi nhà, cô không khỏi hụt hẫng, nhưng như vậy cũng nhẹ nhõm, cô thật sự không biết phải dùng thái độ gì để đối diện với anh.

Ánh nắng đầu tiên đã chiếu vào, lại là một ngày mới.

Thực ra, mỗi ngày đều là một

ngày mới.

Chương 12

Sơ Ảnh dường như đã quen với cuộc sống như hiện tại, thỉnh thoảng Cố Diễm Trạch sẽ cho cô vài sự kinh ngạc, còn phần lớn thời gian anh đều để cô làm bạn với căn nhà trống trải. Anh không phải người nhấn nại, đương nhiên cũng không nhấn nại với cô. Từ sau tối hôm đó, hai người một tuần chưa gặp mặt. Càng nghĩ, Sơ Ảnh càng cảm thấy may mắn vì lúc đầu đã đề nghị anh mua căn hộ riêng, ít ra thì lúc này cô sẽ không cần đóng vai con dâu ngoan trước mặt bố mẹ chồng.

Thực ra, đây cũng là điểm ăn

ý hiềm hoi giữa cô và Cố Diễm Trạch. Mặc dù, sự ăn ý này có phần nực cười.

Dù sao thì lúc này cô cũng rất vui vì đã bảo vệ được công việc của mình. Tuy rằng, công việc không có gì đặc biệt, nhưng ít nhất nó cũng giúp cô có một cuộc sống bình thường như mọi người mà không phải dựa vào ai.

Hôm nay, bệnh viện tiếp nhận hai chàng thanh niên ầu ả, cả hai bên đều không thể đắc tội. Cùng ngày, Sơ Ảnh đọc được trên báo một dòng tít rất thu hút: “Con quan và con nhà giàu ai hơn ai?”.

“Nghe nói hai bệnh nhân đó

gia thế đều không tầm thường! Chẳng trách cần đến bác sĩ Hàng đích thân ra tay”.

“Ai vào viện chúng ta mà chẳng có gia thế không tầm thường?”

“Cũng đúng”.

Nghe hai cô y tá nói chuyện, Sơ Ảnh lấy làm ngạc nhiên. Cô vốn tưởng Hàng Vĩnh Tịch chỉ là một bác sĩ tâm lí, nào ngờ anh còn là một chuyên gia ngoại khoa. Thực ra thì những chuyện này thật sự không liên quan tới cô, nhưng...

“Tiểu Tinh, bác sĩ Hàng chỉ là chuyên gia tâm lí thôi phải không?”

Tiểu Tinh nhìn Sơ Ảnh, lấy làm lạ hỏi: “Chị và bác sĩ Hàng quan hệ tốt như thế, chẳng lẽ anh ấy không nói với chị sao? Bố anh ấy là viện trưởng ở đây, bệnh viện này chính là bệnh viện nhà anh ấy. Bằng không, sao anh ấy lại được trọng dụng như thế chứ? Nhưng mà anh ấy đúng là rất giỏi, chẳng những có thiên phú về mảng tâm lí mà chuyên môn về ngoại khoa cũng rất xuất sắc. Chỉ có điều, bình thường anh ấy không hay nhận phẫu thuật cho lắm”.

Sơ Ảnh gật đầu. Cô sớm đã đoán ra thân phận của Hàng Vĩnh Tịch không tầm thường, nhưng giờ biết được đáp án vẫn không tránh khỏi ngạc nhiên.

Cuộc phẫu thuật này diễn ra khá lâu, hôm qua tình trạng bệnh nhân không mấy nghiêm trọng, nhưng nửa đêm đột ngột sốt cao, có lẽ vì thế mà Hàng Vĩnh Tịch mới đích thân làm.

Sơ Ảnh nhìn đồng hồ, bây giờ là mười hai giờ trưa, cuộc phẫu thuật đã kéo dài tám tiếng. Nghe nói trong thời gian làm phẫu thuật, các bác sĩ phải tập trung tinh thần cao độ, rất tiêu hao thể lực, sau khi kết thúc phải nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe. Cô rất muốn hỏi thăm Hàng Vĩnh Tịch, nhưng ngại khiến mọi người trong bệnh viện dị nghị. Buổi chiều, nghe nói cuộc phẫu thuật thành công, Sơ Ảnh nhẹ nhõm tiếp tục công

việc của mình. Thỉnh thoảng cô học theo Tiểu Tinh, đăng nhập QQ rồi để chế độ ẩn.

Cuối giờ chiều, Hàng Vĩnh Tịch bất ngờ đến tìm cô, Tiểu Tinh mỉm cười nhìn họ, tiếp tục ở lại trực ca đêm. Lúc này, Sơ Ảnh mới hiểu ra vì sao mọi người đều phải tăng ca trong khi cô lúc nào cũng được đúng giờ tan làm.

“Vì phải nghỉ ngơi sau ca mổ nên giờ mới đến tìm em được.” Hàng Vĩnh Tịch tươi cười.

Sơ Ảnh bây giờ mới nhớ ra, bác sĩ chuyên khoa đều có phòng nghỉ riêng.

“Thế có việc gì ạ?”

Hàng Vĩnh Tịch lúc này mới cẩn trọng hỏi: “Tối nay em có thời gian không?”.

“Chuyện gì thế?”

“Anh muốn nhờ em giúp việc này”.

...

Sơ Ảnh không ngờ Hàng Vĩnh Tịch biết về tranh và còn vẽ rất đẹp. Hôm nay, chính quyền thành phố mở buổi triển lãm tranh của những họa sĩ nổi tiếng, đồng thời mời các vị doanh nhân đại diện cho các doanh nghiệp tới để

thường thức và mua tranh, toàn bộ tiền thu được sẽ được quyên tặng cho ngành giáo dục của thành phố.

Buổi tiệc tối này, Hàng Vĩnh Tịch cũng được mời đến dự, anh muốn cô đi cùng.

Vốn dĩ, nghe đến hội họa, Sơ Ảnh định từ chối, nhưng nghĩ tới chuyện mắc nợ Hàng Vĩnh Tịch quá nhiều nên đành nhận lời. Cô chỉ mong không chạm trán với Cố Diễm Trạch ở nơi này thôi.

Mạc Khả vừa đi bên cạnh Cố Diễm Trạch, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt sếp. Nhớ tới khi nãy ở công ty, cô thông báo với anh về lời mời đến dự

buổi tiệc, Cố Diễn Trạch tức giận nói: “Hàng năm nộp lên ngân ấy thuế còn chưa đủ hay sao mà còn dùng cách thức này để moi hầu bao của chúng ta? Làm như tiền của chúng ta đều là từ trên trời rơi xuống không bằng, còn bắt quyền tiền cho đám học sinh ăn chơi đàn đúm kia”.

Dù nói như vậy nhưng rất cuộc Cố Diễn Trạch vẫn phải đến dự với thái độ nhiệt tình.

Người đến rồi thì đương nhiên phải đi ngắm tranh, sau đó rút hầu bao ra, dù sao các doanh nghiệp cũng không thể đối đầu với chính quyền. Cố Diễn Trạch bảo Mạc Khả chọn lấy một vài bức để mua. Bắc Thần hiện tại đang

nhắm tới một mảnh đất ở ngoại ô thành phố, đương nhiên không dại gì mà làm phật ý các ông lớn.

“Giám đốc Cố chẳng những tài hoa mà còn có vị trợ lí vừa xinh đẹp, vừa thông minh.”

Nghe mấy vị quan lớn dè dỏm nịnh nọt, Mạc Khả chỉ mỉm cười.

Buổi triển lãm kéo dài đến khuya, Cố Diễm Trạch cũng có phần uể oải. Anh ngồi một chỗ, mắt nhắm lại. Mạc Khả ngồi bên cạnh, chợt cảm thấy sắp mình toát ra sự lạnh lùng đáng sợ. Cô nhìn theo ánh mắt anh, nhìn thấy một đôi nam nữ đang nói cười vui vẻ. Phong

thái tài hoa của người đàn ông và vẻ hoạt bát của cô gái rất thu hút sự chú ý của mọi người. Mạc Khả nhận thấy rõ Cố Diễm Trạch nhìn không rời mắt khỏi cô gái kia. Điều bất thường này của sếp khiến cô nghĩ, vị trí của La Vân có thể sắp bị thay thế. Nhưng ngay lập tức cô dập tắt ý nghĩ ấy đi.

Công bằng mà nói, Cố Diễm Trạch tốt hơn hẳn những chàng lãng tử tình trường. Nếu anh đang cặp kè với La Vân, tuyệt đối sẽ không gặp gỡ với bất cứ người phụ nữ nào khác. Chỉ có điều, càng nhìn người đàn ông tuấn tú kia, Mạc Khả càng cảm thấy quen mắt.

Hôm đó, Cố Diễm Trạch uống

rất nhiều, Mạc Khả lái xe, không rõ anh có thật sự say hay không.

“Giám đốc, giờ chúng ta đi đâu?”.

Tuy tinh thần không mấy tốt nhưng Cố Diễm Trạch vẫn khá tỉnh táo: “Công ty”.

Mạc Khả không hỏi thêm, vốn định gọi điện cho La Vân đến chăm sóc anh, nhưng anh đã nói vậy, cô cũng không làm trái ý. Dù sao trên tầng cao nhất của công ty cũng có phòng nghỉ cá nhân.

Hôm sau, Mạc Khả vừa đi làm thì có một số điện thoại lạ gọi đến. Vì đang thông báo nội dung cuộc họp cho

Cố Diễm Trạch nên cô chân chừ không nghe, cô từ chối cuộc gọi, chưa kịp nói gì thì chuông lại reo.

“Nghe đi!”. Cố Diễm Trạch nói mà không ngắt đầu.

Vốn định nói một câu rồi cúp máy, ai ngờ đối phương lại xưng rõ thân phận, Mạc Khả bùng điện thoại xuống, nhìn Cố Diễm Trạch: “Là phu nhân gọi đến”.

Cố Diễm Trạch kinh ngạc ngắt đầu: “Bảo gì?”.

Mạc Khả trả lời: “Phu nhân hỏi sắp tới giám đốc có bận gì không?”.

Cố Diễm Trạch ngẫm nghĩ vài giây rồi nói: “Bảo cô ấy, có việc thì tự tới tìm tôi”.

Tuy không hiểu thái độ này của sếp là gì, nhưng Mạc Khả vẫn nghe lời làm theo. Cô không biết Bùi Sơ Ảnh từ đâu có số điện thoại của mình, càng tò mò cuộc sống của hai vợ chồng sếp, thật sự là càng nghĩ càng thấy hứng thú.

Cố Diễm Trạch nhìn tờ lịch, chợt mỉm cười: “Tôi ra ngoài một lát”.

Anh vừa đi chưa được bao lâu thì La Vân tới.

“Giám đốc ra ngoài rồi.” Mạc Khả nói.

“Lúc nào anh ấy về ạ?”.

“Giám đốc nói là đi một lát”.

Mạc Khả không nói sai, chỉ có điều “một lát” của Cố Diễm Trạch đủ để La Vân chờ cả buổi chiều.

Lúc Mạc Khả nhận được điện thoại của Cố Diễm Trạch thì anh đã ở Xuyên Nhiên. Cô không hề ngạc nhiên, đây chính là tác phong của sếp mình. Cố Diễm Trạch qua điện thoại chỉ căn dặn Mạc Khả thu xếp công việc chu toàn.

Thực tế thì, vừa rời khỏi công ty, Cố Diễm Trạch liền lái xe về căn hộ. Đúng như anh dự liệu, Sơ Ảnh đang ở

nhà.

Thấy đột ngột anh xuất hiện, Sơ Ảnh có phần kinh ngạc nhưng vẫn tiếp tục thu xếp hành lí.

“Định đi đâu?”. Anh điềm tĩnh hỏi.

“Ngày kia là sinh nhật bố, em chuẩn bị về nhà”. Cô vừa làm vừa nói.

“Ồ!” Cố Diễm Trạch làm như nhớ ra: “Nhanh thật”.

Sơ Ảnh ngừng tay, ngẩng lên nhìn anh: “Anh có thời gian không? Nếu không bận thì có thể cùng em về không?”.

Cố Diễm Trạch chỉ lẳng lẳng nhìn cô, đôi mắt toát lên vẻ u ám. Cô gọi điện cho trợ lí của anh, nhưng lại không chịu đích thân hỏi anh.

Thực ra, Sơ Ảnh cũng sợ một mình về lại bị bố mẹ nghi ngờ cuộc sống của mình không tốt. Thấy Cố Diễm Trạch im lẳng, cô lại nói: “Nếu anh không rảnh thì thôi, em sẽ nói với bố mẹ”.

Cố Diễm Trạch siết chặt tay rồi lại buông lỏng.

“Mấy ngày tới không quá bận.”

Sơ Ảnh ngây người. Tuy rằng

cô mua hai vé máy bay nhưng không hề chắc chắn anh sẽ đi.

“Ừ, thế anh cũng chuẩn bị quần áo đi.”

“Em chuẩn bị của em là được.” Nói xong, anh xoay người ra khỏi phòng ngủ, nhưng ánh mắt xẹt qua bộ quần áo trên giường, anh hỏi: “Bộ kia em mặc khi nào? Hình như anh chưa từng thấy”.

Sơ Ảnh quay lại nhìn, hơi sửng sốt: “Đi dự tiệc với một người bạn”.

“Bạn nào mà vinh hạnh mời được em?” Anh nhếch miệng cười.

“Bạn bình thường thôi. Anh rảnh thế thì đi thu xếp hành lí của mình đi, đừng làm phiền em.” Lúc này Sơ Ảnh bực mình vì cái khóa va li kéo mãi không được, nên giọng nói hơi cáu kỉnh.

Cố Diễm Trạch nhìn cô hồi lâu rồi đi vào, kéo giúp cô. Sau đó, anh đứng dậy, ung dung ra khỏi phòng.

Sơ Ảnh tủi ngịu nhìn theo bóng lưng anh.

Cô thở dài. Vậy là lại phải trở về Xuyên Nhiên, nơi thấp lển hi vọng cho cô rồi lại khiến cô tuyệt vọng.

Ai đó từng nói, Xuyên Nhiên

là một thành phố khiến người ta đau lòng. Còn cô vì chuyện năm đó, mà rồi thương tích đầy mình.

Sơ Ảnh nhìn người đàn ông bên cạnh, chẳng hiểu sao lại thấy mơ hồ. Hai người đã rất lâu rồi không bình yên ở cùng nhau như thế này, mặc dù hiện tại chẳng ai nói gì.

Trên máy bay, Cố Diễm Trạch nhắm mắt nửa ngủ nửa không. Sơ Ảnh liếc nhìn anh một cái rồi cầm một quyển tạp chí lên xem, không để ý tới anh.

Tới nơi, tâm trạng cô tốt lên nhiều, thậm chí cảm nhận được cả sự quen thuộc trong không khí. Cố Diễm

Trạch kéo va li hành lí đi phía sau, tinh thần anh có vẻ cũng rất tốt.

Đi vài bước, Sơ Ảnh ngược lên nhìn hành lang tầng hai, chợt nhớ đến năm xưa cô từng đứng trên đó nhìn anh.

Mọi chuyện dường như mới chỉ là ngày hôm qua.

Cố Diễm Trạch nhìn theo hướng cô quan sát, không thấy gì đặc biệt, anh đi đến bên cô, nói: “Đi thôi, còn phải chuyển xe nữa”.

Sơ Ảnh nhìn anh, không rõ anh là Cố Diễm Trạch của ngày đó, hay của hiện tại.

Hai người ngồi xe buýt đến bên xe, rồi lên xe khách. Lúc này, Sơ Ảnh mới nhận ra vẻ mặt anh có phần kì lạ. Cũng dễ hiểu, đối với anh, đi xe buýt và xe khách đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi.

Quá khứ, hiện tại, quán quýt một chỗ.

“Không quen ngồi xe này à?”
Rốt cuộc, Sơ Ảnh lên tiếng đánh vỡ cục diện trầm mặc từ khi xuống máy bay.

“Thỉnh thoảng đi cũng thấy thú vị.”

Sơ Ảnh nhắm mắt lại, có thú vị hay không cô không biết, cô chỉ cảm

thấy mùi xăng xe khiến mình chóng mặt. Lát sau, có khói thuốc lá phảng phất xông vào mũi, cô khẽ nhăn mặt.

Rồi cô nghe thấy người bên cạnh lên tiếng: “Phiền anh dập thuốc được không?”.

Quách Tuệ ra mở cửa, nhìn thấy túi đồ linh kinh, bà cau mày: “Đi xa như thế còn mua bao nhiêu thứ về làm gì. Ở nhà có thiếu gì đâu. Ngồi xe mệt rồi phải không? Mau vào nghỉ đi”.

Sơ Ảnh đúng là rất mệt, nói vài câu với bố, sau đó đi vào phòng nằm nghỉ, để Cố Diễm Trạch ngồi chơi cờ tướng với ông.

“Lâu lắm rồi không có người chơi cờ với bố, hôm nay khiếu gì cũng phải chiến đến cùng.”

Cố Diễm Trạch cười nói: “Thế tội con ở lại lâu lâu để chơi cùng bố”.

“Càng tốt chứ sao. Con gái không thèm nhìn tới bố, nhưng con rề không chê bố là được rồi.”

“Bố nói thế thì oan cho Sơ Ảnh rồi...”

“Con bé này biết bố thích chơi mà chưa bao giờ chịu chơi cùng bố. Lúc nó còn nhỏ, bố cho nó đi học cờ tướng, kết quả về nhà nó đóng cửa một mình “tu

luyện” trong phòng, chơi một mình đến là say mê, bố cứ nghĩ con bé này đã nghĩ kĩ rồi. Ai ngờ nó ở trong phòng một mình luyện cờ nháy^[1]. Giờ có khi qui tắc chơi cờ tướng cơ bản nhất nó cũng quên rồi ấy chứ, nhưng cờ nháy và cờ ca-rô thì nó chơi cừ lắm...”

[1. Cờ nháy hay còn gọi là cờ đam, là một trò chơi trí tuệ, có thể chơi từ 2 đến 6 người trên cùng một bàn cờ, 1 quân cờ sẽ có sức ảnh hưởng tới quân bên cạnh và biến quân của địch thành quân mình, quân của ai chiếm hết vị trí trên bàn cờ thì người ấy sẽ giành chiến thắng.]

Bố vợ và con rể chơi thêm

mấy ván thì bị Quách Tuệ gọi vào ăn cơm.

Bùi Dĩ Khải biết rõ Cố Diễm Trạch cố tình nhường mình thắng nhưng cũng không vạch trần. Gả con gái cho người đàn ông này, trong lòng ông đúng là rất yên tâm.

Ăn cơm xong, có lẽ vì ngủ được một giấc nên lúc này tinh thần Sơ Ảnh khá tốt. Cô nằm trên giường xem tivi. Cố Diễm Trạch đứng ngoài ban công gọi điện thoại, có lẽ đang phân công công việc cho Mạc Khả. Cô không nghe rõ anh nói gì, càng không biết tâm trạng anh lúc này thế nào.

Cố Diễn Trạch quay vào phòng, nhìn cô và hỏi: “Nghe bố nói, em biết chơi cờ nhảy?”.

Rõ ràng là câu hỏi nhưng anh lại nói bằng ngữ khí khẳng định, hơn nữa không biết anh lấy ở đâu được một bàn cờ nhảy, chìa ra trước mặt cô. Hồi thi đại học xong, ngồi nhà rảnh rỗi, tránh để mình suy nghĩ lung tung nên cô mới mò mẫm chơi trò này.

Cố Diễn Trạch đặt bàn cờ trước mặt cô: “Chơi chứ?”.

Sơ Ảnh nhìn anh, những thứ khác cô kém anh, nhưng cô không tin trò này mình cũng không đấu lại anh.

Cô chọn quân màu xanh lá, một viên thủy tinh hình cầu nhẵn bóng.

Cố Diễm Trạch thuận tay lấy bừa một quân màu khác, bắt đầu tuyên chiến. Mỗi bước đi đều trở thành sự chuẩn bị cho bước tiếp theo. Lúc đầu anh có phần căng thẳng, nhưng sau khi về nhất, anh vẫn bình tĩnh nhìn cô: “Tiếp không?”.

Cô không nói, mà lấy hành động làm câu trả lời.

“Em đừng dùng một phương pháp như thế!” Cố Diễm Trạch mở miệng nhắc nhở.

Nhưng ngay lập tức anh biết mình đã tốn nước bọt, cô luôn bắt đầu bằng một nước đi duy nhất. Lúc đầu, anh còn tốn chút công sức suy nghĩ, nhưng càng về sau, dường như đã quen với cách đi của cô, anh chỉ việc chặn bước tiếp theo cô định đi. Sơ Ảnh chỉ có thể thở dài.

Đột nhiên, Cố Diễm Trạch nhớ tới một lần cô kể chuyện thời cấp ba. Thầy giáo lúc giảng bài đã hướng dẫn cả lớp giải bài tập theo hai cách, nhưng lại nhấn mạnh rằng lúc làm bài nên dùng cách đơn giản. Sơ Ảnh chỉ nhớ mỗi cách phức tạp, lần nào cũng làm theo cách đó. Có lần, thầy giáo đã trừ điểm của cô, nhưng cô vẫn không nhớ đời. Lần thứ

hai, cô đã bị giáo viên phê bình trước cả lớp. Cô ử rữ nhìn anh: Sao em thấy cách em dùng mới là đơn giản?

Cô luôn như thế, một khi đã học được một phương pháp thì nhất định chỉ áp dụng nó mà không chịu tiếp thu một cách khác.

Cố Diễn Trạch thở dài. Sơ Ảnh thua mãi đã nổi cáu, còn anh thắng nhiều cũng chẳng vui.

Thế là, hai người thu dọn bàn cờ, đi ngủ.

Đây là lần đầu tiên Cố Diễn Trạch tham dự tiệc sinh nhật ở nơi này, không nghĩ lại đông vui náo nhiệt đến

thể. Bùi Dĩ Khải còn mời một ban nhạc đến biểu diễn. Tuy rằng thứ âm nhạc nhồn nháo kia chẳng lọt vào lỗ tai anh, nhưng Cố Diễm Trạch cảm thấy bầu không khí thật ấm áp.

Đám trẻ con đứng bên chiếc bàn bày đĩa đậu phộng, muốn vợ lấy một nắm nhưng lại sợ người lớn mắng, chỉ có thể nhìn với vẻ tội nghiệp.

Có người chuyên bung đồ ăn, có người chuyên nấu nướng, ai nấy đều bận rộn. Cố Diễm Trạch nhìn quanh không thấy Sơ Ảnh đâu, hóa ra cô đang ngồi rửa bát, trán lấm tấm mồ hôi, thỉnh thoảng cô đưa tay áo lên lau. Trông bộ dạng cô lúc này, anh cũng không biết

trong lòng mình có cảm giác gì. Anh đứng nhìn cô hồi lâu, sau đó đi vào bếp.

Đây là lần đầu tiên anh làm phục vụ bàn. Một tấm ván gỗ khá rộng có thể để được sáu đĩa thức ăn. Lúc đầu, anh hơi lúng túng tay chân, về sau phát hiện ra những người ngồi kia vừa nhìn thấy đồ ăn liền tỏ ra phấn khích, trong lòng anh chợt có cảm giác khó tả. Người điều khiển dàn nhạc mời Bùi Dĩ Khải và người nhà lên sân khấu, Bùi Dĩ Khải thối nền, mọi người nói lời chúc mừng. Sau đó mới đến tiết mục cắt bánh ga-tô, thỉnh thoảng có người chụp ảnh. Cố Diễm Trạch chợt cảm thấy bộ dạng mình lúc này có phần ngốc ngếch. Nhưng anh rất vui, cảm giác thân thiết này khiến tâm

trạng anh tốt hẳn lên.

Tiệc tàn, mọi người đều xúm vào dọn dẹp, nhưng vẫn tốn khá nhiều thời gian.

“Cháu làm nghề gì?” Một người phụ nữ trung niên hỏi chuyện Cổ Diễn Trạch.

Anh ngậy người một lát rồi đáp: “Cháu chỉ đi làm thuê thôi ạ”.

“Tôi đã bảo mà, Sơ Ảnh kiều gì cũng lấy được người đàn ông tốt nhất.” Bác gái cười vui vẻ.

Cổ Diễn Trạch cũng mỉm cười.

Đồ ăn thừa rất nhiều, Quách Tuệ tiếc không muốn đổ đi, bèn bỏ vào tủ lạnh. Bùi Dĩ Khải nói với vợ: “Chỗ này tôi với bà ăn thôi, làm đồ mới cho vợ chồng chúng nó. Thằng Trạch này thế mà ngoan, còn giúp bung bê đồ ăn. Tôi thấy quần áo nó mặc trên người dắt lấm, lần sau đừng cho nó làm mấy việc này”.

“Biết rồi. Ông còn nói lần sau, chẳng biết lần sau là khi nào nữa.” Quách Tuệ nói.

“Cũng phải.”

Cô Diễm Trạch và Sơ Ảnh ở lại nhà thêm vài ngày, thỉnh thoảng giúp Quách Tuệ làm cơm, thỉnh thoảng đưa

hai người họ ra ngoài đi dạo.

Hôm nay, đi câu cá với bố vợ về, Cố Diễm Trạch thấy Sơ Ảnh đang ngồi xem ti-vi. Đã lâu không thấy vẻ chăm chú này của cô, anh tò mò vào xem, hóa ra là phim hoạt hình Nàng tiên cá.

Anh lắc đầu hỏi: “Xem xong thấy thế nào?”.

“Hoàng tử là một kẻ bạc tình bạc nghĩa.” Sơ Ảnh oán giận.

Cố Diễm Trạch ngạc nhiên vì phản ứng có phần thái quá của cô: “Ồ, vì sao?”.

“Rõ ràng nàng tiên cá cứu anh ta, mà anh ta lại nhận nhầm người. Sau đó gặp được nhau rồi mà anh ta vẫn quyết định cưới công chúa.” Cô càng nói càng rầu rĩ.

“Ồ hay.” Cố Diễm Trạch cười: “Rõ ràng lúc hoàng tử tỉnh lại đã nhìn thấy công chúa, hiểu lầm cũng là điều khó tránh. Với cả, nàng tiên cá ở bên cạnh anh ta, vì sao không nói ra mình mới là ân nhân? Biến thành bọt nước cũng là tự chuốc lấy”.

“Hoàng tử nói thế nào vẫn là một kẻ phụ tình. Sao lại đối xử với nàng tiên cá như thế!”

“Hoàng tử vốn không biết nàng tiên cá mới là ân nhân của mình. Không biết thì không có tội.” Cố Diễm Trạch hờ hững nói.

“Nhưng... Nàng tiên cá rất yêu hoàng tử.” Giọng cô chột nhỏ đi, sau đó cô nhìn anh: “Ấy, anh cũng xem mấy thứ này à?”.

“Xem từ hơn hai mươi năm trước! Cảm ơn em đã cho anh cơ hội ôn lại chuyện xưa!” Dứt lời, Cố Diễm Trạch quay lưng đi, giọng điệu cũng trở nên âm áp hơn nhiều.

Rõ ràng anh ấy đang ngầm chế nhạo mình ấu trĩ! Sơ Ảnh thầm nghĩ, cô

không nói gì nữa, quay lại nhìn màn hình thì nàng tiên cá đã hóa bọt biển. Giống như tình yêu của nàng, vĩnh viễn tan biến không dấu vết...

Thực ra đây cũng không phải lần đầu tiên cô xem phim này, nhưng cô vẫn cảm động như thế. Rất nhiều lần cô nghĩ, lúc nhìn thấy nàng tiên cá biến mất, hoàng tử có cảm giác thế nào?

Hối hận?

Tiếc nuối?

Hay đau lòng?

Nhưng cô không bao giờ có được đáp án.

Ngày nào Cố Diễn Trạch cũng giải quyết công việc qua điện thoại với Mạc Khả hoặc qua video call. Những lúc như thế, vẻ mặt anh rất điềm tĩnh, nhưng chẳng hề mỉm cười. Có lần Sơ Ảnh vào phòng đúng lúc anh đang họp, sắc mặt anh không tốt lắm, hình như có nhân viên nào đó phạm lỗi. Cô nghĩ, nếu mình là nhân viên của anh, thà bị mắng một trận còn hơn là nhìn cái bộ dạng này của sếp.

Xem ra, làm sếp vẫn có điểm tốt, không cần phải nhìn sắc mặt người khác để làm việc.

Mỗi lần thấy cô đi vào, Cố

Diễn Trạch luôn nháy mắt ý hỏi cô có chuyện gì. Thường thì cô sẽ đi ra ngay lập tức, tránh bị vẻ mặt của anh làm cho tiêu hóa rối loạn.

Nửa tháng sau, Sơ Ảnh và Cố Diễn Trạch rốt cuộc cũng phải quay về Thâm Hạ.

Quách Tuệ và Bùi Dĩ Khải đưa vợ chồng cô ra tận sân bay. Xuống xe, Quách Tuệ nói nhỏ với Sơ Ảnh: “Kết hôn gần hai năm rồi, hai đứa dùng biện pháp hay là vẫn chưa có thai?”.

Sơ Ảnh cúi đầu, cô không ngờ mẹ mình cũng hỏi chuyện này.

Quách Tuệ thở dài: “Dù hai

đưa còn trẻ nhưng con cái sớm muộn gì cũng phải sinh. Hơn nữa, có con rồi, tình cảm vợ chồng càng tốt hơn”.

“Vâng, con biết rồi.”

“Ừ, mẹ chờ bế cháu ngoại.”

Sơ Ảnh đi tới bên cạnh Cố Diên Trạch, cùng đi vào cửa soát vé. Quay lại nhìn bố mẹ, cô thấy buồn bã. Chị gái đã mất từ lâu, bố mẹ chỉ còn lại mình cô... Nghĩ vậy, cô lại chạy ra, nhào vào ôm mẹ: “Bố mẹ phải giữ gìn sức khỏe đây”.

“Được rồi, được rồi...”

Quách Tuệ xoa đầu con gái.

“Bố không được hút thuốc nữa.” Sơ Ảnh lại nói.

“Ừ.” Bùi Dĩ Khải mỉm cười đáp.

Cố Diễm Trạch kéo hành lí quay lại: “Bố mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc Tiểu Ảnh thật tốt”.

Bùi Dĩ Khải và Quách Tuệ tươi cười gật đầu.

Ngồi trên máy bay, Cố Diễm Trạch mới hỏi: “Ban nãy mẹ nói gì với em?”.

“Có nói gì đâu.” Sơ Ảnh nhắm mắt, không muốn trả lời.

Cố Diên Trạch không nói gì nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Chương 13

Vừa về tới nhà, Sơ Ảnh liền thu dọn đồ đạc rồi leo lên giường ngủ một giấc. Đã rất lâu rồi cô không còn mơ thấy giấc mơ kia, không hiểu sao hôm nay nó lại đến.

Gương mặt Tưởng Phương Vũ đầy máu xuất hiện trước mặt cô, vậy mà anh vẫn cười.

Anh hỏi: “Em rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ?”.

Sơ Ảnh giật mình tỉnh giấc, phát hiện toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Cô bật đèn, căn nhà vẫn yên tĩnh như thường,

giờ cô mới nhớ ra, anh không có nhà.

Cô ra ngoài phòng khách, chiếc vali của anh vẫn để nguyên một chỗ. Cô không biết anh đến công ty hay đi nơi nào khác. Cô cảm thấy hiện tại mình thật cô đơn, không có bất cứ chỗ nào để dựa dẫm. Cô không dám ngủ, sợ lại gặp cơn ác mộng ấy.

Chợt nhớ đến những lời anh nói với bố mẹ cô ở sân bay, quả nhiên, anh đúng là một diễn viên tài ba, ngay cả cô lúc ấy cũng tin là thật.

Đáng tiếc, tất cả chỉ là ảo tưởng.

Sơ Ảnh vào phòng tắm. Ngồi

trong bồn tắm lớn, cô vén váy ngủ, dùng dao rạch vào da thịt. Máu nhanh chóng chảy xuống đáy bồn tắm. Màu đỏ của máu dường như càng khiến cô kích động, cô càng lúc càng mạnh tay, vết thương càng lúc càng sâu. Có lẽ không để ý kĩ nên đâm phải vết thương cũ, cô chợt cảm thấy đau nhói. Máu dính vào chiếc váy ngủ mà cô thích nhất khiến cô cảm thấy tiếc nuối, bởi vì kết cục của nó chỉ có một, ngày mai nó sẽ bị ném vào sọt rác.

Đợi đến lúc máu ngừng chảy, cô lau đi những vết máu khô xung quanh, sau đó buông váy xuống.

Hình phạt cô tự ban cho mình này dường như đã trở thành một cách

thức trút bỏ phiền muộn hằng ngày của cô.

Không ngủ được, Sơ Ảnh bèn mở máy tính. Vừa đăng nhập QQ đã thấy có người tìm cô.

Mây Bồng Bềnh Trôi
01:26:31

Chào bạn, nói chuyện chút được không?

Sơ Ảnh sững sốt, rõ ràng cô đề chế độ ẩn, hơn nữa còn cài từ chối tất cả mọi người, nhưng sao người này vẫn gửi tin cho cô được? Thật kì lạ.

Mây Dẫn Mây Co 01:27:07

Được, nhưng tôi hỏi bạn một câu đã. Chúng ta có quen nhau à? Sao bạn add được nick tôi?

Mây Bồng Bềnh Trôi

01:27:43

Bắt đầu từ bây giờ coi như quen biết, nếu tôi đã add được bạn thì đó là duyên phận, mà duyên phận thì không có nguyên nhân.

Sơ Ảnh mỉm cười, tiếp tục chat một lát. Hai người chỉ nói vài câu đơn giản, cô không thích hỏi danh tính người ta, cũng không thích bị hỏi như vậy. May mà người này không hỏi những câu riêng tư đó, càng không yêu cầu

được xem webcam. Sơ Ảnh cộng thêm điểm cho anh ta vì điều này.

Hàn huyên một lúc, cô đột ngột gửi đi dòng chữ: Tôi đã kết hôn.

Đối phương một lúc lâu mới hồi âm: Phụ nữ bây giờ đều kết hôn sớm thế ư? Hay là vì chồng bạn là một người rất xuất sắc mới khiến bạn tình nguyện bước chân vào nắm mồ hôn nhân?

Mây Dẫn Mây Co: Đúng là chồng tôi rất xuất sắc. Nhưng tôi không cho rằng hôn nhân là nắm mồ, chí ít thì nó đã cho tình yêu một chỗ dung thân.

Mây Bồng Bênh Trôi: Lần đầu tiên tôi nghe có người nói về tình yêu

như vậy. Chắc hẳn chồng bạn rất tốt với bạn, nên bạn mới tin tưởng tình yêu, tin tưởng hôn nhân như thế.

Sơ Ảnh nhíu mày. Cô tin ư?

Mây Dẫn Mây Co: Con người dù sao cũng không nên vì sự bất hạnh của bản thân mà phủ nhận ưu điểm của người khác.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Thế bạn hạnh phúc hay bất hạnh???

Sơ Ảnh gõ bàn phím rất nhanh. Cô nghĩ, trong thế giới hư ảo này, cô có thể sống một cách chân thực với bản thân, bởi vì không ai biết cô là ai.

Mây Dẫn Mây Co: Tôi nghĩ là bất hạnh.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Có thể nói với tôi bạn bất hạnh thế nào không? Biết đâu, nói xong, nỗi bất hạnh của bạn lại chuyển sang tôi, đổi lại bạn sẽ hạnh phúc?

Mây Dẫn Mây Co: Công việc của bạn là thu dọn rác thải tâm trạng à?

Mây Bồng Bềnh Trôi: Nếu nhất định phải định nghĩa như vậy thì tôi sẵn sàng dọn rác giúp bạn.

Mây Dẫn Mây Co: Sự bất hạnh của tôi xuất phát từ tình cảm thời trẻ. Chính xác là đến từ bạn trai cũ của

tôi. Anh ấy rất tốt với tôi, tốt đến mức tôi nghĩ trên đời này chẳng ai yêu tôi như anh ấy.

Mây Bồng Bềnh Trôi: Chẳng phải thế rất tốt sao? Sao lại gọi là bất hạnh?

Mây Dẫn Mây Co: Nhưng anh ấy ra đi là vì tôi. Tôi nghĩ, nếu tôi không quá cố chấp, bi kịch đó sẽ không xảy ra, và tôi giờ này cũng không phải sống trong ám ảnh.

Lần đầu tiên Sơ Ảnh kể chuyện này ra. Dù cô không biết đối phương là ai, không biết lần tới đăng nhập QQ có còn gặp anh ta nữa hay

không, nhưng quan trọng là, cô đã có một người để tâm sự và đối phương cũng không tò mò về thân phận của cô.

Nói chuyện hồi lâu, Sơ Ảnh cảm thấy đã uể oải, liền tắt máy tính đi ngủ. Đáng ngạc nhiên là, sáng hôm sau cô vẫn dậy rất sớm để đi làm.

Mới nửa tháng không tới đây là cô đã thấy xa lạ.

“Sơ Ảnh, chị quay lại làm rồi, mình em mệt sắp chết rồi đây”. Tiểu Tinh vừa thấy cô đã réo ầm lên: “Chị đi đâu mà nghỉ lâu thế?”.

“Ừ. Chị có chút việc riêng”.

Tiểu Tinh không hỏi thêm nữa, nói sang chuyện khác: “Chị không đi làm, ngày nào anh Hàng cũng tới điếm danh thay đấy”.

Sơ Ảnh cười: “Lừa ai chứ! Chị nhờ anh ấy xin nghỉ phép giúp đấy. Chị không đi làm, anh ấy đến đây là vì ai nhỉ?”.

Tiểu Tinh đẩy cô một cái: “Đúng là không lừa được chị. Được rồi, nửa tháng nay anh Hàng không hề tới đây, nhưng em nghĩ anh ấy sắp xuất hiện rồi”. Tiểu Tinh cười gian xảo.

Sơ Ảnh không muốn bị hiểu lầm, bèn nói: "Em đừng nói linh tinh”.

Có điều, lo lắng của cô là thừa, vì Hàng Vĩnh Tịch đã đi công tác tỉnh khác, trước mắt chưa về ngay được. Cô lại tiếp tục công việc như bình thường.

Lạ một điều là, mỗi lần cô vừa đăng nhập QQ thì Mây Bồng Bênh Trôi đều đang online, cứ như anh ta luôn chờ cô xuất hiện vậy. nhưng cô tin tưởng đây chỉ là trùng hợp.

Sơ Ảnh dần trở nên thích QQ, mỗi lần tâm sự những phiền não của mình với Mây Bồng Bênh Trôi. Cô nghĩ, anh ta chắc chắn là một người đàn ông chín chắn, bởi vì những lời khuyên anh ta đưa ra luôn rất lí trí, khiến cô cảm thấy

gần gũi và vui vẻ.

Mấy ngày sau, Hàng Vĩnh Tịch đi công tác về liền hẹn gặp Sơ Ảnh. Cô không từ chối, nhưng không ngờ anh ta lại đưa cô tới nơi này.

“Đây là...”. Sơ Ảnh nhìn căn phòng treo đầy tranh, chợt thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

“Căn cứ bí mật của anh”. Hàng Vĩnh Tịch dường như không nhận ra sự bất an của cô: “Thực ra chuyện vẽ vờ này, anh khá có... năng khiếu”.

“Ồ, thế à?”. Sơ Ảnh đi tới gần những bức tranh treo trên tường.

Hàng Vĩnh Tịch nhìn cô, hỏi:
“Em thấy bức này thế nào?”.

“Em không am hiểu hội họa, không thể bình luận gì cả”. Cô tỏ vẻ áy náy.

Hàng Vĩnh Tịch nhìn cô một lúc mới lên tiếng: “Có gì đâu, vẽ cũng chỉ là một kiểu gửi gắm tâm tình, không nhất thiết phải hiểu hàm ý bức tranh”.

Sơ Ảnh cười: “Em không hiểu nhưng cũng thấy tranh vẽ rất đẹp”.

Cô đi tới cạnh một bức tranh có vẽ ảm đạm và đơn điệu tên là bóng hoàng hôn. Trong tranh chỉ có duy nhất một cô gái đứng nhìn ra biển lớn, không

thấy được gương mặt cô nhưng có thể thấy đại dương bao la phía trước. Gió biển thổi mạnh khiến làn váy của cô bay bay, bóng dáng cô mong manh như chính tờ giấy vẽ.

“Sao anh không đặt tên là Thiếu nữ tuyệt vọng?”. Sơ Ảnh hỏi xong mới hồi hận.

Hàng Vĩnh Tịch ngạc nhiên: “Vì sao đặt như thế?”.

“Em nói lung tung ấy mà”.

Ánh mắt Hàng Vĩnh Tịch hiện lên sự bình tĩnh: “Đúng là anh đã nghĩ tới cái tên này. Có điều, một vài nỗi tuyệt vọng chỉ bản thân mình mới cảm nhận

được”, anh ngừng một chút rồi thở dài: “Cô gái này, cuối cùng... tự sát. Đây chính là dáng vẻ cô ấy trước khi tự sát”.

Sơ Ảnh bần thần: “Cô ấy...”.

Hàng Vĩnh Tịch lắc đầu: “Có những người rồi sẽ trở thành quá khứ. Có những chuyện chỉ có thể là kí ức. Thế nhưng cuộc sống thì vẫn phải tiếp diễn”.

Sơ Ảnh mím môi: “Cô ấy là người anh thích?”.

Hàng Vĩnh Tịch nhìn cô: “Không phải”.

Cô không hỏi nữa, cũng không biết nên nói gì.

Tranh anh vẽ quả thật rất đẹp, rất có hồn, mỗi bức đều thể hiện rõ chủ đề. Chỉ có điều, cô không bao giờ suy nghĩ bất cứ điều gì liên quan tới hội họa nữa.

“Đi ăn thôi”.

“Ừ”.

Cố Diễm Trạch đi hơn mười ngày mới về, công việc chồng chất, mấy hôm nay ngày nào cũng phải làm đêm. Mạc Khả cũng không tránh khỏi phải tăng ca cùng sếp. Trông bộ dạng Cố Diễm Trạch, cô hoàn toàn không thấy giống người thức nhiều đêm liền. Mạc Khả nhếch miệng, cô tăng ca chẳng có đái ngộ

gì, còn giám đốc luôn có người mang canh đến bồi bổ.

Khó hiểu là, lần nào cũng đợi La Vân ra về, Cố Diễm Trạch liền đổ canh đi. Chính Mạc Khả từng vài lần mang đi đổ thay anh. Anh không thích uống thì có thể bảo người ta đừng làm, sao lại phí hoài như thế, không thì cho trợ lí là cô uống cũng được cơ mà?

Hôm nay, La Vân vừa tới, Mạc Khả liền mời cô ta vào phòng khách rồi chạy vào báo cáo với Cố Diễm Trạch.

Nhìn đồng giấy tờ trên bàn, Cố Diễm Trạch day day trán, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Lúc gọi món, La Vân đều dựa vào sở thích của anh để gọi. Sau đó, cô nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong, bộ trang phục này cô mới mua, nhân viên bán hàng cũng khen cô mặc đẹp.

“Em dùng nước hoa à?”. Cố Diễm Trạch đột nhiên hỏi.

La Vân ngây người. Hôm nay, cô hỏi bạn học, đàn ông thích phụ nữ như thế nào. Bạn học kia nói, nước hoa chính là thứ đại diện cho phụ nữ, chỉ cần người thấy mùi nước hoa là đàn ông sẽ cảm thấy thư thái.

Thế là, La Vân bèn đi chọn mua một lọ nước hoa.

“Vâng, sao thế?”.

Cố Diễn Trạch chỉ cau mày nói: “Ăn cơm đi!”.

La Vân không hiểu vì sao anh lại thế, nhưng cô nhận ra anh không thích. Vậy nên, bầu không khí trên bàn ăn liền trầm xuống.

“Gần đây anh bận lắm phải không?”. Nhìn khóe mắt thâm quầng của anh, La Vân bèn hỏi.

“Việc nọ chồng việc kia, nhân viên làm lại không chuyên tâm”. Cố Diễn Trạch bực bội nói.

La Vân mỉm cười: “Em tin anh sẽ giải quyết tốt mọi việc”.

Cô Diễm Trạch ngẩng đầu lên nhìn La Vân, bất giác đưa tay lên chạm vào gương mặt cô. Chợt nhớ ra điều gì, anh lập tức rút tay lại.

La Vân hựt hẫng, nhưng không quên nhiệm vụ hôm nay: “Em sắp kết thúc năm hai rồi, em có thể đến công ty anh thực tập được không?”.

Cô thật sự muốn có nhiều thời gian ở bên anh, được nhìn thấy anh, chứ không phải như bây giờ, chớp mắt một cái anh đã mất tích nửa tháng. Quãng thời gian đó, mỗi ngày đối với cô dài như

một năm. Cô không dám tắt máy, sợ anh sẽ gọi điện cho mình, cô lại càng không dám gọi cho anh, sợ anh chê mình phiền phức.

Cô Diễm Trạch nhướn mày: “Anh giới thiệu em vào làm trong công ty của bạn anh”.

“Nhưng...”.

“Anh ấy sẽ cất nhắc em, có việc gì thì em gọi điện bảo anh là được”.

La Vân thất vọng, nhưng không dám làm trái ý: “Vâng”.

“Ăn xong thì bắt xe về nhé, anh về công ty trước”.

Cô gật đầu.

“Qua đường nhớ cẩn thận”,
anh nhắc nhở cô.

La Vân chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp anh cũng là lúc cô đang hấp tấp băng qua đường, cô mỉm cười gật đầu.

Cố Diễm Trạch cũng cảm thấy tâm trạng tốt lên một chút, anh nói: “Anh đưa em ra bắt xe”.

La Vân lên taxi, Cố Diễm Trạch mới quay về công ty.

Chương 14

Cố Diễm Trạch dừng xe trước cửa bệnh viện chờ Sơ Ảnh tan ca. Thời gian này, chỉ cần không phải tham dự tiệc tùng quan trọng thì anh đều bảo Mạc Khả hủy bỏ. Nhưng hôn lễ hôm nay không thể không tham gia, nên anh mới đến đây đón cô.

Anh và Lâm Trạch quen biết nhau ở Mỹ. Khi ấy, Lâm Trạch vừa hoàn thiện một phần mềm và đang cần nhà đầu tư. Việc này khá khó khăn bởi lẽ các nhà đầu tư đều không muốn mạo hiểm bỏ tiền cho một thanh niên còn quá trẻ như anh ta. Nhưng Cố Diễm Trạch lại cực kì có

lòng tin vào Lâm Trạch nên đã giới thiệu nhà đầu tư cho anh. Hạng mục thành công, từ đó hai người trở thành bạn.

Hôn lễ của Lâm Trạch không lí nào Cố Diễm Trạch lại vắng mặt, huống hồ, Lâm Trạch và Lý Giai Tinh thành đôi một phần cũng do công của anh.

Biết Cố Diễm Trạch đang đợi mình nên Sơ Ảnh không dám lè mề, thu dọn đồ đạc xong liền hấp tấp chạy ra cửa. Tiểu Tinh đang định cùng cô ra về, bèn gọi: “Chị đi đâu mà như ma đuổi thế? Có việc gấp à?”.

Sơ Ảnh gật đầu, nhưng vẫn đi chậm lại một chút đợi Tiểu Tinh.

“Việc gì thế?”.

“Đi đám cưới”. Sơ Ảnh thành thật đáp.

“Thế à, thế thì mau đi đi, đi đám cưới cũng không nên đến muộn”.

Sơ Ảnh cười.

Hai người ra khỏi cổng bệnh viện, Tiểu Tinh đang định chào thì thấy Sơ Ảnh đi về phía một chiếc xe sang trọng, tò mò hỏi: “Này này, mau khai thật cho em, ai ngồi trong xe?”.

Từ trước Tiểu Tinh đã đoán gia thế của Sơ Ảnh không đơn giản, vì trang phục của cô mặc dù không quá cao

sang nhưng đều là đồ hiệu. Điều này cũng có thể là lí do Hàng Vĩnh Tịch đối xử với Sơ Ảnh không bình thường.

“Chồng chị”.

Nói xong, Sơ Ảnh vội vàng chạy đến chỗ Cố Diễm Trạch, để mặc Tiểu Tinh đứng ngây như phỗng. Cô thật không ngờ Sơ Ảnh đã kết hôn, vậy mà trước đây cứ nghĩ Sơ Ảnh và bác sĩ Hàng là một cặp.

Cố Diễm Trạch vừa nhìn quần áo của vợ liền quyết định đưa cô đi trang điểm và thay đồ.

Bầu không khí yên lặng trong xe khiến Sơ Ảnh càng thêm rõ ràng, hiện

tại cô đang đến tham dự hôn lễ của Lâm Trạch, cô dâu là Lý Giai Tinh chứ không phải người mà Lâm Trạch yêu tha thiết – Hạ Xuyên.

Hạ Xuyên...

Cái tên này xuất hiện trong đầu khiến Sơ Ảnh không kìm được thở dài.

Hạ Xuyên, chính là chị gái cùng mẹ khác cha với cô.

Khi Sơ Ảnh mười lăm tuổi, mẹ cô đột ngột nói cho cô biết, cô còn có một người chị gái hơn mình bảy tuổi. Tên thật của bà cũng không phải Quách Tuệ, mà là Lục Thanh Nhiên. Thời thiếu nữ,

Lục Thanh Nhiên quen Hạ Chính Minh – một chàng trai tuấn tú mà bất kì cô gái nào cũng mơ mộng. Hai người chẳng mấy chốc đã hẹn hò, bà cho rằng chỉ cần cố gắng là sẽ có thể khiến người đàn ông ấy thay đổi, bỏ hết mọi thói xấu trước đây. Vì kết hôn với Hạ Chính Minh mà Lục Thanh Nhiên bị cha mẹ đoạn tuyệt quan hệ, bà bỏ nhà đi theo Hạ Chính Minh. Thế nhưng, sau khi kết hôn, ông ta càng lộ rõ bản chất trắng hoa của mình. Đối mặt với căn nhà trống trải và đứa con gái không ngừng khóc, Lục Thanh Nhiên mới hiểu, hóa ra mình cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, nhưng vì thương con, bà đành nhẫn nhục. Hạ Chính Minh càng lúc càng quá đáng, ngày nào về nhà

cũng cãi vã, đập phá đồ đạc. Rốt cuộc, Lục Thanh Nhiên không thể chịu đựng nổi nữa, quyết định bỏ đi. Bà không dám quay về nhà bố mẹ đẻ, bởi năm xưa từng chắc như đinh đóng cột với bố mẹ rằng mình sẽ hạnh phúc, hiện giờ ra nông nỗi này, bà còn mặt mũi nào về gặp họ? Trong một đêm mưa, bà gặp được Bùi Dĩ Khải. Ông đã đưa bà về nhà, cưới mang bà. Sau đó, Lục Thanh Nhiên đổi tên họ thành Quách Tuệ. Hai người chung sống với nhau.

Vốn tưởng mọi chuyện đến đây có thể đặt dấu chấm, nhưng sau khi Hạ Chính Minh qua đời, Quách Tuệ nghe nói Hạ Xuyên đã tới Thâm Hạ ở cùng bác ruột.

Lúc Sơ Ảnh biết mình có một người chị gái, thì Hạ Xuyên đã lâm vào vào giai đoạn bệnh tình nguy kịch.

Hai mẹ con cô vội vàng tới Thâm Hạ. Nhìn cô gái nằm trên giường, Sơ Ảnh có phần ngẩn người. Hạ Xuyên quả thực rất đẹp, ngay cả khi đang bị bệnh, gương mặt cũng toát lên sự quyến rũ không cưỡng lại được. Đột nhiên cô nhớ tới câu: Hồng nhan bạc mệnh.

Sơ Ảnh nhìn mẹ và chị gái nói chuyện. Mẹ cô không ngừng khóc và nói xin lỗi. Hạ Xuyên điềm tĩnh nhìn hai người họ: “Con không hận mẹ, nếu là con, con cũng sẽ làm vậy”.

Quách Tuệ một mực ở bên cạnh Hạ Xuyên, cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu cuối đời của con gái.

Sơ Ảnh nhìn vào đôi mắt bình thản của chị, đột nhiên rất muốn biết, điều gì khiến người con gái này trở nên hờ hững với sinh mệnh mình như thế.

Sơ Ảnh đến trường học của Hạ Xuyên. Ở Đại học Thâm Hạ, hầu như mọi người đều biết tới Hạ Xuyên, ấn tượng sâu sắc nhất chính là tình yêu của cô dành cho Lâm Trạch.

Lâm Trạch là sinh viên ngành Khoa học máy tính. Ngay từ lần đầu gặp anh, Hạ Xuyên đã nảy sinh tình cảm,

dùng mọi cách tiếp cận anh. Cả trường ai cũng biết sự ngưỡng mộ của Hạ Xuyên đối với Lâm Trạch, chỉ duy nhất anh ta là không, thậm chí anh ta còn khá thân thiết với một bạn nữ khóa dưới.

Hôm ấy, Sơ Ảnh đến bệnh viện thăm Hạ Xuyên. Cô đang nằm nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy mây trắng và bầu trời xanh thẳm nhưng Hạ Xuyên nhìn rất chăm chú.

“Đừng để anh ấy vào”.

Sơ Ảnh sững sốt, lát sau mới ý thức được Hạ Xuyên đang nói với mình, nhưng cô không rõ Hạ Xuyên đang ám chỉ tới ai. Cô vừa bước ra khỏi

phòng liền thấy một người con trai đang định đi vào. Sơ Ảnh vội kéo anh ta lại: “Chị ấy nói anh đừng vào”.

Người con trai sững sờ, sau đó ngồi xuống ghế ngoài hành lang.

Rõ ràng lúc Sơ Ảnh đến thì ngoài cửa phòng không hề có người, vì sao Hạ Xuyên biết anh ta đến? Chuyện này về sau cô mới biết, chỉ cần Lâm Trạch tới gần, Hạ Xuyên liền có thể cảm nhận được sự xuất hiện của anh.

Lâm Trạch ngày nào cũng tới chờ ngoài phòng bệnh, ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm khác. Chưa bao giờ anh mở miệng oán trách một câu. Sơ

Ảnh nhìn người đàn ông ấy, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Mãi đến một ngày, Hạ Xuyên bị cơn đau dữ dội hành hạ đã bật ra tiếng kêu. Lâm Trạch nghe thấy, sổng chết đòi vào bằng được.

“Lâm Trạch, đừng nhìn em, vĩnh viễn đừng nhìn em, anh thề đi!”.

“Vì sao? Vì sao em lại cố chấp như thế? Em biết rõ em đau một thì anh đau gấp mười. Vì sao không cho anh được ở bên em? Dù chỉ là một ngày, anh cũng muốn ở bên em”.

“Anh thề đi!”.

“Không!”. Lâm Trạch đâm vào cửa: “Để tôi vào, xin mọi người để tôi vào...”.

“Nếu anh vào, em chết cho anh xem!”. Hạ Xuyên yếu ớt nói. Nghe vậy, Lâm Trạch rốt cuộc mới chịu yên tĩnh, anh tựa người vào cửa, nước mắt không ngừng rơi.

Lát sau, anh quỳ gối ngoài cửa, không ngừng nói: “Cầu xin mọi người, để tôi gặp cô ấy một lần!”.

Sơ Ảnh nhìn người đàn ông ấy, lòng không kìm được xúc động, cô muốn ra mở cửa.

“Sơ Ảnh!”.

Hạ Xuyên đột ngột gọi cô, về mặt chị vẫn bình thản.

Sơ Ảnh nhìn chị gái, chẳng hiểu sao có cảm giác mình phạm lỗi. Cô không rõ vì sao chị phải làm thế với Lâm Trạch. Mọi người đều nói, Lâm Trạch không thích Hạ Xuyên nhưng rõ ràng họ đã nhâm. Vậy thì vì sao chị không chấp nhận anh?

“Em là em gái chị”. Hạ Xuyên lên tiếng: “Chị hi vọng em đừng giống chị, yêu một người sâu đậm như thế”.

Sơ Ảnh không hiểu chị muốn nói gì cho đến khi cô lên mười bảy tuổi. Đáng tiếc, cô chưa bao giờ là một học

trò ngoan, nên đã không ghi nhớ lời chị dặn.

Lâm Trạch cuối cùng vẫn không thể gặp được Hạ Xuyên. Sau khi Hạ Xuyên qua đời, theo ý của chị, người nhà đem tro cốt chị thả xuống biển.

Về sau, Sơ Ảnh nghĩ, chị gái mình là một người thật tàn nhẫn. Chị quyết dùng cách đó để đổi lấy sự giàu có của Lâm Trạch, khiến anh không bao giờ quên được mình. Còn cô, có lẽ chẳng bao giờ có được dũng khí như chị.

Hiện giờ, Lâm Trạch rất cuộc đã chịu kết hôn. Có lẽ anh sẽ rất tốt với vợ mình, nhưng tình yêu của anh thì

không bao giờ được viên mãn.

Chị hi vọng em đừng giống chị, yêu một người sâu đậm như thế.

Sơ Ảnh cảm thấy mình như bị ai đó tát một cái rất đau.

Cô quả nhiên không phải học sinh ngoan, mãi mãi không chịu nghe lời.

Sơ Ảnh lấy lại tinh thần thì thấy Cố Diễm Trạch đang nhìn mình, tay anh vươn tới chạm vào mặt cô. Bấy giờ cô mới phát hiện ra mình đang khóc.

“Nghĩ gì thế?”. Anh cất giọng bình thản, ánh mắt dịu dàng, như muốn trấn an cô.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Con người anh rồi cũng sẽ thay đổi, phải không?”.

Người đàn ông từng yêu Hạ Xuyên sâu nặng như thế, hiện giờ lại kết hôn với người con gái khác. Suy cho cùng thì tất cả chúng ta đều là những người phàm tục, luôn đeo đuổi sự ấm áp.

Cố Diễn Trạch không đáp.

Cách nghĩ, cách nhìn của con người ta đều thuận theo thế giới xung quanh mà thay đổi. Về phần quan điểm, chẳng ai có thể thuyết phục được người khác cả.

Cố Diễn Trạch đưa Sơ Ảnh

đến một nơi mà trước giờ cô chưa từng đặt chân đến, sau đó giao cô cho một người phụ nữ đứng tuổi. Chị ta dẫn cô vào phòng, rồi quan sát cô từ đầu đến chân. Lúc này Sơ Ảnh mới biết Cố Diển Trạch đưa mình tới đây làm gì. Cô bị hành như con rối, họ bắt cô thử hết bộ này đến bộ khác, sau đó trang điểm, làm tóc,... đến nỗi cô buồn ngủ rũ rượi.

Cuối cùng, họ đẩy cô ra trước mặt Cố Diển Trạch như chờ đợi bình luận của anh về “thành phẩm”, nhưng anh chỉ mỉm cười mà không nói gì. Sơ Ảnh cảm thấy đáng vẻ anh lúc này thật cao ngạo, sự cao ngạo đầy cuốn hút.

Nhân viên trong tiệm ra ngoài

hết rồi, Cố Diễm Trạch mới chậm rãi đi về phía cô. Lúc này, vẻ mặt anh không còn lạnh lùng nữa, tuy không cười nhưng ánh mắt toát lên sự ấm áp. Sơ Ảnh không dám tin vào mắt mình, đây có thật sự là Cố Diễm Trạch không?

Anh dừng trước mặt cô, vuốt mái tóc cô: “Rất đẹp”.

Chẳng mấy khi anh dịu dàng như thế, tâm trạng cô vì vậy cũng tốt lên. Sơ Ảnh không muốn phá hỏng bầu không khí này, bèn nói: “Tóc hay em?”.

“Cả hai”. Anh cười càng thêm tươi.

Trong khi Sơ Ảnh vẫn đang

ngây người vì nụ cười ấy, Cố Diễm Trạch đã nắm lấy tay cô, đi đến trước gương.

Anh đứng phía sau, luồn tay ôm lấy eo cô.

Trong gương, đôi nam nữ kề sát bên nhau, dù không có bất cứ hành vi thân mật nào nhưng nhìn qua cũng đủ biết họ là một cặp tình nhân.

Tâm trạng Cố Diễm Trạch dường như rất tốt, anh thì thầm bên tai cô: “Em thấy chúng ta có đẹp đôi không?”.

Thực lòng, anh vẫn chưa hết ghen tị khi có người khen cô và một người đàn ông khác đẹp đôi.

Anh ôm cô chặt hơn, dường như nhất định phải nghe được đáp án mới thôi.

Sơ Ảnh không thể làm gì khác, đành phải gật đầu.

Bấy giờ, Cố Diễm Trạch mới hài lòng mỉm cười.

Sơ Ảnh và Cố Diễm Trạch vừa tới nơi tổ chức hôn lễ thì Lâm Trạch liền ra tiếp chuyện. Hơn nữa, lúc Cố Diễm Trạch đi ra chỗ khác, Lâm Trạch còn ở lại hỏi han cuộc sống của cô. Lễ cưới gần hết thúc, Sơ Ảnh thấy anh ta kéo Cố Diễm Trạch sang một bên nói chuyện riêng. Bằng trực giác phụ nữ, cô cảm

nhận được họ đang nói về mình.

Lúc này, Sơ Ảnh chợt thay đổi cách nghĩ của mình.

Việc Lâm Trạch quyết định kết hôn thực ra chẳng hề mâu thuẫn với tình yêu của anh dành cho Hạ Xuyên. Cô tin, chị gái mình cũng mong Lâm Trạch được hạnh phúc, mong có một người con gái khác bầu bạn bên anh suốt quãng đời còn lại.

Hơn nữa, trong lòng Lâm Trạch luôn có một vị trí dành cho Hạ Xuyên, đây cũng chính là lí do anh rất quan tâm tới Sơ Ảnh, bởi vì cô là em gái của Hạ Xuyên.

Điều khiến Sơ Ảnh không ngờ được chính là việc gặp lại Tô Thiên Linh ở đây. Nhìn thấy cô ấy, cô có cảm giác bí mật chôn vùi dưới đáy lòng mình đang bị đào bới.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của Sơ Ảnh, Tô Thiên Linh tỏ ra hoàn toàn dửng dưng, thậm chí còn mỉm cười với cô.

Những cô gái xinh đẹp luôn khiến người khác khó quên, hướng hồ, hai người họ đã từng là bạn rất thân của nhau. Ừm, đương nhiên phải nhấn mạnh hai chữ “đã từng”.

“Cậu sống tốt chứ?”. Tô Thiên

Linh thản nhiên bắt chuyện. Gần đây cô nghe được tin đồn giữa Cố Diễm Trạch và nữ sinh kia, lúc ấy cô đã độc ác nghĩ, Sơ Ảnh sẽ làm thế nào, liệu có hối hận về quyết định năm xưa của mình không? Nhưng lúc này, Tô Thiên Linh chợt phát hiện ra, mình không hề mong muốn nhìn thấy bộ dạng u buồn của Sơ Ảnh, cho dù hiện tại hai người không còn là bạn thân.

Sơ Ảnh gật đầu: “Dạo này thế nào?”.

“Làm thuê cho người ra, vẫn phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc thôi. người mới như tớ muốn có một chỗ đứng trong giới thượng lưu không phải chuyện một sớm một chiều”.

“Tớ tin cậu sẽ thành công”.

Cuộc đối thoại khách sáo đúng tiêu chuẩn.

Tô Thiên Linh im lặng nhìn Sơ Ảnh. Năm xưa, người ấy từng nói Sơ Ảnh mang một vẻ đẹp liễu yếu đào tơ nhưng ẩn chứa bên trong là sự dẻo dai của nhành liễu. Mọi chuyện đã xảy ra cách đây rất lâu rồi, lâu đến nỗi Tô Thiên Linh tưởng như nó chưa hề xảy ra.

“Sơ Ảnh, cậu đã từng hối hận chưa?”.

“Gì?”.

“Hối hận vì lựa chọn Cố Diễm Trạch”.

Thấy Sơ Ảnh không trả lời, Tô Thiên Linh mỉm cười tự giễu.

Thật ra, Sơ Ảnh rất muốn nói rằng: Trước giờ tớ chưa hề lựa chọn, mà tớ bị ép phải lựa chọn.

“Thực lòng, tớ không hề hận cậu”. Im lặng hồi lâu, Tô Thiên Linh lại lên tiếng.

“Dù cậu nghĩ về tớ thế nào, tớ cũng chấp nhận. Tớ vốn là kẻ mang tội”. Sơ Ảnh cười. Mọi chuyện xảy ra đều do lỗi của cô, người ta trách cô, hận cô cũng là lẽ đương nhiên.

“Ừ, ngày ấy tớ cũng nghĩ như vậy, cho rằng tất cả đều từ cậu mà ra, vì thế tớ căm hận cậu, bài xích cậu, nhưng sau này tớ phát hiện, tớ không có tư cách trách cậu. Tình yêu vốn là sự tình nguyện từ hai phía, cậu không hề có lỗi. Sự bất mãn của tớ đối với cậu khi ấy chẳng qua là vì tớ không có được thứ tớ muốn. Ở trước mặt hai người, tớ luôn tỏ ra vô tư, nhưng thực tế thì sao? Trong lòng tớ đầy đố kỵ. Cậu thấy không, thực ra tớ cũng rất giả dối”.

“Thiên Linh, cậu trách tớ là chuyện đương nhiên. Ngay cả tớ cũng thấy vậy, thế nên tớ không xứng đáng có được hạnh phúc”.

Tô Thiên Linh cẩn thận quan sát sắc mặt Sơ Ảnh: “Chẳng lẽ hôn nhân của cậu rạn nứt?”.

Sự trầm mặc của Sơ Ảnh khiến Tô Thiên Linh nổi giận: “Vì sao cậu không hạnh phúc? Vì sao cậu không sống cho thật vui vẻ? Cậu không biết hạnh phúc của cậu phải cần đến người khác dùng cái giá đắt như thế nào để đổi lấy hay sao?”.

Sơ Ảnh nắm chặt tay: “Tớ biết. Chính vì tớ hiểu rất rõ nên mới như vậy”.

Vì biết rõ, nên hồ thẹn, nên không dám cho phép bản thân hạnh phúc.

Như một sự trừng phạt nghiêm khắc, bao nhiêu đau đớn cứ nối tiếp nhau mà đến. Dù sao mọi lỗi lầm cũng là do cô, mình cô gánh chịu là được.

Tô Thiên Linh thở dài: “Anh ta biết chưa?”.

“Hả?”.

“Bức tranh đó...”.

Sơ Ảnh lắc đầu: “Lắm lúc tớ cảm thấy mình thật hèn nhát. Muốn bỏ đi nhưng lại luyến tiếc, ở lại thì không chịu đựng được. Chỉ có thể sống trong giày vò”.

“Sơ Ảnh, không nên tự trách mình. Chẳng lẽ cậu cứ tiếp tục như vậy mãi hay sao?”.

Tô Thiên Linh hồi tưởng lại thời cấp hai. Cả cô và Sơ Ảnh đều sở hữu dung nhan khiến nhiều người mơ ước, những tưởng không thể chung sống hòa bình với nhau, nào ngờ, hai người lại trở thành bạn tốt. Cũng có nhiều khi cô tự hỏi, rốt cuộc giữa mình và Sơ Ảnh, ai giỏi hơn ai? Mãi khi lên lớp chín, cô thầm mến một người con trai tên Lý Nguyên Diên đang học trường cấp ba cùng tuyến. Cô thường xuyên đến sân bóng rổ xem anh ta chơi bóng, thỉnh thoảng cũng lôi cả Sơ Ảnh đi. Sơ Ảnh luôn giữ im lặng, băng quơ nhìn xung

quanh. Một ngày, Tô Thiên Linh quyết định thổ lộ với Lý Nguyên Diên.

Lúc nghe anh ta nói câu: “Thực ra, em rất tốt”, cô không hề đau lòng, chỉ có chút không cam tâm, bởi cô tự tin vào bản thân, không nghĩ sẽ bị người ta từ chối.

“Vì sao?”.

“Anh... anh thích Bùi Sơ Ảnh”.

Tô Thiên Linh không biết tâm trạng của mình lúc nghe cái tên kia là như thế nào. Cô chỉ cảm thấy, sẽ tốt hơn nếu anh ta nói “anh chưa muốn yêu” hoặc “anh không thích em”. Thế nhưng, cô lại

nhận được đáp án mà mình không muốn nghe nhất.

Lúc ấy Tô Thiên Linh đã hiểu ra vì sao Lý Nguyên Diên luôn phóng ánh mắt về phía mình là vì sao. Cô những tưởng anh ta cũng để ý tới mình nên mới chủ động thổ lộ, nào ngờ, người mà anh ta nhìn, lại là Bùi Sơ Ảnh.

Cuối cùng cô cũng không biết Lý Nguyên Diên có tỏ tình với Sơ Ảnh hay không. Nhưng ngày tốt nghiệp, anh ta uống rất nhiều, sau đó nói với cô rằng: Nếu một người con trai nhìn thấy Tô Thiên Linh, anh ta chắc chắn sẽ dừng ánh mắt trên gương mặt cô hồi lâu, rồi mới nhìn sang chỗ khác, thế nhưng, nếu người

con trai đó nhìn thấy Bùi Sơ Ảnh, anh ta sẽ không bao giờ muốn dời ánh mắt của mình đi đâu nữa. Lúc ấy, Tô Thiên Linh mới biết, hóa ra mình chỉ là một điểm dừng, còn Bùi Sơ Ảnh mới là bến cuối.

Hiện tại, cô tin tưởng, sẽ có một người đàn ông coi cô là bến đỗ của anh ta.

Cô thở dài: “Cậu không định nói rõ mọi chuyện với Cố Diễn Trạch à?”.

“Nói gì? Nói người bạn thân nhất của anh ấy qua đời là vì tớ ư? Nếu là cậu, cậu có chấp nhận không?”.

Tô Thiên Linh không biết phải

nói sao. Năm đó, khi biết Tường Phương Vũ thích Bùi Sơ Ảnh, cô đã quyết định từ bỏ, mặc dù trong lòng vẫn rất thích người ấy. Chỉ vì, Sơ Ảnh là bạn thân nhất của cô, cô không thể vứt bỏ tình bạn giữa hai người.

Đôi khi có những sự lựa chọn chẳng hề liên quan tới tình yêu.

Tô Thiên Linh thật sự không muốn thấy Sơ Ảnh như lúc này, nhưng cô chẳng biết phải an ủi thế nào, đành chuyển chủ đề: “Cậu mặc váy đẹp thế này sao không mua nhiều váy mà mặc. Hồi cấp ba tụi con trai đều nói, cậu mà mặc váy thì có lẽ thành ngữ chim sa cá lặn cũng chẳng bằng”.

“Cậu biết thừa chúng nó chỉ nói đùa thôi, làm gì đến mức ấy”. Sơ Ảnh vô thức chạm tay vào đùi mình. Cô còn cơ hội mặc váy ngắn nữa sao? không có nữa rồi. Ánh mắt cô trở nên ảm đạm.

Mấy ngày tăng ca liên tiếp, cuối cùng Cố Diễm Trạch cũng giải quyết xong đồng công việc tồn đọng, anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Ngay cả Mạc Khả cũng cảm thấy sếp mình lúc này rất đáng yêu, bèn mở miệng trêu: “Giám đốc, hiện giờ anh muốn làm gì nhất?”.

Cố Diễm Trạch cười: “Tôi chỉ muốn ngủ, vì thế, cô biết phải làm gì rồi

đây”.

Sau đó, Mạc Khả ngăn người nhìn ông sắp của mình ung dung đi vào thang máy lên thẳng tầng cao nhất. Vì Cố Diển Trạch muốn nghỉ ngơi nên toàn bộ tiệc tùng và lịch hẹn đều phải hủy, Mạc Khả cầm lấy cuốn sổ ghi chép kiểm tra. Cũng may, hôm nay không còn chuyện gì khác, chỉ cần có một việc quan trọng là cô liền gặp phiền phức rồi.

Vừa thở phào nhẹ nhõm thì Mạc Khả nhìn thấy La Vân đến.

“La tiểu thư!”. Mạc Khả lên tiếng.

“Anh ấy...”.

“Tôi cũng không rõ giám đốc đi đâu”. Không thể trách cô được, chính Cố Diễn Trạch đã căn dặn, hơn nữa anh cũng không nói ai có đặc quyền.

La Vân nghi hoặc nói: “Thế anh ấy có nói gì không ạ?”.

Mạc Khả lắc đầu: “Chúng tôi làm cấp dưới, không được phép tham gia vào chuyện riêng của giám đốc”.

Trông bộ dạng của La Vân, Mạc Khả cũng không nổi nặng lời.

“Vâng”. La Vân thất vọng rời đi.

Cố Diễm Trạch đã rất nhiều ngày chưa được nghỉ ngơi, hôm nay khó khăn lắm mới có chút thời gian, hẳn là anh không muốn lãng phí cho mấy chuyện nhi nữ tình trường đâu. Nghĩ vậy, Mạc Khả cũng bớt cảm giác áy náy.

Chỉ có điều, hôm sau công ty xảy ra chuyện lớn. Vì một vài sai sót mà dự án bên Mỹ tiến hành không được thuận lợi. Cố Diễm Trạch lập tức trừ tiền thưởng của nhân viên phụ trách dự án này, sau đó vội vàng cùng Mạc Khả sang Mỹ giải quyết.

Ngồi trên máy bay, Mạc Khả do dự nhìn sắp mình. Đi công tác với Cố Diễm Trạch khá nhiều nhưng chưa bao

giờ cô thấy anh ngủ trên máy bay, lúc nào tinh thần cũng phấn chấn và nghiêm túc.

Cố Diễm Trạch liếc Mạc Khả một cái, lên tiếng: “Có việc gì thì nói đi”.

“Anh nghiêm túc quá rồi đây”.

“Thế cô nói xem thế nào mới không coi là nghiêm túc?”.

Mạc Khả cười, không ngờ Cố Diễm Trạch lại trúng kế.

“Tôi nói, anh đừng giận”.

Thấy Cố Diễm Trạch gật đầu, cô nói tiếp: “Có một người con trai rất

nhất gan, chuyện gì cũng để bạn gái mình
thử trước. Một lần, hai người đi ra biển
chơi, lúc ngòai thuyền quay về thì gặp bão
lớn, thuyền bị lật. Cô gái nhanh tay bám
được vào một tấm ván lớn, nhờ vậy, hai
người mới thoát chết. Lênh đênh trên
biển, cô gái hỏi bạn trai: “ Anh sợ
không?”, chàng trai móc trong túi áo ra
một con dao gọt hoa quả và nói: “Sợ,
nhưng nếu có cá mập, anh sẽ dùng cái
này để đối phó”. Cô gái lắc đầu cười.
Không lâu sau thì một con tàu chở hàng
phát hiện ra hai người họ, nhưng trong
lúc họ mừng rỡ thì một đàn cá mập xuất
hiện. Cô gái hét lớn: “Chúng ta cùng
gắng sức bơi, sẽ không có chuyện gì
đâu!”. Chàng trai bất ngờ đẩy cô gái

xuống nước, nói: “Lần này anh thử trước!”, sau đó anh ta nằm úp sấp trên tấm gỗ và gắng sức bơi về phía con tàu. Cô gái ngây người, tuyệt vọng nhìn theo bóng bạn trai. Đàn cá mập tới gần, nhưng chúng không hề có hứng thú với cô gái mà hăng say đuổi theo chàng trai đang vùng vẫy. Trong lúc bị đàn cá mập cắn xé, chàng trai dùng hết sức hết lòng: “Anh yêu em”. Cuối cùng, cô gái được cứu sống, mọi người trên boong tàu đều trầm mặc, thuyền trưởng nói với cô gái: “Bạn trai cô là người dũng cảm nhất mà tôi từng gặp, chúng ta cùng cầu nguyện cho cậu ấy”. Cô gái lạnh lùng nói: “Không, anh ấy là người nhất gan nhất thế giới này!”. Thuyền trưởng khó hiểu nói: “Sao

cô lại nói thế, ban nãy rõ ràng tôi nhìn thấy cậu ấy đã đẩy cô xuống rồi dùng dao tự cắt cổ tay mình. Cá mập rất mẫn cảm với mùi máu, nếu cậu ấy không làm vậy, e rằng cô đã chẳng thể lên được con thuyền này...”.

Kể xong, Mạc Khả tỉ mỉ quan sát sắc mặt Cố Diễm Trạch, cô nói: “Nghe xong câu chuyện này, người đầu tiên xuất hiện trong đầu anh chính là người mà anh thích. Vậy... Ai là người đầu tiên anh nghĩ tới?”.

Cố Diễm Trạch cười, hóa ra đây mới là điều then chốt.

“Mạc Khả, cô bao nhiêu tuổi

rồi?”.

Mạc Khả gượng gạo cười, biết ngay là chẳng moi được điều gì từ miệng Cố Diễm Trạch, anh đang châm chọc cô lớn rồi còn nghe mấy cái chuyện trẻ con này. Nhưng mà, có một vài chuyện thực ra không phân biệt tuổi tác.

“Tôi vô tình đọc được trên mạng thôi mà...”.

“Thế nên mới phải biết chọn lọc cái gì nên xem, cái gì không nên xem. Đúng không?”.

Mạc Khả mỉm cười không đáp. Vừa nãy cô hoàn toàn nhận ra sắc mặt Cố Diễm Trạch thay đổi khi nghe

đoạn cuối. Cô không tin câu chuyện này không có chút tác động nào tới anh. Mặc dù rất tò mò muốn biết người mà Cố Diễm Trạch nghĩ tới là ai, nhưng cô không dám hỏi thêm.

Họp hành vài ngày, công việc giải quyết ổn thỏa, Cố Diễm Trạch chuẩn bị trở về Thâm Hạ. nhưng gần về, anh lại vô tình gặp một bạn học cũ tên Bạch Mặc Hoa. Bạch Mặc Hoa sau khi tốt nghiệp thì định cư ở Mỹ.

“Tôi tưởng cậu không quay lại Mỹ nữa cơ”. Bạch Mặc Hoa vui vẻ nói.

“Xảy ra chút việc cần giải quyết nên tôi mới qua đây”. Cố Diễm

Trạch thờ dài.

“Nghe nói cậu tiếp quản Bắc Thần xong còn định thu gọn thị trường về trong nước. Xem ra đúng là không có ý định vượt biên nữa rồi nhỉ?”.

“Trong nước làm ăn tốt hơn”. Cố Diển Trạch không phủ nhận, đúng là anh có ý định như vậy. Thị trường nội địa có những hơn một tỉ người, không nhất thiết phải đi đâu cho xa xôi. Hơn nữa, anh cảm thấy chỗ đứng trong nước chưa vững, không muốn hao tổn quá nhiều vào thị trường ngoại địa.

“Vẫn độc thân chứ hả?”. Bạch Mặc Hoa không hiểu nổi cách nghĩ của

anh bạn cũ, bèn chuyển sang chủ đề khác.

“Không, tôi kết hôn rồi”.

“Thế hả? Chúc mừng chúc mừng”. Bạch Mặc Hoa vui vẻ nói: “Hôm nay nhất định phải làm vài chén mới được!”.

“OK”. Cố Diễm Trạch nói.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Mặc Hoa nhận được điện thoại. Nghe xong, anh ta có vẻ áy náy nói: “Phiền ông qua nhà tôi một chuyến để ôn lại chuyện cũ vậy!”.

Hóa ra, Bạch Mặc Hoa cũng đã kết hôn với một cô người Mỹ, hơn

nữa còn bị vợ quản lí rất nghiêm ngặt, không được về nhà muộn quá giờ quy định.

Uống được mấy ly, Bạch Mặc Hoa chợt nhớ ra một việc: “À, ngày trước ông vừa về nước thì có một bức thư từ Trung Quốc gửi đến”.

“Thư?”. Cô Diễm Trạch ngạc nhiên: “Thư gì?”.

“Tôi không rõ lắm. Lúc đó ông đang vội vàng về Xuyên Nhiên, quay lại Mỹ thì đổi nơi ở nên tôi không liên lạc được. Thư vẫn còn để chỗ tôi”.

Bạch Mặc Hoa lấy thư ra, đưa cho Cô Diễm Trạch: “Còn có một chiếc

chìa khóa”.

Cố Diễm Trạch vừa cầm lá thư liền giật mình, nét chữ này của Tưởng Phương Vũ.

Giây phút này, dường như trời long đất lở.

Cố Diễm Trạch mở phong thư bên trong chỉ có năm chữ: Đây chính là sự thật.

Anh cầm chiếc chìa khóa. Sự thật? Sự thật gì?

Anh có phản kích động, dường như chợt hiểu ra điều gì.

Thư gửi đi vào ngày Tưởng
Phương Vũ gặp tai nạn. Chẳng lẽ anh ấy
biết mình sắp xảy ra chuyện? Hay là anh
ấy đang nhắc nhở mình?

Cố Diễm Trạch ngắm nghĩa
chiếc chìa khóa. Rất nhỏ, không giống
chìa khóa nhà cho lắm. Rốt cuộc Tưởng
Phương Vũ muốn nói gì với anh? Lẽ nào
đây là bí mật mà Tưởng Phương Vũ
muốn cho anh biết? Lẽ nào vụ tai nạn đó
không phải ngoài ý muốn, mà là một vụ
tự sát?

Cố Diễm Trạch trở về Xuyên
Nhiên cùng chiếc chìa khóa. Anh cho
rằng chỉ có thể tìm được câu trả lời ở
đây. Bàn tay cầm chìa khóa của anh

không ngừng run rẩy.

Nơi đầu tiên anh tới là nhà cũ của Tưởng Phương Vũ. Đã lâu không có người ở nên căn nhà có phần nhếch nhác. Trước kia, mỗi lần theo Tưởng Phương Vũ về đây chơi, Cố Diễm Trạch đều thấy Tưởng Phương Vũ lấy chìa khóa từ sau ô cửa sổ nhỏ ra để mở cửa. anh đi tới trước cửa sổ, thò tay vào kiểm tra, quả nhiên có một chùm chìa khóa.

Trong nhà, mạng nhện giăng đầy và bàn ghế bị bụi phủ kín. Cố Diễm Trạch lên gác hai, anh tưởng như có thể nghe thấy tiếng bước chân và nhịp tim đập loạn xạ của mình.

Phòng riêng của Tưởng Phương Vũ vẫn y như cũ, chiếc cốc thủy tinh đặt ở tủ đầu giường còn đó. Tưởng Phương Vũ có thói quen mỗi lần tỉnh giấc đều uống một ngụm nước.

Cô Diễm Trạch cẩn thận kiểm tra từng bộ quần áo của Tưởng Phương Vũ nhưng không tìm được thứ gì đặc biệt. anh nhìn chiếc chìa khóa trong tay, chẳng lẽ anh đoán sai?

Không thể nào! Nếu Tưởng Phương Vũ đã gửi cho anh chiếc chìa khóa này, thì nhất định có vật cần dùng nó để mở. Nhưng đó là vật gì? Nằm ở đâu?

Cô Diễm Trạch ngồi xuống mép giường, anh nghĩ đến hai khả năng.

Thứ nhất, Tường Phương Vũ để món đồ bí mật kia ở đây vì anh ấy biết rõ anh có thể vào được nhà. Nhưng hiện tại trong nhà không có thứ gì đặc biệt, vậy thì có khả năng nó đã bị người khác mang đi.

Thứ hai, món đồ đó có lẽ không hề nằm ở nhà Tường Phương Vũ, mà nằm ở nơi anh dễ dàng nhìn thấy nhưng lại không chú ý tới nó.

Cô Diễm Trạch trầm mặc hồi lâu. anh nhớ lại quãng thời gian trước đây khi Tường Phương Vũ còn sống, hai

người cùng nhau nói về ước mơ, về cuộc sống tương lai...

Rồi anh nhớ tới lần đầu gặp Sơ Ảnh. Lúc ấy, cô đứng phải anh ngoài cửa hội trường nhưng chẳng hề ngẩng đầu lên nhìn anh mà chỉ nói “Xin lỗi!”. Bộ dạng ngơ ngác đó của cô khiến anh chợt thấy kì lạ, lần đầu tiên trong đời bị thu hút.

Cố Diễm Trạch lắc đầu, không hiểu điều gì đã khiến anh liên hệ Tưởng Phương Vũ với người vợ của mình.

Anh đến trước mộ của Tưởng Phương Vũ, rất muốn hỏi: Rốt cuộc anh muốn nói gì với em?

Không ai có thể cho anh câu trả lời. Anh chỉ có thể nhìn tấm bia mộ lạnh lẽo và bức ảnh đen trắng kia.

Ở Xuyên Nhiên hai ngày, cuối cùng Cố Diễm Trạch cũng phải trở về Thâm Hạ. Anh không đến công ty, mà bảo tài xế đưa mình về nhà.

Lúc này, tinh thần anh vô cùng uể oải, trong lòng khó chịu mà không rõ lý do.

Sơ Ảnh không có nhà. Cố Diễm Trạch cười tự giễu, sao anh lại quên mất hiện giờ cô đã đi làm cơ chứ? Nghĩ vậy, anh càng thêm bức bối. Anh ngồi ngoài phòng khách một lát, sau đó

bước vào phòng của Sơ Ảnh. Những khi cô ở nhà, anh rất ít vào đây, cô không ở nhà, anh lại càng không bước chân đến.

Cố Diễm Trạch tìm kiếm khắp phòng, vừa hy vọng tìm thấy thứ gì đó, lại vừa hy vọng không có bất cứ thứ gì. Nỗi mâu thuẫn ấy giằng xé cõi lòng anh. Thế nhưng, anh biết rất rõ, khoảnh khắc bảo tài xế lái xe về nhà chính là lúc anh đã đưa ra lựa chọn của bản thân. Sự nghi ngờ của anh không phải mới bắt đầu từ khi nhận được chiếc chìa khóa của Tưởng Phương Vũ, mà nó đã hình thành từ rất lâu rồi.

Giờ đây, tìm thấy chiếc hộp, Cố Diễm Trạch cảm giác như mình ngưng

thở.

Lần đầu tiên thấy nó, anh đã cảm thấy rất kì lạ. Chẳng qua cô không muốn nhắc đến nên anh chưa từng hỏi. Nhưng khi cầm trong tay chiếc chìa khóa kia, trong đầu anh lập tức nghĩ tới chiếc hộp này. Anh không thể tự lừa dối bản thân về chuyện rất có thể Tưởng Phương Vũ và người vợ của mình có mối liên quan.

Vì không muốn tin điều đó, nên anh mới quyết định đến Xuyên Nhiên trước, với hy vọng muốn chứng minh suy đoán của mình là sai.

Cô Diễm Trạch cầm chiếc hộp,

đi ra phòng khách. Anh đặt nó lên bàn uống nước, hai tay không ngừng run rẩy.

“Không phải... Nhất định không phải thế! Chìa này không thể mở được nó...”.

Anh không ngừng tự nhủ.

Thế rồi, anh cầm chìa khóa, tra vào ổ khóa của chiếc hộp. Mồ hôi từ trên trán chảy xuống từng giọt, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Cô Diễm Trạch nuốt khan, sau đó anh xoay chìa khóa.

Một tiếng “tạch” khe khẽ vang lên. Nắp hộp mở ra.

Gần như lập tức, anh rút chìa khóa trở về.

Anh ấn nắp hộp đóng lại như cũ, rồi lao ra khỏi nhà trong bộ dạng hồn bay phách lạc.

Lúc Sơ Ảnh về đến nhà, cô nghe người quản lí chung cư nói: “Chị Cố, vừa nãy tôi thấy chồng chị chạy ra khỏi nhà, sắc mặt trắng bệch, không biết đã xảy ra chuyện gì”.

Sơ Ảnh sững sốt, vội càng gọi điện về nhà hỏi La Hình xem ở nhà có chuyện gì không. Nhận được câu trả lời của mẹ chồng, cô mới cảm thấy yên tâm phần nào, qua loa nói vài câu kiếm có để

bà khỏi lo lắng.

Lúc đứng trong thang máy, Sơ Ảnh không ngừng tự hỏi rốt cuộc Cố Diển Trạch làm sao. Nếu vị quản lí kia không nhìn nhầm thì nhất định là có chuyện lớn. Trước giờ, cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt lo lắng xen lẫn sợ hãi của anh, anh luôn tỏ ra điềm tĩnh và bình thản, giống như chẳng có một ai có thể khiến anh kích động. Vậy mà hôm nay anh lại mặt mày trắng bệch? Rốt cuộc là chuyện gì?

Vào nhà, không thấy có gì lạ, nhưng cô vẫn không tránh khỏi lo lắng. Cô tự trấn tĩnh bản thân có lẽ người quản lí nhìn nhầm, sau đó mở một bộ phim ra

xem, cố gắng đè nén sự bất an.

Hồi lâu, Cố Diễm Trạch vẫn chưa về, Sơ Ảnh cảm thấy không còn hứng thú xem tiếp bèn tắt ti-vi, vào phòng ngủ. Bây giờ, cô mới phát hiện ra có gì là lạ. Cô là một người nhạy cảm, nên dễ dàng nhận ra căn phòng bị người khác động vào.

Sơ Ảnh vội chạy tới kéo ngăn tủ ra. Chiếc hộp này, cô nhớ rõ ràng mình đặt nó nằm ngang, còn lúc này, nó đang nằm dọc.

Cơ thể cô thoáng chốc trở nên mềm nhũn, cô khụy xuống nền nhà.

“Vì sao? Vì sao lại ra nông

nỗi này? Vì sao khi em tưởng rằng cuộc sống sẽ bình yên thì tia hy vọng cuối cùng cũng biến mất? Vì sao một con đường lui em cũng không có?”

Bàn tay siết chặt, những ngón tay bám vào da thịt nhưng chẳng có lấy một chút cảm giác đau đớn nào.

Chẳng trách anh lại mặt mày trắng bệch.

Liệu có phải anh đã biết rồi không?

Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em....

Câu nói của Tưởng Phương

Vũ lại vắng vắng bên tai cô.

Cuối cùng thì, cô chẳng còn gì nữa cả.

Tưởng Phương Vũ, nếu đây là sự trừng phạt của anh đối với em, vậy thì nó đã ứng nghiệm rồi.

Ngay đến cọng rơm duy nhất có thể cứu vớt cô cũng đã không còn, giờ đây, dù có vươn tay ra cô cũng chẳng thể cảm nhận được sự ấm áp nữa rồi.

Sơ Ảnh ngồi bó gối dưới nền nhà. Nước mắt ướt đầm khiến mái tóc dài lòa xòa dính trên mặt.

Cô không biết mình tựa vào

ngăn tử mà ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Hôm sau, Mạc Khả không khỏi ngạc nhiên khi lại nhận được điện thoại của Bùi Sơ Ảnh. Hiện giờ Cố Diễm Trạch đang đi ăn cùng với La Vân, cô thật sự luống cuống không biết nên làm gì.

Mạc Khả ấn nút nghe, cẩn trọng nói: “Xin chào, đây là...”

“Cố Diễm Trạch đâu?” Sơ Ảnh cắt ngang lời đối phương.

Chẳng hiểu sao Mạc Khả có cảm giác khẩu khí này rất giống đang hỏi tội. nhưng sau đó cô nghĩ, rốt cuộc cũng tới ngày này, rốt cuộc cũng sắp được

diện kiến dung nhan phu nhân của tổng giám đốc. Trước giờ cô vẫn luôn tò mò về người phụ nữ tên Bùi Sơ Ảnh này.

“Giám đốc hiện tại không ở...”

“Thế lúc nào anh ấy về?”. Sơ Ảnh sốt sắng hỏi, nhất định cô phải gặp anh hôm nay.

“Chuyện này, tôi không rõ lắm...”

Sơ Ảnh thở dài: “Được, vậy tôi lên đó chờ.”

Mạc Khả cũng sờ nhìn cuộc gọi đã kết thúc. Chẳng lẽ cô ấy ở dưới

công ty? Mạc Khả định gọi cho Cố Diễm Trạch nhưng lại thôi, chút chuyện còn con này mà không thu xếp ổn thỏa thì sao xứng làm trợ lí của anh?

Sơ Ảnh vào thang máy, bên trong chỉ có một mình cô. Đột nhiên cô nhớ ra lúc này là giờ ăn trưa, có lẽ anh không ở văn phòng thật?

Ra khỏi thang máy, cô quan sát xung quanh.

Lần đầu tiên tới đây khiến cô không khỏi căng thẳng, cô không biết gặp anh rồi cô nên nói gì, làm gì, nhưng đã đến rồi thì không thể chùn bước.

Suy nghĩ đầu tiên của Mạc

Khả khi nhìn thấy Sơ Ảnh đó là: Sinh viên thực tập đi lên nhầm tầng. Vì thế, cô đi tới lên tiếng: “Xin hỏi...”

Sơ Ảnh quan sát người phụ nữ trước mặt một lát, nhanh chóng đoán ra thân phận của đối phương. Cô bình thản nói: “Tôi nghĩ, chị đang chờ tôi”.

Mạc Khả cả kinh. Rất nhiều lần cô thử đoán già đoán non về Bùi Sơ Ảnh, cho rằng đó hẳn là một cô gái xinh đẹp và đoan trang, đồng thời sành sỏi cuộc đời. Nhưng giờ nhìn thấy rồi, Mạc Khả lại cảm thấy Sơ Ảnh rất hợp làm tình nhân của Cố Diễn Trạch, đáng để anh nâng niu, chiều chuộng.

“Phu nhân, giám đốc thật sự không có ở văn phòng”.

Sơ Ảnh nhíu mày, đi thẳng vào phòng của Cố Diễm Trạch. Mạc Khả biết rõ Cố Diễm Trạch không thích có người vào phòng làm việc của mình, nên vội đuổi theo: “Phu nhân, hay là cô sang phòng khách ngồi chờ được không?”

Gọi một cô gái kém mình nhiều tuổi như vậy, Mạc Khả không tránh khỏi cảm thấy mất tự nhiên.

“Không cần phiền phức như thế!” Sơ Ảnh nhìn Mạc Khả: “Chị cho tôi biết Cố Diễm Trạch ăn trưa ở đâu để tôi qua đó tìm anh ấy. Hay là chị mong

sau khi anh ấy về, cả công ty sẽ được chứng kiến tôi và anh ấy cãi nhau?”

Mạc Khả lúng túng, lát sau vẫn nói: “Nhà hàng đối diện công ty”.

Sơ Ảnh đi được mấy bước lại quay đầu: “Chắc chị sẽ không gọi điện báo cho anh ấy để tôi đi mất công một chuyến đâu nhỉ?”

Mạc Khả vội bỏ điện thoại xuống.

Mãi đến khi Sơ Ảnh đã rời khỏi công ty rồi, Mạc Khả mới hoàn hồn. Ngày từ lúc thấy Sơ Ảnh, cô dường như hiểu ra vì sao Cố Diễm Trạch lại cưới người con gái này. Cho dù chỉ là cưới về

nhà để ngắm cũng khiến tinh thần người ta thoải mái và nhẹ nhõm hơn nhiều. Hơn nữa, bằng trực giác của mình, Mạc Khả cảm thấy quan hệ giữa họ chắc chắn không đơn giản.

Sơ Ảnh có phần căng thẳng nhưng cô không cho phép mình bỏ chạy. Cảm giác lúc này giống như năm xưa ở quán bar, Cố Diễm Trạch cố tình trêu chọc khiến cô lâm vào đường cùng, chỉ có thể đối mặt.

Quả nhiên, cô nhìn thấy anh đang ngồi trong nhà hàng, đương nhiên còn có một cô gái nữa. Cô ta mặt mày tươi tắn, nụ cười rạng rỡ khiến Sơ Ảnh run rẩy. Mỗi lần thấy báo chí đưa tin, cô

đều tự an ủi mình nhưng giờ phút này, cô thừa nhận: Mình ghen tị.

Sơ Ảnh đi tới bàn họ: “Có quấy rầy hai người không?”

Cố Diễm Trạch lập tức đứng dậy. Anh nhìn cô hồi lâu. Cô cũng nhìn thẳng anh, không hề tránh né.

“Sao em lại ở đây?” Cuối cùng Cố Diễm Trạch cũng chịu lên tiếng. Giọng điệu bình thản, chẳng hề có một biểu hiện nào của người đàn ông bị vợ bắt gặp đang đi cùng người tình cả.

Hóa ra chỉ có mình cô căng thẳng. Sơ Ảnh chợt thấy nực cười.

“Chuyện này không quan trọng”.

La Vân một mực im lặng quan sát họ. Lúc hai người nhìn nhau, dường như trong mắt chỉ còn thấy duy nhất đối phương, cảm giác này khiến cơ thể cô cứng ngắc.

Sơ Ảnh mỉm cười, nói tiếp: “Vừa nãy em thấy dưới phố có một cửa hàng bán đĩa, anh lúc nào cũng chê phim em xem vô vị, giờ anh xuống chọn giúp em vài bộ phim được không?”

Cố Diễm Trạch ngây người, vô thức gật đầu. Nếu tỉ mỉ suy nghĩ cho kĩ, anh sẽ phát hiện ra bản thân chưa từng cự

tuyệt bất cứ yêu cầu nào của cô. Cô không thích bị anh đụng chạm, anh liền sang ngủ phòng khác; cô không muốn có con, anh nhận hết trách nhiệm trước mặt bố mẹ; lúc này cũng không ngoại lệ, anh vẫn làm theo yêu cầu của cô. Chỉ có điều, vì quá luống cuống mà anh quên mất rằng, dưới phố không hề có cửa hàng băng đĩa nào. Anh thật sự không hy vọng cô và anh gặp nhau trong tình huống như thế này.

Sơ Ảnh nhìn theo bóng dáng vội vã của Cố Diễn Trạch, anh đúng là rất nôn nóng, thậm chí chẳng thể đợi được tốc độ của cầu thang cuốn mà phải bước nhanh xuống.

Cô quay đầu lại, nhìn người con gái trước mặt. La Vân lúc này có phần sợ hãi. Cô mỉm cười nói: “Chào cô, tôi là Bùi Sơ Ảnh, vợ của Cố Diễm Trạch”.

La Vân cảm thấy toàn thân mềm nhũn, ánh mắt hốt hoảng nhìn Sơ Ảnh như muốn chứng thực lời nói của cô.

“Chúng ta có thể tìm một chỗ ngồi nói chuyện được không?”. Sơ Ảnh nói.

La Vân cuống quýt đứng dậy. Cô ta không ngừng tự hỏi rốt cuộc vợ của Cố Diễm Trạch là người con gái như thế nào. Lúc này, dù da mặt Sơ Ảnh có phần

nhọt nhạt nhưng không hề ảnh hưởng tới nhan sắc của cô. La Vân tự ti cúi đầu, quả thật Sơ Ảnh đi bên cạnh Cố Diễm Trạch rất đẹp đôi. Ngay đến cả bản thân La Vân từng rất hài lòng về vẻ ngoài của mình cũng phải đổ kị.

Nhìn Sơ Ảnh đi phía trước, La Vân nuốt khan đang định lên tiếng thì chợt thấy Sơ Ảnh bước hụt một bước. Cô ta giơ tay muốn giữ nhưng không kịp, chỉ có thể giương mắt nhìn Sơ Ảnh lăn xuống cầu thang.

Cố Diễm Trạch lúc này mới tỉnh táo lại, biết Sơ Ảnh chỉ kiếm cớ muốn anh rời đi. Anh không biết cô muốn hỏi gì La Vân và La Vân sẽ trả lời thế

nào. Anh vội vàng quay lại nhà hàng, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh chính là vợ mình đang lăn xuống trên cầu thang cuốn.

Cố Diễn Trạch có cảm giác hồn lìa khỏi xác. Anh muốn hét lên nhưng không tài nào mở miệng. Anh lao tới bằng tốc độ nhanh nhất, ôm lấy cơ thể yếu ớt kia.

“Sơ Ảnh, Sơ Ảnh...”.

Anh dùng tay vỗ nhẹ vào mặt cô, nhưng chợt phát hiện tay mình toàn là máu. Anh bế cô ra khỏi tòa nhà, lên một chiếc taxi.

Bấy giờ La Vân mới giật mình

lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng bắt xe đuổi theo hai người họ.

Đứng ngoài hành lang, Cố Diễm Trạch không rời mắt khỏi cánh cửa phòng cấp cứu, cảm giác bầu không khí xung quanh đều u ám.

La Vân âm ức nói: “Lúc này, chị ấy tự...”.

“Đi đi!”. Cố Diễm Trạch không buồn quay đầu lại.

La Vân càng thấy tủi thân. Cố Diễm Trạch từng nổi giận trước mặt cô nhưng chưa bao giờ anh nói chuyện với cô bằng thái độ lạnh lùng như vậy cả. Cô bật khóc: “Chị ấy bước hụt nên bị ngã,

em hoàn toàn không đẩy chị ấy. Anh nhất định đã hiểu lầm em...”.

Cố Diễm Trạch ngoảnh lại, ánh mắt lạnh băng nhìn La Vân.

“Anh đừng như vậy. Bác sĩ cũng nói chỉ là ngoại thương, không có gì nguy hiểm. Chỉ lăn xuống từ cầu thang cuốn mà thôi...”.

“Chỉ lăn xuống từ thang cuốn?”. Cố Diễm Trạch lặp lại, bỗng anh như nổi điên bóp lấy hai vai La Vân: “Cô đứng bên cạnh cô ấy, vì sao không giữ cô ấy lại? Vì sao?”.

Đôi mắt anh hằn lên tia máu đỏ thẫm. La Vân càng nghĩ càng thấy

mình oan ức: “Nếu em bị ngã, anh có đối xử với chị ấy như đối xử với em lúc này...”.

“Thế vì sao cô không ngã?”.
Cố Diễm Trạch trừng mắt nhìn La Vân: “Vì sao không phải cô bị thương, vì sao không phải cô nhập viện, vì sao, vì sao...”.

Anh vừa dứt lời, cửa phòng cấp cứu liền mở ra.

Cố Diễm Trạch vội vàng chạy lại: “Bác sĩ, cô ấy thế nào?”.

“Không có gì nghiêm trọng, chỉ là toàn thân bị trầy xước khá nặng. Hơn nữa, thói quen ăn uống của bệnh

nhân rất thất thường, dường như rất lâu chưa ăn cơm...”.

...

“Chúng tôi đang truyền nước cho bệnh nhân”.

...

“Anh là gì của bệnh nhân? Vì sao bình thường không chăm sóc cho tốt?”.

Cố Diễn Trạch đã không còn nghe được gì nữa. Cửa phòng bệnh bị mở ra, người ta đang đẩy giường bệnh của cô sang một phòng khác.

Hàng Vĩnh Tịch lúc này ở đâu đi đến, nhìn thấy Sơ Ảnh và Cố Diễm Trạch, tập tài liệu trên tay anh rơi xuống. Anh vội vàng hỏi thăm về tình hình của cô, chẳng trách hôm nay cô không đi làm.

Cố Diễm Trạch ngăn một y tá lại hỏi: “Sao cô ấy chưa tỉnh? Chẳng phải đã nói không có gì nghiêm trọng rồi ư?”

Y tá nói: “Bệnh nhân bị ngất do thiếu máu”.

Cố Diễm Trạch bảy giờ mới yên tâm một chút, anh ngồi xuống cạnh giường bệnh, lặng lẽ nhìn cô.

“Khiến một người phụ nữ bị

đầy đọa đến thế rồi, giờ còn ở đây giả vờ tốt...”. Y tá bữu môi nói.

“Cô nói gì?” Cố Diễm Trạch định thần lại.

“Trên đùi vợ anh có bao nhiêu vết dấu cứa, chẳng lẽ anh không biết?”.

Cố Diễm Trạch nắm chặt tay:
“Vì sao?”

Anh nhắc tám chăn mỏng lên, vén quần cô lên cao, từng chút, từng chút. Những vết thương chi chít trên đùi cô đập vào mắt anh.

Anh ngây ngốc nhìn cô, rốt cuộc là vì sao? Vì sao cô ấy lại làm thế?

Không ai có thể trả lời anh,
anh chỉ có thể ngồi bên cạnh, chờ cô tỉnh
dậy.

Chương 15

Sơ Ảnh mở mắt liền nhìn thấy Cố Diễm Trạch gục đầu bên giường bệnh. Cô giơ tay chạm vào mái tóc của anh, tóc anh vẫn như thế, vừa đen vừa khô. Cảm nhận được động tĩnh, Cố Diễm Trạch tỉnh dậy, sự mừng rỡ thoáng hiện lên trong đôi mắt rồi biến mất. Anh hỏi cô: “Vì sao làm vậy?”.

Sơ Ảnh ngây người: “Anh trách em quấy rầy hai người ư?”. Cô cho rằng anh tức giận vì mình đã xuất hiện không đúng lúc, phá hỏng bữa cơm của anh và cô gái kia.

Nghe cô nói vậy, Cố Diễm Trạch càng thêm kích động, anh đứng bật dậy. Có lẽ vì ngồi quá lâu rồi đột ngột đứng lên khiến đầu óc quay cuồng. Anh nhìn cô, cười gằn: “Anh không ngờ vợ mình mỗi ngày ở nhà đều tự đầy đọa bản thân như thế?”.

“Em...”

“Vì sao?”

Sơ Ảnh cúi đầu. Anh đã biết rồi ư?

“Nói đi! Anh đã làm gì khiến em bất mãn, khiến em phải dùng cách thức này để trút hận? Em nói đi chứ!” Cố Diễm Trạch gào lên.

Không một ai biết lúc nhìn thấy những vết thương trên đùi cô, anh đã đau đớn nhường nào, dường như chúng không nằm trên người cô mà là trong tim anh.

“Không phải vậy...” Sơ Ảnh vội giải thích.

“Anh có tư cách gì mà gào lên với cô ấy?” Hàng Vĩnh Tịch bước vào phòng, phần nộ nhìn Cố Diễm Trạch.

“Chuyện vợ chồng tôi không liên quan tới người ngoài!” Cố Diễm Trạch gằn giọng.

Hàng Vĩnh Tịch không hề có ý

định nhượng bộ: “Anh làm chồng tốt góp
nhỉ! Cả ngày vớt vớ mình ở nhà, để cô ấy
một mình đối mặt với bốn bức tường, ăn
uống thất thường, ngay cả việc cô ấy tự
hành hạ bản thân như thế nào anh cũng
không biết!”.

Cố Diễm Trạch đi tới trước
mặt Hàng Vĩnh Tịch: “Dù vậy tôi vẫn là
chồng cô ấy!”.

Hàng Vĩnh Tịch trừng mắt:
“Cũng đúng, ngoài cái mác chồng ra, anh
còn có cái gì nữa? Trên đùi vợ mình có
bao nhiêu vết thương cũng không hề
biết”.

Ngoài cái mác chồng ra, anh

còn có cái gì nữa?

Còn gì nữa?

Cô Diễm Trạch khinh miệt nói: “Dù thế nào cũng không can hệ gì tới anh!”. Dứt lời, anh xoay người, gỡ mũi kim trên tay Sơ Ảnh.

Hàng Vĩnh Tịch vội chạy tới ngăn cản: “Anh làm cái quái gì thế? Cô ấy là người bệnh!”.

“Không mượn anh quan tâm!”
Cô Diễm Trạch bế Sơ Ảnh ra khỏi phòng bệnh: “Tốt nhất anh bớt tham gia vào chuyện của người khác đi. Đừng cho rằng cứ khoác áo blouse trắng lên là thành thiên sứ!”.

Hàng Vĩnh Tịch cứng họng không biết phải nói gì, chỉ có thể đứng im nhìn Sơ Ảnh bị Cố Diễm Trạch bế đi. Anh có thể cứu cô bằng cách nào? Với tư cách gì? Anh nhắm mắt, cảm giác tuyệt vọng dâng lên, hết như hai năm về trước.

Cố Diễm Trạch bế Sơ Ảnh ra xe, tài xế biết ý lập tức lái xe đưa họ về nhà.

Tới nơi, anh bế cô lên nhà. Sơ Ảnh một mực giữ im lặng, cô biết anh đang tức giận, nhưng không rõ lí do là gì. Đặt cô nằm xuống giường, anh nhìn cô bằng đôi mắt bùng bùng lửa giận: “Ngoài cái móc làm chồng em ra, anh

không có gì hết ư? Sao anh ta biết chân em bị thương? Anh ta nhìn thấy, hay đã chạm vào?”.

Cố Diễn Trạch đề lên người cô, giờ phút này, tất cả đối với anh đều vô nghĩa. Anh không quan tâm cô có qua lại với bác sĩ kia hay không, không quan tâm ban đêm ngủ mơ cô có gọi tên người đàn ông khác hay không. Hiện giờ anh chỉ muốn có cô, đây là người phụ nữ duy nhất anh muốn. Sao anh nỡ làm tổn thương cô, sao anh nỡ đẩy cô ra xa mình kia chứ?

Anh hôn cô, điên cuồng chiếm lấy cô. Mặc kệ cô khóc, mặc kệ cô giãy giụa, anh đều không muốn buông tha.

Rốt cuộc, Sơ Ảnh không giãy giụa được nữa. Cô như một con cá nằm trên bàn ăn, chỉ có thể để mặc bản thân mình bị xâu xé.

Một đêm triền miên kết thúc, Cố Diễm Trạch nhìn người con gái trong bộ dạng nhếch nhác. Ánh mắt trống rỗng của cô khiến anh đau đớn. Cô chẳng khác nào một nhành hoa, bị anh tàn phá đến mất hết sức sống.

Mình đã làm cái gì thế này?

Cố Diễm Trạch nhắm mắt lại, anh nghĩ, mình điên mất rồi.

Vết máu đỏ tươi trên ga trải

giường như một cây kim đâm vào trái tim anh. Đau nhói.

Bộ dạng vô hồn của cô khiến anh không thể nhìn thêm một giây nào nữa. Anh chỉ muốn yêu thương cô, chỉ muốn đối xử với cô thật tốt. Vì sao đến cuối cùng người làm tổn thương cô lại chính là anh?

Cố Diễm Trạch lao ra khỏi nhà. Anh ngồi trong xe, hung hăng tát vào mặt mình một cái: “Cố Diễm Trạch, mày là một kẻ thất bại!”.

Ngày hôm sau, Cố Diễm Trạch đến công ty rất sớm. Nhận thấy sắc mặt u ám của sếp, Mạc Khả thức thời đi làm

việc của mình. Hôm qua, Cố Diễm Trạch đi ra ngoài sau đó cũng không trở về công ty, cô rất tò mò không rõ đã xảy ra chuyện gì. Theo những gì cô hiểu về sếp của mình, anh tuyệt đối sẽ không bỏ công việc đang dở, huống hồ hôm qua còn có một cuộc họp quan trọng.

Mạc Khả không dám hỏi nhiều, Cố Diễm Trạch chưa đến hỏi tội cô đã là may lắm rồi.

Không chỉ Mạc Khả mà hầu như tất cả mọi người trong công ty đều cảm nhận được ngày hôm nay Cố Diễm Trạch rất khác thường. Anh không mở miệng quở trách người khác nhưng giọng điệu đều đều của anh lại khiến người ta

không đoán được tâm tư anh thế nào, áp lực càng nặng nề.

Cố Diễn Trạch ngồi trong văn phòng, không đọc tài liệu, anh cầm bút trên tay nhưng không hề động đậy, giống như người một nơi, hồn một nẻo.

Mạc Khả còn nhớ lần trước khi vừa đi công tác Mỹ về, Cố Diễn Trạch cũng trong trạng thái hồn vía trên mây như vậy, nhưng chỉ vài ngày sau lại bình thường.

Cuộc họp hôm nay, người nọ báo cáo xong, anh chỉ thờ ơ nói: “Vậy sao?”.

Đối phương không hiểu ý tứ

của anh, đứng ngây ra như phỗng.

Cô Diễm Trạch liếc nhìn anh ta, nói: “Mức tiêu thụ tăng 0,3%? Sao tôi lại nhớ lại là 3%?”.

"Là 3%, là 3%, lúc nãy tôi nhìn nhầm..."

Cô Diễm Trạch không có ý muốn nói nhiều. Mạc Khả nhú mày, nói về trí nhớ, không nên so bì với người đàn ông này. Vì thế bất cứ ai để xảy ra nhầm lẫn về số liệu, chẳng khác nào tự đào hố chôn mình.

Có điều, lúc này Cô Diễm Trạch vẫn không mấy tập trung. Bình thường vào họp, mọi người đều phải tắt

di động bởi vì anh ghét nhất tiếng chuông di động phá hỏng bầu không khí cuộc họp. Thế nhưng hiện tại anh đang cầm di động trên tay, ấn phím gọi. Trưởng phòng kế hoạch đang nói dở dang, thấy giám đốc như vậy, không biết nên nói tiếp hay thôi, đành nhìn về phía Mạc Khả cầu cứu. Mạc Khả cũng chịu, cười với anh ta một cái rồi cúi đầu xem tài liệu.

Cố Diễn Trạch là một người cực kì kiên nhẫn. Nhưng khi chuông điện thoại mới vang lên ba tiếng, anh đã có phản sốt sắng, đứng phắt dậy. Mọi người kinh ngạc nhìn anh. Cố Diễn Trạch băng quơ nói: “Tan họp”.

Cả phòng dường như thở phào

nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng thoát khỏi bầu không khí nặng nề này.

Cố Diễm Trạch bước nhanh ra ngoài, bộ dạng có chút hoảng loạn. Ngay cả Mạc Khả cũng không tránh được ngạc nhiên.

Cố Diễm Trạch lái xe bằng tốc độ nhanh nhất, thậm chí vượt đèn đỏ mấy lần. Lần đầu tiên anh cảm thấy con đường về nhà dài đến thế, tựa hồ không có điểm cuối. Mười đầu ngón tay lạnh băng, trán đổ mồ hôi. Vì quá nóng ruột, lúc queo vào khu chung cư, suýt nữa anh đụng phải bồn hoa ven đường.

Anh chẳng kịp chạy xe vào bãi

đồ đã vội vàng xuống xe, sau đó chạy một mạch lên tầng năm bằng cầu thang bộ.

Anh mở cửa vào nhà, căn nhà u ám đến ngột thở.

“Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh...”
Giọng nói của anh âm vang.

Cô Diễm Trạch thở dài một hơi. Cô không có nhà. Anh chỉ mong linh cảm xấu của mình là giả, là ảo giác.

Anh ngồi xuống ghế, thở hỗn hển. Đột nhiên một mùi máu tanh trong không khí xông vào mũi anh. Cảm giác hô hấp bị cướp đoạt, toàn thân anh run lên. Anh lao vào phòng tắm, hai mắt trợn

tròn. Sơ Ảnh đang nằm trong bồn tắm, cánh tay trái buông thõng bên ngoài, máu từ cổ tay chảy xuống, đỏ thẫm một vùng...

Khi Cố Diễm Trạch đưa Sơ Ảnh đến bệnh viện, một vài y tá nhìn họ bằng ánh mắt kì lạ: “Lại là hai người?”.

Cố Diễm Trạch không ngừng nói: “Xin hãy cứu lấy cô ấy, bằng mọi giá phải cứu lấy cô ấy, tôi xin mọi người...”.

“Có tiền là ghê gớm lắm đấy.”
Ai đó khinh bỉ nói.

Hàng Vĩnh Tịch rất nhanh đã có mặt: “Anh hài lòng chưa? Bức cô ấy

đến chết anh mới thỏa mãn phải không?”.

Nói xong, Hàng Vĩnh Tịch đi vào phòng cấp cứu. Chỉ còn lại mình Cố Diễm Trạch đứng ngoài hành lang, sắc mặt trắng bệch. Anh tựa lưng vào tường, trong đôi mắt anh chợt toát lên một sự kiên định không gì xóa tan.

Lúc này, Mạc Khả ở công ty không khỏi sốt ruột. Hôm nay có một hợp đồng quan trọng cần thương thảo, dẫn đo mãi, cô buộc phải gọi điện cho Cố Diễm Trạch. Đáng tiếc, di động của anh đã tắt. Mạc Khả ngẫm nghĩ một lát rồi gọi cho La Vân: “Xin lỗi làm phiền cô, giám đốc có ở chỗ cô không?”.

La Vân đột nhiên bật khóc khiến Mạc Khả càng thêm đau đầu.

“Trả lời tôi được không?”

“Anh ấy không đến công ty ư?”

“...” Hỏi thừa, đến mà còn phải hỏi sao?

“Bệnh viện, nhất định anh ấy ở bệnh viện.”

Mạc Khả bị giọng nói của La Vân làm cho giật mình.

Cô vội vàng chạy đến bệnh viện. Sơ Ảnh đang nằm trên giường

bệnh, sắc mặt nhợt nhạt, rõ ràng cô ấy nằm đó, nhưng lại khiến người ta có cảm giác chỉ một giây tiếp theo thôi, cô ấy sẽ biến mất.

Cố Diễm Trạch ngồi cạnh giường. anh giơ tay lên rồi lại hạ xuống, mấy lần do dự như thế, cuối cùng, anh chạm vào mặt Sơ Ảnh. Giọng nói đầy bi thương của anh vang lên: “Vì có anh ở đây, nên em không muốn tỉnh lại phải không?”.

Anh đột ngột thu tay về, hành động giống như một đứa trẻ vừa phạm phải sai lầm.

“Em không thích anh chạm

vào em, anh không chạm vào em nữa. Anh chỉ nhìn em thế này thôi, có được không?”

“Em tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại nhìn anh đi được không?”

Ánh mắt anh bỗng ngây ngẩn, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, anh vừa sợ quấy rầy cô, vừa sợ cô không nghe thấy.

“Anh đào ở Xuyên Nhiên nở hoa rồi, em thích ngắm hoa anh đào nhất mà! Gió thổi nhẹ là có thể nhìn thấy cơn mưa hoa. Chúng ta cùng đến xem được không? Trước kia em nói, mơ ước của em là được tới Lệ Giang, được thưởng

thức nhịp sống êm đềm ở đó, được ngắm nhìn những đàn cá bơi lội trong những khe suối trong suốt ở Lệ Giang. Anh còn chưa cùng em đi ngắm hoa anh đào, chưa cùng em đến Lệ Giang...

Là lỗi của anh. Biết em sợ một mình trong bóng tối mà vẫn bỏ mặc em. em không biết khi nghe em gọi tên người đó, anh đã tuyệt vọng cỡ nào đâu. Anh sợ, thật sự rất sợ đó mới là người trong lòng em, sợ em có liên quan tới cái chết của anh ấy. Anh thậm chí không dám mở chiếc hộp kia ra, lần đầu tiên trong đời anh thấy mình hèn nhát đến thế. Mọi người đều nói anh cố chấp, nhưng lúc này, anh hận sự cố chấp của mình...

Anh ích kỉ lắm phải không?
Anh muốn giữ chặt em bên mình mãi mãi. Thế nhưng anh lại sợ nhìn thấy gương mặt em lúc giật mình tỉnh dậy sau cơn ác mộng, thế nên anh lựa chọn chạy trốn. Anh nghĩ, cứ để mọi chuyện như vậy đi, cho dù em ghét anh không cho anh chạm vào em, nhưng chỉ cần em ở bên anh là tốt rồi. Anh chỉ cần em. Những thứ khác anh đều không cần.”

Cố Diễm Trạch nắm chặt tay Sơ Ảnh, nước mắt anh không ngừng rơi: “Mở mắt ra đi! Nhìn anh! Anh xin em!”.

“Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẵn sàng...” Cố Diễm Trạch cúi đầu: “anh có thể để em được tự do...”.

Cõi lòng như bị xé rách, đau đớn đến nỗi không thể chịu nổi. Anh sẽ để cô được tự do, anh sẽ buông tay...

Đây là người con gái khiến anh lần đầu tiên biết thế nào là rung động, là món quà đẹp đẽ nhất mà cuộc đời ban tặng cho anh, vậy mà hiện tại, anh đang cầm tay cô và nói: anh sẽ để em được tự do.

Lần đầu tiên nghe thấy cô gọi tên Tưởng Phương Vũ giữa đêm tối, anh tưởng chừng như bầu trời sụp xuống. Lúc ấy, anh đã mơ hồ đoán ra được điều gì, nhưng anh quyết định làm ngơ, quyết định tự lừa dối bản thân. Anh không về

nhà, không muốn thấy ánh mắt phòng bị của cô. Anh không dám, anh sợ hãi. Sự thật tàn nhẫn ấy có thể sẽ khiến cô rời khỏi anh, vì vậy, anh thà rằng không biết.

Bao nhiêu lần thất thường, bao nhiêu lần mất kiểm chế, đều là vì anh không muốn buông tay cô, không muốn rời xa cô.

Nhưng bây giờ, chỉ cần cô tỉnh lại, chỉ cần cô sống vui vẻ, anh sẵn sàng buông tay, anh sẵn sàng làm mọi việc để đổi lấy nụ cười của cô.

Nước mắt không ngừng rơi xuống bàn tay Sơ Ảnh, khiến cô tỉnh giấc.

Cô hoảng loạn nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhìn khắp phòng bệnh trắng toát. Mình còn sống ư?

Cô dờn ánh mắt lên tường: “Vì sao cứu em? Để em chết đi không phải tốt hơn sao?”.

Đôi mắt Cố Diễm Trạch ngập tràn vẻ hạnh phúc.

“Không tốt, đương nhiên không tốt...” Sao em lại ích kỉ như thế, không nói một lời đã định rời xa anh mãi mãi?

Sơ Ảnh quay đầu lại nhìn anh: “Thực ra anh cũng không muốn nhìn thấy

em! Anh...” Cô ngừng lại: “Anh hận em phải không?”

Cô Diễm Trạch đứng bật dậy, anh có cảm giác vừa được nghe câu chuyện nực cười nhất thế gian.

“Đúng, anh hận em! Anh vô cùng hận em! Vì sao em lại ích kỉ như thế? Vì sao dùng cách này để giải tỏa sự bất mãn của bản thân? Em muốn anh phải hối hận cả đời này ư?”

Anh hận, hận bản thân vì sao lại rung động trước người con gái này, vì sao lại cố tình tiếp cận cô, vì sao lại yêu cô?

Sơ Ảnh ngẩng đầu nhìn anh,

rốt cuộc ngày này đã tới.

“Nếu đã như vậy, chúng ta ly...”

“Hóa ra chúng ta đều nghĩ giống nhau! Nếu đã cảm hận đối phương như thế, vậy thì cứ tiếp tục giày vò nhau đi!” Cố Diễm Trạch chợt cảm thấy mình thật nực cười, anh không thể chịu đựng được việc cô nói ra hai chữ ấy, thế nên anh ngắt lời cô. Anh cũng ân hận rồi. Sau khi cô tỉnh lại, anh lại luyện tiếc cô, không nỡ rời xa cô.

“Bùi Sơ Ảnh, em tốt nhất không được nghĩ đến cái chết. Nếu em dám, anh sẽ phá hủy tất cả những thứ có

dính lú đến em, người thân của em, bạn bè của em, thậm chí cả cái bệnh viện này... anh nói được là làm được! Em cứ thử mà xem.”

Nước mắt nhòa đi. Vì sao ngay cả cái chết cô cũng không được lựa chọn?

Lát sau, Cố Diễm Trạch bung một bát cháo vào: “Ăn đi!”

“Em không đói...”

Anh nhìn cô chăm chăm, sau đó cầm điện thoại lên gọi cho ai đó: “Thư kí Ngô phải không? Tôi phát hiện bệnh viện Nghê Giai...”

Sơ Ảnh trợn tròn mắt nhìn anh, vội vàng nói: “Em ăn, em ăn! Anh tắt điện thoại đi!”.

Cố Diễm Trạch cẩn thận xúc từng thìa cháo đưa đến bên miệng cô.

Tình yêu của anh dành cho cô nhiều đến mức nào, nỗi sợ hãi mất đi cô lớn đến đâu, chỉ mình anh mới hiểu. Gặp được cô, cả đời này, anh đã không thể nào thoát ra được nữa.

Mạc Khả nãy giờ vẫn đứng quan sát, đột nhiên cô hiểu ra, bản hợp đồng này nào có đáng gì. Lúc phải đưa ra lựa chọn giữ tính mạng và tiền của, thì bản hợp đồng này chẳng qua chỉ là một

tờ giấy. Có điều, cô hoàn toàn không ngờ, Cố Diễm Trạch lại yêu Bùi Sơ Ảnh đến thế. Cô luôn nghĩ, Cố Diễm Trạch đối xử với La Vân đã là tốt nhất rồi, bây giờ cô mới biết hóa ra chỉ là vỏ bọc bên ngoài. Trong lòng anh chỉ có duy nhất Bùi Sơ Ảnh, hơn nữa, anh yêu người con gái này đến cực hạn.

Anh giữ khoảng cách với cô, chỉ vì không muốn đánh mất cô.

Mạc Khả nhìn bàn tay vẫn còn run rẩy của Cố Diễm Trạch, chợt thấy mắt mình cay cay.

Chương 16

Cố Diễm Trạch ngồi trong quán café. Đây là lần thứ hai anh gặp cô gái có gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng này.

“Cô Tô, lại làm phiền cô lần nữa rồi”.

Tô Thiên Linh bung tách cà phê lên, nói: “Anh Cố, có việc gì mời anh nói thẳng. Em nghĩ cả anh và em đều không muốn lãng phí thời gian với nhau”.

Cố Diễm Trạch mỉm cười lấy lệ: “Cô Tô quả nhiên là người thẳng thắn”.

“À, em quên mất, người làm ăn lúc nào cũng tuân theo một trình tự nhất định, cơm no rượu say rồi mới nói đến mục đích chính”.

“Xem ra cô Tô có chút định kiến với tôi?”.

“Không phải là có chút”. Tô Thiên Linh thở dài: “Mà là rất nhiều”.

“Vậy à? Xin hỏi tôi đã làm gì mất lòng cô? Tôi rất xin lỗi”.

Tô Thiên Linh chợt cảm thấy phiền phức, không muốn tiếp tục vấn đề này nữa: “Vào việc chính đi! Biết gì em sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết”.

Cố Diễm Trạch có phần do dự. nhưng nếu cứ trốn tránh thì e rằng, quan hệ giữa anh và Sơ Ảnh sẽ càng thêm bế tắc.

“Vì sao lần trước cô lại nói dối tôi?”.

“Sao cơ?”.

“Cô không phải bạn gái của Tưởng Phương Vũ”. Ngữ điệu của anh rất kiên định.

Tô Thiên Linh hơi giật mình. Suy cho cùng, mọi chuyện đều phải đổi mặt, nếu Cố Diễm Trạch đã tìm tới cô thì chứng tỏ anh ta đã biết được nhiều thứ.

“Anh đã biết rồi?”.

Cố Diễm Trạch trầm mặc.

“Anh hy vọng lúc đó em nói thật cho anh biết mọi chuyện ư?”. Tô Thiên Linh hỏi lại.

Đúng vậy, nếu năm xưa biết rõ sự thật, biết được mối quan hệ giữa Tưởng Phương Vũ và Bùi Sơ Ảnh, liệu anh có nảy sinh tình cảm với cô nữa không? Không, anh sẽ không có bất cứ mơ tưởng nào đến cô.

“Ít nhất thì hiện tại tôi có quyền được biết”. Cố Diễm Trạch nói.

Tô Thiên Linh thở dài: “Biết thì sao mà không biết thì sao? Tất cả đã trở thành quá khứ rồi. Em chỉ có thể nói, Tưởng Phương Vũ vì Sơ Ảnh mà từ bỏ cả mạng sống. Còn anh, anh đã làm được gì cho cô ấy?”.

Cố Diễm Trạch nhớ tới lần đầu tiên nghe thấy Sơ Ảnh gọi tên Tưởng Phương Vũ. Lúc ấy, anh phần nộ đến cực điểm. Anh không nghĩ tới khía cạnh cái chết của Tưởng Phương Vũ liên quan tới cô, mà anh sợ rằng, hai người họ là một đôi. Anh sợ cô lựa chọn mình chỉ vì thân phận bạn thân của Tưởng Phương Vũ, sợ mình chỉ là một vật thể thân.

Ý nghĩ ấy giày vò anh, dày

đọa anh.

Thế nhưng anh không muốn hỏi cô, không muốn làm rõ mọi chuyện, anh sợ đó là sự thật, sợ người mà cô yêu không phải anh, mà là Tưởng Phương Vũ.

Hiện tại, anh có thể xóa bỏ ý nghĩ nực cười ấy được rồi.

“Trong hộp đó... đựng cái gì?”.

“Anh muốn biết thì tự đi tìm hiểu đi. Em nghĩ, với anh, đó chỉ là việc còn con”.

Cố Diên Trạch im lặng.

Tô Thiên Linh chợt phát hiện ra, người đàn ông này có nhiều điểm không như cô nghĩ.

“Chẳng lẽ anh không dám mở nó? anh sợ bên trong là nguyên nhân khiến Tưởng Phương Vũ mất đi mạng sống? anh sợ chuyện này thật sự có liên quan tới Sơ Ảnh?”.

Cố Diễm Trạch ngược mắt lên, anh rút một điều thuốc nhưng rất lâu không châm lửa. Cuối cùng, anh lại buông xuống.

Tô Thiên Linh nói đúng, anh thật sự sợ điều đó.

Nếu cái chết của Tưởng Phương Vũ có liên quan tới vợ mình, vậy thì anh phải đối mặt với cô ấy thế nào đây? Thà rằng không biết, hai người còn có thể tiếp tục ở bên nhau.

Tô Thiên Linh đứng dậy: “Em nghĩ em đoán đúng rồi. Anh Cố, em không quan tâm những tin tức báo chí viết về anh là đúng hay sai, em chỉ muốn nói một điều, Tưởng Phương Vũ có thể làm mọi việc vì Sơ Ảnh, anh có thể không? Nếu thật sự làm được, thì trong chiếc hộp kia có cái gì đâu quan trọng. Nhưng mấu chốt là anh phải kiên định, mặc dù Tưởng Phương Vũ qua đời là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng nếu không phải vì Sơ Ảnh thì tuyệt đối sẽ

không có tai nạn đó”. Nói xong, Tô Thiên Linh liền rời khỏi.

“Đợi đã!”.

“...”.

“Đừng nói với cô ấy chúng ta gặp nhau”.

Nếu đủ kiên định...

Cô Diễn Trạch nhìn chiếc hộp trên bàn. Anh cầm chìa khóa vào ổ, xoay nhẹ một chút, nắp hộp bật lên.

Bên trong chỉ có một phong thư và một bức tranh.

Chữ viết trên thư là của

Tường Phương Vũ.

Cố Diễm Trạch cầm bức tranh đã ố vàng lên, mở ra xem. Trong tranh là một chàng trai đang lao về phía trước để cướp bóng trong một trận bóng rổ. Dù bị thương nhưng chàng trai vẫn cười toét miệng, gương mặt cậu ta toát lên sức sống tràn trề và cả sự kiêu ngạo.

Tranh vẽ rất giống, chỉ cần nhìn thoáng qua, Cố Diễm Trạch cũng nhận ra chàng trai ấy là mình.

Anh mở phong thư ra, đó là bí mật giấu kín nơi đáy lòng của một thiếu nữ.

Năm mươi bảy tuổi, Bùi Sơ

Ảnh đến Xuyên Nhiên tham dự kì thi đại học. Môn thi cuối cùng là khẩu ngữ tiếng anh. Hôm đó trời nắng gay gắt.

Sơ Ảnh vào cửa hàng mua một chai nước ngọt, lúc đi ra, đám bạn kéo tay cô rủ đi xem bóng rổ.

“Không có hứng”. Sơ Ảnh từ chối.

“Đi đi! Nghe nói trận bóng này của các anh khóa trước, lần này họ về Xuyên Nhiên họp lớp bèn rủ nhau thi đấu. Bên thua sẽ phải cho tất cả những người đến xem mỗi người một đồng. Cậu không đi nhất định sẽ hối hận!”.

Sơ Ảnh còn định nói gì nhưng

đã bị bạn học kéo đi.

Đứng ngoài sân bóng rổ, cô thật sự không hiểu môn thể thao này có gì thú vị mà những nữ sinh kia lại tỏ ra phấn khích đến thế. Suy nghĩ duy nhất của cô chính là nam sinh đại học quả nhiên khác đám con trai cấp ba một trời một vực, có vẻ trưởng thành và đàn ông hơn.

Hai đội bóng có thực lực tương đương nhau, mấy lần tỉ số đều duy trì ở mức ngang bằng. Người xem càng lúc càng hưng phấn.

Sơ Ảnh lại bị bạn học kéo vào trong, mấy người đứng xung quanh cầu

kính mắ¹ng: “Chen cái gì mà chen...”, khiến cô vừa xấu hổ vừa buồn bực. Cô thật sự không muốn xem nhưng lúc này chen ra liệu có bị mắ¹ng nữa không?

Nghĩ vậy, Sơ Ảnh đành cố nán lại thêm chút nữa, có lẽ trận đấu cũng sắp kết thúc.

Thế nhưng, gần cuối trận đấu, có một nam sinh nhảy lên tranh bóng hình như bị ai đó đ²ng phải, ngã lă¹n ra đ²tt.

Mọi người ồ lên. Chàng trai nằm im mấy giây rồi lập tức đ²ng dậy: “Không sao, tiếp tục!”.

Chẳ²ng hiểu sao, Sơ Ảnh cảm thấy tim mình lúc đó giậ²t thó²t. Cô để ý

lúc ngã xuống, anh ta ôm lấy cổ chân phải, trên trán đã ướt đầm mồ hôi nhưng anh ta vẫn tươi cười.

Sơ Ảnh nhìn lên bảng điểm, đội của nam sinh đó đang kém một điểm. nhưng anh không hề lo lắng, vẫn bình thản chạy, tranh bóng, ném bóng vào rổ và ghi điểm. Đúng lúc này, trọng tài thông báo hết giờ. Cô cũng vô thức vỗ tay cùng mọi người. Bước đi của nam sinh kia có phần khó khăn, Sơ Ảnh nhìn thấy tất của anh đã bị nhuộm máu đỏ, vậy mà anh vẫn cười rất rạng rỡ.

Rõ ràng chỉ là một trận bóng rổ giao hữu, nhưng anh lại chơi bằng thái độ cực kì nghiêm túc, mỗi giây mỗi phút

đều tận lực hoàn thành nhiệm vụ, dù đã thắng nhưng anh vẫn chưa thực sự hài lòng. Đây là biểu hiện của một người không bao giờ chịu từ bỏ, không bao giờ chịu khuất phục.

Trận bóng rổ này đã khiến mọi người hưng phấn đến nỗi quên cả vụ cá cược. Đám đông ùa nhau chạy theo đội thắng cuộc, Sơ Ảnh bị đoàn người chen lấn. Đầu óc cô lúc này đã chẳng suy nghĩ được điều gì, chỉ còn hình ảnh người con trai ấy nhảy lên tranh bóng, rõ ràng cú ngã rất đau, rõ ràng chân anh chảy rất nhiều máu.

Lúc ấy, Sơ Ảnh không hề biết cú ghi điểm ngoạn mục cuối cùng của

anh gọi là “tuyệt sát”, anh chẳng những “tuyệt sát” trận đấu, mà còn “tuyệt sát” cả cô nữa.

Sơ Ảnh lấy lại tinh thần thì trên sân chỉ còn lại vài người. Nghe loáng thoáng mọi người nói nam sinh đó được đưa đến phòng y tế, cô vô thức đi tới đó. nhưng đến nơi, cô chỉ nghe thấy tiếng y tá phẫn nộ nói: “Tụi trẻ bây giờ làm sao thế? Cả đám con gái đuổi theo đến tận đây dọa cho bệnh nhân chạy mất dép...”.

Sơ Ảnh chợt dạ đỏ bừng mặt. Đó là lần đầu tiên cô hành động một cách cảm tính như vậy.

Về sau, thỉnh thoảng cô lại tới trường cấp ba Xuyên Nhiên, nhưng không còn thấy người con trai ấy nữa. Cô đành phải tin rằng, đó là lần đầu tiên và cũng lần cuối cùng mình được gặp anh.

Một thời gian sau, nghe tin anh đã quay về Mỹ học tiếp, Sơ Ảnh rút cuộc cũng hiểu thế nào là “đời người chỉ như một lần gặp gỡ”.

Gặp gỡ quá muộn, lòng không chịu yên.

Rồi một ngày, Sơ Ảnh vô tình đọc được đầu đó, định nghĩa về mối tình đầu, chính là người đầu tiên mình thích. Cô không nhận được mà bật khóc. Dựa

vào trí nhớ, cô vẽ một bức tranh. Thế rồi cô phát hiện ra, trong lòng mình, hình ảnh người con trai ấy càng ngày càng rõ nét.

Cô thích một người con trai quật cường và không bao giờ chấp nhận thua cuộc.

Anh chính là người như thế.

Tình yêu, chính là vào thời điểm chính xác nhất, ta gặp được người thích hợp nhất.

...

Cổ Diễm Trạch lật bức tranh lại, mặt sau có ghi vài dòng.

Em đã yêu anh, vào thời điểm mà ngay cả bản thân em cũng không dám tin.

Em đã yêu anh, từ cái lúc anh còn chưa biết đến sự tồn tại của em.

Em vẫn yêu anh, cho dù biết rằng anh mãi mãi không có cơ hội để yêu em.

Nếu ông trời có thể cho em một cơ hội gặp lại anh, em sẵn sàng nắm tay anh đến bạc đầu...

Rốt cuộc, anh cũng hiểu vì sao cô lại xem nàng tiên cá một cách nghiêm túc như thế. Nàng tiên cá yêu hoàng tử, nhưng hoàng tử không hề biết nàng mới

là người năm xưa.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết tình yêu ấy như thế nào.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết lại sớm như vậy.

Anh biết cô yêu anh, nhưng không biết rằng cô đã từng tuyệt vọng về tình yêu ấy.

...

Cố Diễm Trạch lặng người. Giờ thì anh đã hiểu vì sao Tưởng Phương Vũ lại tuyệt vọng đến thế.

Trách nhiệm lớn nhất cuộc đời

tôi chính là đem lại hạnh phúc cho người tôi yêu.

Tôi sẽ làm mọi thứ để người tôi yêu được hạnh phúc, cho dù hạnh phúc của cô ấy không phải là tôi.

...

“Nếu sau này chúng ta cùng thích một cô gái thì sao?”

“Đương nhiên mình sẽ nhường cậu rồi!”

...

Bất cứ thứ gì anh ấy cũng sẵn sàng nhường cho anh, thậm chí là người

quan trọng nhất đối với anh ấy.

...

Nếu tôi yêu một cô gái, tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, sẽ không để cô ấy phải chịu bất kì tổn thương nào, sẽ gánh chịu toàn bộ đau khổ của cô ấy.

...

Cổ Diễm Trạch cuối cùng cũng hiểu câu nói mà Sơ Ảnh hay thốt lên giữa cơn mơ: Nếu đây là những gì em muốn, vậy thì anh tác thành cho em.

Tưởng Phương Vũ thực ra không hề có ý định tự sát. Lúc ấy, sau khi đã uống say, Tưởng Phương Vũ kích

động, muốn đích thân sang Mỹ nói cho Cố Diễm Trạch biết về Bùi Sơ Ảnh. Nơi xảy ra vụ tai nạn chính là trên con đường dẫn ra sân bay.

Anh luôn cho rằng Sơ Ảnh đã làm gì đó khiến Tưởng Phương Vũ không thể chịu được. Hóa ra, nguyên nhân khiến Tưởng Phương Vũ rời khỏi thế gian này chính là cả hai người họ.

Anh cũng không biết rằng, từ rất lâu rồi, cô vẫn luôn đứng ở đó, chỉ chờ anh quay đầu nhìn lại.

Chương 17

Tô Thiên Linh ngồi bên giường bệnh, nhìn Bùi Sơ Ảnh, trong lòng không khỏi thở dài. Hai con người này rốt cuộc là si tình đến mức nào?

Báo chí mấy ngày qua cũng đưa tin Sơ Ảnh nhập viện nhưng rất nhanh đã bị Cố Diễn Trạch thu dọn.

“Đã khỏe hơn chưa?”. Tô Thiên Linh hỏi.

“Sao cậu tới đây?”. Sơ Ảnh vui vẻ nói, nụ cười yếu ớt vẫn không hề giảm đi sự quỵn rũ.

Tô Thiên Linh trầm mặc nhìn cổ tay trái của cô: “Sao phải làm thế? Nếu thật sự anh ta làm chuyện gì, cậu cứ đến tìm anh ta, cho anh ta vài nhát dao là xong”.

Sơ Ảnh cười: “Kéo rèm cửa sổ ra hộ tống với. Lâu lắm rồi không được nhìn ánh mặt trời”.

Tô Thiên Linh đứng dậy ra kéo rèm cửa, nắng mùa xuân ấm áp ủa vào căn phòng.

“Dù thế nào cũng không nên làm chuyện đại dột như thế”.

Sơ Ảnh cúi đầu: “Thực ra tớ không nghĩ nhiều lắm, chỉ cầm con dao

nhỏ, cửa vào mạch máu. Có lẽ như thế mọi thứ sẽ kết thúc”.

“Cậu làm thế là ích kỉ. Cho dù Cố Diễn Trạch làm chuyện gì có lỗi với cậu, cậu cũng không được như thế. Cậu nghĩ chết đơn giản như vậy sao? Cậu chết rồi thì tất cả sẽ chấm dứt được chắc? Nói cho cậu biết, Tưởng Phương Vũ nhất định sẽ hận cậu”. Đây là lần đầu tiên Tô Thiên Linh nhắc tới người con trai ấy kể từ sau vụ tai nạn.

Sơ Ảnh nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Ừ, lúc đó nghĩ thế. Giờ thì tớ hối hận rồi. Cậu xem, tớ vẫn sợ chết lắm”.

“Đáng đời! Đau cũng chịu rồi,

giờ còn hối hận!”.

Nhìn Tô Thiên Linh lúc này, Sơ Ảnh lại có cảm giác quen thuộc như hồi học cấp hai, khi mà giữa hai người không có Tưởng Phương Vũ, không có tình yêu, chỉ có tình bạn chân thành. Cảm giác này khiến cõi lòng cô trở nên ấm áp.

“Tớ biết sai rồi!”.

Tô Thiên Linh thở dài: “Đáng lẽ, hai người sẽ không đi đến nông nổi như ngày hôm nay”.

“Sao?”.

“Vì sao không chịu nói rõ ràng rồi để anh ta quyết định? Hoặc là cậu tự

phán quyết anh ta là được?”.

“Cậu biết hai người họ thân thiết đến mức nào không? Như một cặp anh em song sinh...”.

“Chúng ta thì sao? Chẳng phải chúng ta cũng từng rất thân ư? Kết quả thì sao?”. Tô Thiên Linh khuyên cô: “Lúc có thể nắm giữ hạnh phúc thì phải nhanh tay nắm lấy, không được phép tròng mắt nhìn nó bỏ đi”.

“Nhưng... nếu anh ấy biết...”.
Sơ Ảnh cắn môi.

“Thì cứ để anh ta lựa chọn!”.

Sơ Ảnh không nói gì nữa. Cô

sợ Cố Diễm Trạch biết sự thật, đồng thời cũng sợ phải đối mặt với anh. Những tâm tư thuở thiếu nữ đã được cô giấu kín dưới đáy lòng, hiện giờ chúng nảy mầm, sinh trưởng, còn cô đã không biết tự hài lòng nữa rồi.

Hàng Vĩnh Tịch đến, gật đầu chào Tô Thiên Linh, sau đó nhìn Bùi Sơ Ảnh: “Hôm nay khá hơn không?”.

“Đỡ hơn nhiều rồi. Em có thể ra viện được chưa?”.

“Còn phải xem xét tình hình của em đã. Anh sang phòng khác kiểm tra đây”.

Sơ Ảnh ủ rũ, cô thật sự không

muốn ở lại bệnh viện thêm một ngày nào nữa.

Tô Thiên Linh nhìn theo Hàng Vĩnh Tịch, hỏi Sơ Ảnh: “Anh chàng này rất quan tâm tới cậu nhỉ?”.

“Bạn bè mà”.

“Cậu không nhìn ra thì có”.

Sơ Ảnh thở dài: “Thật sự không phải như cậu nghĩ. Tớ biết Hàng Vĩnh Tịch quan tâm tớ, nhưng tớ càng rõ đó không phải yêu”.

Tô Thiên Linh không thèm nói nữa: “Thôi được rồi, tớ về đây. Cậu nghĩ cho cẩn thận xem nên đối phó với ông xã

cậu thế nào đi!”.

Sơ Ảnh ngạc nhiên: “Cậu thay đổi cái nhìn với anh ấy rồi à?”.

“Ai bảo! Tôi vẫn không ưa gì anh ta!”.

Cô Diễm Trạch ngồi đối diện với La Vân trong nhà hàng.

“Vợ anh... Chị ấy sao rồi?”.
La Vân nắm chặt tay, cố gắng giữ mình bình tĩnh.

“Không sao rồi”.

“Hôm đó, em không hề đẩy chị ấy, anh phải tin em”. La Vân nôn

nóng.

Cố Diễm Trạch nhíu mày. Anh căn bản không quan tâm có phải La Vân đây Sơ Ảnh hay không, càng không quan tâm nguyên nhân cô ngã xuống là gì, điều duy nhất anh quan tâm chỉ là: người bị ngã là vợ của anh.

“Sau này, em có dự định gì chưa?”. Giọng nói của anh trở nên lạnh lùng.

La Vân ngây người: “Sau này? Chẳng phải chúng ta vẫn như trước đây sao? Thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm, thỉnh thoảng đi mua sắm. Em sẽ không làm mất nhiều thời giờ của anh, cũng không làm

ảnh hưởng tới vợ anh. Cứ như vậy có được không? Em không oán trách gì cả, em chỉ cần anh để em ở bên cạnh anh”.

Cố Diễm Trạch lắc đầu: “Tôi nghĩ, em hiểu lắm rồi. Chưa bao giờ tôi có ý định sẽ đi quá giới hạn với em...”.

“Nhưng anh rất tốt với em, giúp em nộp học phí, giúp anh trai em chữa bệnh...”.

“Tôi chỉ đơn giản muốn giúp em hoàn thành việc học tập mà thôi”.

“Nhưng anh thỉnh thoảng cùng em đi ăn, đưa em đi mua đồ...”.

“Đấy là vì em thường mang

canh bồi bổ đến cho tôi, tôi chỉ muốn cảm ơn”.

Anh không dám nói sự thật, vì sự thật kia quá sức chịu đựng đối với anh. Khi báo chí liên tục đưa tin anh là nguy quân tử, là kẻ trắng hoa, anh không giải thích bởi vì anh cho rằng không cần thiết, anh chỉ hy vọng vợ mình có thể nhìn thấy tất cả...

Có lẽ trên đời này không có ai như anh, khao khát được một lần bị vợ mình mắng chửi, cãi vã ầm lên. Nhưng cuối cùng anh chỉ nhận được sự thất vọng, cô không hề có bất cứ ý kiến gì. Vì thế, anh càng thêm phần nộ, càng thêm đau khổ.

La Vân vô tội, đúng. Nhưng anh không hề cảm thấy có lỗi với La Vân. Ít nhất anh đã giúp cô lo được học phí và viện phí của anh trai. Về phần tình cảm, anh không có nghĩa vụ phải bù đắp.

La Vân bật khóc: “Vì sao anh làm thế? Vì sao đối tốt với em như thế? Nếu không phải vậy, em sẽ không...”.

Cố Diễn Trạch lạnh lùng nói: “Em biết vì sao tôi lựa chọn em không?”.

...

Sau khi chia tay với La Vân, Cố Diễn Trạch một mình lái xe ra bờ

sông. Nước sông cuộn cuộn về phía trước khiến anh đột nhiên cảm thấy bản thân quá đỗi nhỏ bé. Anh nhìn chiếc chìa khóa trong tay. Tưởng Phương Vũ nói, chỉ có chiếc chìa khóa này mới có thể mở được trái tim Sơ Ảnh. Nhưng hiện tại, nó đã đẩy cô ra xa anh.

Anh đã không dám mạo hiểm nữa rồi.

Anh bỗng nhận ra mình rất ích kỉ, vô cùng ích kỉ. Anh từng cho rằng tình bạn giữa mình và Tưởng Phương Vũ là bất diệt, nhưng anh đã nhầm, chẳng qua đó là vì chưa gặp phải thử thách mà thôi.

Rất nhiều lần anh tự hỏi, nếu

năm xưa mình và Tưởng Phương Vũ cùng gặp được Bùi Sơ Ảnh thì sẽ thế nào? Thực lòng, anh không phải Tưởng Phương Vũ, thế nên sẽ không vĩ đại như anh ấy. Nếu thật sự cả hai cùng gặp được Bùi Sơ Ảnh, anh nhất định sẽ nói với Tưởng Phương Vũ: “Chúng ta cạnh tranh công bằng!”.

Anh sẽ không từ bỏ cô, càng không cần tới Tưởng Phương Vũ dùng cách thức này để tác thành.

Nếu phải lựa chọn giữa tình bạn với Tưởng Phương Vũ và tình yêu với Sơ Ảnh, anh sẽ lựa chọn tình yêu.

Hiện tại, Tưởng Phương Vũ

đã vĩnh viễn rời xa, còn anh và cô vẫn phải tiếp tục sống.

Cố Diễm Trạch ném chiếc chìa khóa kia xuống dòng nước chảy xiết.

Coi như anh chưa từng biết câu chuyện cũ này, chưa từng biết cái bí mật đó.

Tất cả đều chưa từng xảy ra.

Mạc Khả cũng hỏi Cố Diễm Trạch về lí do chọn La Vân. Cô tưởng anh sẽ không trả lời vấn đề này, nhưng không ngờ anh lại bình thản nhắc đến.

Lần đầu tiên nhìn thấy La Vân, cái cách cô ta cúi đầu khó xử khiến anh

nhớ đến dáng vẻ Sơ Ảnh năm xưa khi cô luống cuống và phải anh.

Gương mặt hai người không giống nhau, nhưng lúc đó, ánh mắt an tĩnh của La Vân thật sự rất giống cô.

Anh đưa La Vân đi ăn, đi dạo phố, như quãng thời gian anh và Sơ Ảnh còn ở Xuyên Nhiên, chỉ có điều, tình cảm khi xưa anh không thể tìm được từ ai khác.

Nhưng anh thích cảm giác ấy, thích cái cảm giác được nhìn thấy vẻ hài lòng của đối phương.

Cổ Diễn Trạch đột nhiên nhớ tới câu hỏi cuối cùng của La Vân: “Chị

ấy không dùng nước hoa phải không?”.

Anh gật đầu.

La Vân cười và nói: “Anh thật tàn nhẫn. Anh đóng gói một giấc mộng hoa lệ, rồi dần dần mở nó ra, từng chút một...”.

Kì lạ là, lúc nhìn La Vân rời đi, anh chẳng hề cảm thấy đau lòng.

Một chút cũng không.

Hóa ra, trái tim cũng biết lựa chọn.

Chương 18

Cố Diễm Trạch tự mình lái xe đến bệnh viện đón Sơ Ảnh.

Ánh mắt sợ sệt của cô khiến anh chột thấy áp lực. Nhưng rồi anh nghĩ, chỉ cần cô còn ở bên cạnh thì chưa hết hy vọng, chưa hết hy vọng thì anh sẽ không bao giờ từ bỏ.

Trước khi đón cô, anh có gặp Hàng Vĩnh Tịch.

Hàng Vĩnh Tịch nói: “Sơ Ảnh là một cô gái tốt, anh rất may mắn đã cưới được cô ấy”.

“Tôi cũng nghĩ thế”.

Thấy dáng vẻ tự tin của Cố Diễm Trạch, Hàng Vĩnh Tịch đột nhiên cười: “Lần đầu tiên gặp Sơ Ảnh, tôi đã biết đây là một cô gái có nhiều tâm sự. Cô ấy xinh đẹp và bí ẩn, như một cái bẫy đầy cám dỗ, chỉ cần lỡ sa chân vào là không thể đứng dậy nổi”.

Cố Diễm Trạch nhướn mày: “Anh đã rơi vào chưa?”.

Hàng Vĩnh Tịch ngẫm nghĩ một lát, nhưng không tìm được câu trả lời, bèn nói: “Anh đã rơi vào cái bẫy đó rồi thì hãy mang lại hạnh phúc cho cô ấy”.

“Đó là mục tiêu của tôi từ lần đầu tiên nhìn thấy Sơ Ảnh”.

...

“Hôm nay anh không đi làm à?”. Thấy Cố Diễn Trạch đi theo mình vào nhà, Sơ Ảnh hỏi.

“Hôm nay nghỉ”.

“Ừm”.

Hai người đã rất lâu rồi không ở bên nhau như vậy, chỉ đơn giản ngồi bên nhau đợi thời gian trôi.

“Anh thuê một bộ phim”. Cố Diễn Trạch chợt lên tiếng, nói xong, anh

bỏ đĩa vào đầu máy.

Bùi Sơ Ảnh không ngờ anh lại thuê bộ phim này, đây là bộ phim Yên Chi Khẩu, một trong các tác phẩm đầu tiên của diễn viên Trương Quốc Vinh.

Bùi Sơ Ảnh thật không hiểu được, vì sao anh lại quyết định chọn bộ phim này. Hai người yên lặng ngồi xem. Mãi đến khi kết thúc, Cố Diễn Trạch mới lên tiếng: “Quan điểm về giá trị khác nhau sẽ tạo nên những cuộc đời không giống nhau”.

Sơ Ảnh nhìn anh: “Chỉ là vấn đề quan điểm về giá trị thôi ư? Như Hoa thích anh ta như vậy nhưng anh ta lại phụ

bạc cô ấy”.

“Thế nào mới là không phụ bạc? Cũng làm theo cô ấy, uống thuốc phiện tự tử hay sao? Để trở thành câu chuyện tình yêu lưu truyền hậu thế ư?”.

“Nhưng còn tốt hơn là để Như Hoa nhìn thấy anh ta hiện tại. Tuyệt vọng như thế thà lúc đầu không đến tìm anh ta còn hơn”.

“Vì sao tuyệt vọng? Chẳng lẽ vì bị người khác phản đối mà tìm đến cái chết? Tự sát để kháng nghị? Nếu hai người họ cùng nhau nỗ lực, biết đâu sẽ trở thành một đôi vợ chồng hạnh phúc”.

Nghe hai chữ “tự sát”, Sơ Ảnh

run lên, không nói gì thêm.

“Sơ Ảnh, chỉ là một bộ phim mà thôi”. Cố Diễm Trạch trấn an cô, “Quan điểm của mỗi người về tình yêu là khác nhau thế nên họ mới có những lựa chọn không giống nhau”.

Cô cứ cảm thấy anh còn điều gì muốn nói, nhưng đợi mãi không thấy anh mở miệng.

Cố Diễm Trạch im lặng hồi lâu, rồi cuộc hỏi: “Trong phòng em có một cái hộp, đựng gì thế?”.

“Không có gì cả”.

“Thế ư?”. Cố Diễm Trạch làm

bộ không tin: “Sao em giấu kĩ thế?”.

“Anh không thấy trong phim hay có mấy cái hộp cất giữ sách quý dạy cách trường sinh bất lão à? Thực ra bên trong chẳng có gì hết. Chỉ là một trò bịp bợm để thu hút người xem mà thôi”.

Cố Diễn Trạch cười: “Phim làm thế để thu hút người xem, còn em muốn thu hút ai?”.

Sơ Ảnh mím môi không nói. Quả nhiên không thể đối đáp được với người này. Đột nhiên cô nghĩ, hiện giờ quan hệ giữa họ rốt cuộc là thế nào?

Anh không nói, cô cũng không rõ.

Cô Diễm Trạch bật cười thích thú, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Anh nhớ ra một người bạn của anh từng nói, nếu một ngày yêu một cô gái, anh ấy nhất định sẽ làm mọi chuyện để cô ấy được hạnh phúc”.

Sơ Ảnh chợt cảm thấy tóc gáy như dựng cả lên: “Anh ấy là ai”.

“Nói em cũng không biết”. Cô Diễm Trạch ngừng một chút: “Mấy năm trước anh ấy đã qua đời trong một vụ tai nạn xe”.

Anh làm như không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cô, nói tiếp: “Người như anh ấy rất ít phải không? Cô

gái được anh ấy yêu nhất định là người may mắn. Anh ấy sẽ không bao giờ oán giận, mà chỉ chúc phúc cho cô gái đó. Vậy nên, anh nghĩ, cô gái đó nhất định phải sống hạnh phúc”.

Sơ Ảnh không muốn nghe tiếp: “Em đi tắm đây”.

Cố Diển Trạch căng thẳng, vội vàng đi theo cô. Dường như sau lần đó, trong lòng anh hình thành nỗi ám ảnh với phòng tắm.

Sơ Ảnh có thể cảm nhận được sự khác lạ của anh: “Em đảm bảo, em sẽ ra nhanh thôi”.

Cố Diển Trạch ngây người.

Sơ Ảnh đi ra thì Cố Diễm Trạch cũng đã tắm xong, tóc anh ướt nhèm bù xù như con nhím khiến cô buồn cười.

Cố Diễm Trạch nói: “Em mới ra viện, nên ngủ sớm đi”.

Thấy anh nói xong vẫn đứng yên, Sơ Ảnh nhíu mày. Cô đi vào phòng ngủ thì phát hiện anh cũng đi theo: “Anh vào làm gì?”.

Anh hơi sững người một lát nhưng không hề tức giận: “Em là vợ anh, anh là chồng em, anh vào phòng ngủ có gì bất thường à?”.

Sơ Ảnh không biết anh cố tình hay thật sự nghĩ vậy. Rất nhanh, cô nhận ra anh có khả năng diễn xuất thiên bẩm, ngay cả vẻ mặt vô tội cũng rất giống.

Cố Diễn Trạch ôm cô, cô giãy giụa một chút, anh liền cảnh cáo: “Nằm im, nếu không anh không nói trước được sẽ xảy ra chuyện gì đâu đấy”.

Thế là Sơ Ảnh đành phải ngoan ngoãn nằm im. Đêm đó, cô ngủ rất ngon.

Sáng sớm mở mắt ra, cô phát hiện mình cuộn tròn trong lòng người đàn ông bên cạnh. Bình thường anh dậy khá sớm, không rõ hôm nay sao vẫn còn chưa

tĩnh, nhưng Sơ Ảnh không định gọi anh, cô cũng luyến tiếc không muốn rời khỏi anh.

Từ sau hôm đó, cô không còn gặp lại cơn ác mộng kia nữa. Cố Diễm Trạch đi làm đúng giờ về nhà, cô ở nhà chờ anh, cuộc sống của hai người quay lại quỹ đạo thời gian vừa mới kết hôn.

Yên ổn và ấm áp.

Mãi đến một ngày...

Sáng dậy, Cố Diễm Trạch đi làm thì Sơ Ảnh vẫn chưa tỉnh, chiều anh về tới nhà, phát hiện cô còn đang ngủ.

Anh lấy làm lạ.

“Tiểu Ảnh, dậy đi em”.

Cô trở mình một cái, không buồn để ý tới anh.

“Ngốc, sáng rồi, dậy thôi!”.
Thực ra trời đã sắp tối đen rồi. Anh sờ trán cô, không hề sốt.

Sơ Ảnh kéo chăn trùm lên đầu.

Cố Diễm Trạch đi tới lôi chăn ra khỏi người cô. Sơ Ảnh kéo lại, hai người giằng co một lúc.

“Sao anh không để cho người ta sống yên ổn thế?”. Cô trách móc.

“Ai bảo em giả vờ ngủ”.

“Giả vờ đâu mà giả vờ, anh đánh thức em đây chứ!”.

“Thế em còn không mau dậy đi”.

Sơ Ảnh phụng phịu nhìn anh: “Làm điểm tâm hay bữa trưa?”.

“Bữa tối!”.

Lúc cô nấu ăn, Cố Diển Trạch đứng bên cạnh quan sát: “Nghe nói, phụ nữ vào bếp nhiều, da sẽ rất xấu. Sao da em vẫn đẹp như thế?”.

“Vì người ta mua đồ nấu

nướng đều là hàng bình thường. Còn anh mua toàn đồ cao cấp, không hại đến da”.

“Giờ thì em đã biết có nhiều tiền cũng rất tốt rồi phải không?”.

“Ừm, giờ thì anh đã biết vì sao em chịu lấy anh rồi phải không?”.

“...”.

Ngồi ăn cơm, Cố Diễm Trạch kinh ngạc nhìn cô: “Em đói lắm à?”.

“Em ngủ từ sáng đến giờ, ba bữa gộp làm một. Như thế đã là tiết kiệm cơm nhà anh lắm rồi đấy”.

Cố Diễm Trạch há hốc mồm:

“Hay là đi viện khám”.

Ăn mấy miếng, Sơ Ảnh mới vỡ lẽ: “Anh muốn làm gì?”.

Cố Diễm Trạch cúi đầu thì thầm bên tai cô hai câu khiến hai má cô đỏ ửng: “Anh tự tin mình có thể...”, cô ngậm miệng không nói tiếp.

Cố Diễm Trạch cười gian xảo: “Lần đầu tiên mua sổ xổ anh liền trúng thưởng!”.

Quả nhiên, mọi chuyện diễn ra như anh dự liệu.

Bác sĩ tươi cười nói với họ: “Chúc mừng anh chị chuẩn bị lên chức

bố mẹ”.

Cố Diễm Trạch hí hửng nắm tay cô: “Anh đã bảo mà!”.

Sơ Ảnh gạt tay anh: “Em chưa từng nói muốn sinh con”.

Anh chợt ngồi xổm trước mặt cô, nói: “Con yêu, con có một người mẹ rất nhẫn tâm, vừa mới biết có con đã nói không cần con nữa! Sau này nếu có hận thì hận mẹ con...”.

“Em nói không cần con bao giờ?”.

“Thế thì tốt rồi. Chúng ta cần đứa con này!”. Cố Diễm Trạch đứng dậy

kéo tay cô đi.

“ ... ”.

Biết tin con dâu mang thai, La Hinh ngày nào cũng chạy qua nhà họ hai lần, nhìn Sơ Ảnh uống hết canh bồi bổ mới chịu về. Vợ chồng bà còn yêu cầu Cố Diễm Trạch và Sơ Ảnh chuyển về biệt thự, nhưng dưới ánh mắt ra hiệu của Sơ Ảnh, Cố Diễm Trạch lại một lần nữa sắm vai kẻ xấu. Cuối cùng, họ vẫn ở căn hộ riêng.

Hôm nay, Cố Diễm Trạch vừa ngủ dậy liền nhìn thấy Sơ Ảnh mở to hai mắt nhìn trần nhà.

Anh cũng ngửa đầu nhìn lên:

“Trần nhà nở hoa à?”.

Sơ Ảnh nhú mày. Cố Diễm Trạch thấy vậy, đang định hỏi cô thấy khó chịu ở đâu thì đã nghe cô nói: “Em gặp ác mộng”.

Anh hốt hoảng ngồi dậy, nhỏ giọng hỏi: “Ác mộng gì?”.

Cô có vẻ hơi cáu kỉnh: “Thấy cả thế giới này toàn là trẻ con đang khóc”.

Cố Diễm Trạch thở phào một hơi: “Em yên tâm đi! Người phụ nữ từng sinh nhiều nhất trên thế giới cũng chỉ có mười lăm đứa con thôi. Dù thế nào cũng không sinh được đầy cả thế giới đâu”.

Sơ Ảnh mím môi nhìn chồng:
“Đạo này anh lên mạng xem những gì
thế? Máy thứ này hả?”.

“Không. Anh thấy những
trường hợp sinh nhiều con một lúc đều là
thụ tinh ống nghiệm. Con chúng ta
không...”

Còn chưa nói hết, Cố Diễm
Trạch đã bị Sơ Ảnh nhào vào đánh rồi
cắn. Anh định đẩy cô ra nhưng lại sợ
đụng phải bụng cô.

“Anh nói sai gì đâu?”.

Cô tức giận nói: “Không sai gì
hết”.

“Thế sao em lại đánh anh?”.

“Ai nói em đánh anh? Đây là con anh đòi đánh! Em chỉ làm theo yêu cầu của nó mà thôi”.

“Em lừa ai chứ! Con mới được hai tháng, có nói được đâu!”.

“Đây là linh cảm của người mẹ”.

“Thế con có nói nhớ bố nó không?”.

“Con nói không hề nhớ bố”.
Sơ Ảnh nằm xuống, cười khúc khích.

Cố Diễn Trạch ngồi dậy, bắt

đắc dĩ nói: “Thế em bảo con mau chóng ra đi, đừng độc chiếm mẹ nữa”.

“Anh có cái tư tưởng kì quái gì thế?”.

“Tư tưởng rất bình thường mà!”. Cố Diễm Trạch nghiêm túc nói.

Vừa biết có thai, Sơ Ảnh liền xin thôi việc ở bệnh viện. Mỗi ngày cô chỉ ở nhà xem phim, làm cơm, thỉnh thoảng sẽ lên mạng chat với Mây Bồng Bềnh Trôi. Nhưng cô cảm thấy có lẽ giờ hai người không còn duyên như trước nữa, thời gian online cùng lúc rất ít. Có điều, anh ta vẫn kiên nhẫn lắng nghe chuyện của cô, biết cô sống tốt, sẽ gửi đi

một cái biểu tượng mặt cười.

Sơ Ảnh cảm thấy cuộc sống như hiện tại khiến cô vô cùng hài lòng.

Mấy ngày nay, Cố Diễm Trạch về nhà khá muộn, tinh thần uể oải, thậm chí cô còn nghĩ, để anh rửa bát là một tội lỗi.

“Dạo này bận lắm à?”.

“Không”.

Không mà về muộn như thế?!

Cố Diễm Trạch từ trong bếp đi ra, thấy Sơ Ảnh đang nằm nghiêng trên sofa, hai chân cũng co lên, anh cảm thấy

dây thần kinh của mình căng ra. Sao trước giờ không phát hiện cô có thói quen này?

Ngồi không ra ngồi, nằm chẳng ra nằm.

“Mấy hôm nữa vợ chồng mình về Xuyên Nhiên một chuyến nhé!”.

Sơ Ảnh giảm âm lượng ti vi: “Làm gì?”.

“Biết em mang thai, bố mẹ bảo chúng ta về còn gì?”.

“Ừm”.

Lúc Cổ Diễm Trạch bàn giao

công việc, Mạc Khả thấy sắp mặt mày
hơn hở, cũng đoán được mọi chuyện đã
êm đẹp. Cô nhẹ cả lòng, tâm trạng sắp
thoải mái thì cô mới dễ sống.

“Nghe nói sắp sắp được lên
chức?”.

Cố Diễn Trạch nheo mắt: “Tới
chúc mừng tôi hả?”.

“Không. Tôi đến lĩnh
thưởng!”.

“Ồ, đề nghị không đến nổi.
Tôi giao hạng mục ngoại ô cho cô rồi
đấy, hàng ngày nhớ qua đó giám sát, nếu
không họ lại cho rằng chúng ta không
quan tâm tới họ. Tôi tin trước khi tôi về,

cô nhất định sẽ hoàn thành”. Nói xong, Cố Diễm Trạch hí ha hí hửng ra khỏi văn phòng.

Mạc Khả ngây như phỗng, chỉ còn biết oán thán ông sếp của mình thật tàn nhẫn.

Cố Diễm Trạch phát hiện ra Sơ Ảnh ngủ rất nhiều, đồng thời không hề có hiện tượng ốm nghén hay nôn mửa như trong ti vi hay nói.

Ở Xuyên Nhiên vài ngày mà cô đã béo ra trông thấy. Cố Diễm Trạch quan sát cô từ trên xuống dưới, cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Đây đều là công chăm sóc của Quách Tuệ.

“Sơ Ảnh, mình vào thành phố mua đồ đi”.

Ngày nào cũng ở nhà đến phát ngấy, vì thế, Sơ Ảnh không hề do dự, lập tức đi theo Cố Diễm Trạch. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ, anh lại đưa mình tới một nơi khác.

Sơ Ảnh lùi lại theo bản năng, Cố Diễm Trạch nắm lấy tay cô.

Cô ngẩng lên nhìn vào mắt anh, đột nhiên có dũng khí đi tiếp. Hai người đến trước mộ Tưởng Phương Vũ, Cố Diễm Trạch ngồi xuống, tươi cười nói với bức ảnh gắn trên tấm bia: “Chúng ta từng giao hẹn, ai có người yêu sẽ phải

giới thiệu cho nhau biết. Giờ em đưa Sơ Ảnh đến gặp anh rồi đây, tuy rằng có hơi muộn một chút”.

Anh đứng dậy, nhìn cô và nói: “Đây là người bạn thân nhất của anh”.

Không hề có hai chữ “đã từng”, bởi vì xưa nay vẫn vậy.

Sơ Ảnh lặng im nhìn anh. Cổ Diễm Trạch nắm chặt tay cô, nhìn xuống chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của cô, hôn nhẹ lên đó.

Cô tròn mắt nhìn anh quỳ gối trước mặt mình.

“Bùi Sơ Ảnh, em có bằng lòng

ở bên Cố Diễm Trạch trọn đời không?”.

Sơ Ảnh nhú mày nhìn về mặt kiên định của anh, rồi lại nhìn về phía bức ảnh Tưởng Phương Vũ đang mỉm cười, cuối cùng cô mở miệng: "Em đồng ý”.

Cố Diễm Trạch đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Vũ, anh có thấy không? Chúng em sẽ mãi mãi ở bên nhau, mãi mãi hạnh phúc, giống như điều anh mong muốn.

Tin ở em, em nhất định sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.

Chúng ta sẽ đều hạnh phúc.

Cố Diễm Trạch và Sơ Ảnh cúi đầu trước mộ của Tưởng Phương Vũ ba lần.

Sau đó, anh nắm chặt tay cô.

Ánh mặt trời chiếu tới bóng lưng của đôi vợ chồng đang nắm chặt tay nhau bước đi, để lại trên mặt đất hai cái bóng dài kề sát không rời.

Phiên ngoại 1: Cổ Diễn Trạch

Hôm ấy, Cổ Diễn Trạch ra ngoài uống rượu với mấy người bạn, Mạc Khả làm trợ lí cũng phải đi theo tiếp khách với sếp. Họ đều đã lần lượt bước chân vào năm mờ hôn nhân, thế nhưng mỗi lần tụ tập đều nói về những chuyện trước hôn nhân, nào là các cô bạn gái cũ ra sao, trước khi kết hôn đã làm những chuyện gì...

Lần này, họ đổi một hình thức khác cho mới mẻ, người này hỏi, người kia trả lời thành thật, nếu không sẽ phải uống rượu.

Mạc Khả thấy cả đám người kia đều nói nhăng nói cuội, ba hoa khoác lác. Thế mà người duy nhất bị phạt rượu lại là giám đốc của cô. Cô có thể đặt cược bằng việc lấy chồng của mình mà đảm bảo rằng, Cố Diển Trạch nói đều là sự thật, nhưng không ai thêm tin anh.

Thực ra cũng không thể trách họ, nếu cô là họ, cô cũng không tin đâu.

Câu mà Cố Diển Trạch bị hỏi là: “Ai là người mà anh có lỗi nhiều nhất?”.

Cố Diển Trạch nói: “Con trai tôi”.

Thế là, anh bị đám người kia

ép uống rượu.

Ai cũng biết Cố Diễm Trạch là một người bố tốt. Mỗi ngày xong việc ở công ty, anh liền về nhà chăm sóc con, thậm chí, hễ Sơ Ảnh tức giận dọa đánh con là anh đều đứng ra ngăn cản.

Việc này khiến Sơ Ảnh vô cùng buồn bực. Người ta bảo, bố và mẹ, một người sắm vai hiền, một người sắm vai ác. Cô còn chưa suy nghĩ kĩ thì đã bị ông chồng quý hóa của mình đẩy cho vai ác.

Vì thế khi có người hỏi Cố Minh Thanh: “Con thích mẹ hay thích bố?”, thằng bé liền đáp: “Bố”.

Sơ Ảnh vô cùng bất mãn, đáng tiếc, kháng nghị vô hiệu.

Hôm nay, Cố Diễm Trạch vừa về tới nhà liền nghe thấy Sơ Ảnh mắng con: “Ngồi trong lớp học mà còn giật tóc bạn gái, con học ai thế hả?”.

Cố Minh Thanh nghe thấy tiếng mở cửa, biết mình sắp được cứu, bèn chạy ra phòng khách gọi to: “Bố!”.

“Có chuyện gì mà mắng con trai anh thế?”. Cố Diễm Trạch an ủi con trai.

“Hôm nay giáo viên chủ nhiệm nói nó trêu một bạn gái trong lớp

đến phát khóc”.

“Ừm”. Cố Diễm Trạch gật đầu: “Minh Thanh không may, gặp phải bạn học thích mách lẻo”.

Bùi Sơ Ảnh: “...”.

Thấy bà xã mình tức giận đi vào phòng, đóng cửa huých một cái, Cố Diễm Trạch mới quay sang nhìn con trai: “Giáo viên báo về nhà thì con phải đi tìm giáo viên trút giận chứ? Sao lại về nhà trút giận lên mẹ con?”.

“Bố, nam tử hán đại trượng phu không nên nghe phụ nữ! Bố quá chiều mẹ rồi! Không có khí phách đàn ông!”.

“Ừ, đúng là như thế! Lần sau bảo mẹ con mang roi ra đánh, bố đứng bên cạnh hỗ trợ!”.

Cô Minh Thanh vội nói: “Con đi xin lỗi mẹ!”.

“Con trai ngoan!”.

...

Cô Diễm Trạch nhìn theo con trai, anh biết đó là người mà anh có lỗi nhiều nhất. Năm đó, khi Sơ Ảnh sinh con, cơ thể cô rất yếu. Bác sĩ hỏi anh: “Nếu xảy ra tình huống nguy kịch thì bảo vệ mẹ hay con?”.

“Đương nhiên là mẹ!”, anh đã gắt lên với bác sĩ như thế.

Sau đó, nghe thấy tiếng kêu đau đớn của cô trong phòng sinh, anh đã nghĩ, nếu không có đứa con này, cô sẽ không phải chịu cực khổ như thế. Tại thời điểm phải đưa ra lựa chọn, anh đã không do dự mà từ bỏ con mình.

Vậy nên, sâu trong lòng, anh vẫn cảm thấy mình có lỗi với con trai nhiều nhất.

Anh sẽ không bao giờ đưa nó vào vị trí ưu tiên số một.

Anh sắm vai một ông bố hiền từ, chẳng qua là vì hổ thẹn.

...

Cố Diễm Trạch vào phòng ngủ, nằm bên cạnh vợ: “Sơ Ảnh...”.

“Ừm?”.

Anh không nói gì thêm, cúi xuống hôn cô.

Sơ Ảnh vẫn chưa hết choáng váng, cô nhìn anh đầy nghi hoặc: “Anh... Sao có quy luật như thế?”.

“Ừ”. Anh thành thật nói: “Đều ở kì an toàn của em”.

Mặt cô nóng ran, sao anh lại nhớ rõ hơn cả cô như thế?

“Vì sao? Anh không muốn cho Tiểu Thanh một đứa em à?”.

Cố Diễm Trạch lại hôn cô: “Vợ yêu, chúng ta phải hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, thực hiện kế hoạch hóa gia đình...”.

“Thế à...”.

Anh không nói gì thêm, cũng không cho cô mở miệng...

Thực ra, đây không phải là lí do. Anh chỉ không muốn trải qua cái cảm giác ngọt thờ kia lần nữa mà thôi.

Dù chỉ có 0,01% nguy hiểm,

anh cũng không muốn cô phải nếm trải
nữa. Anh có thể không cần con, nhưng
không thể mất cô.

Phiên ngoại 2: Số phận đã định sẵn anh yêu em

Rất lâu, rất lâu về trước.

Cố Diễm Trạch vừa xuống sân bay liền nhìn quanh tìm kiếm, hồi lâu mới thấy Bạch Mặc Hoa xuất hiện, trên trán anh ta lấm tấm mồ hôi.

“Sao lại là cậu?”. Cố Diễm Trạch ngạc nhiên hỏi.

Bạch Mặc Hoa vừa thở phò phò vừa nói: “Phương Vũ đến nhà bà ngoại, nghe nói bà ngoại nó ốm”.

“Bao giờ?”.

“Sáng sớm nay, thế nên nó mới vội vàng gọi điện bảo mình đến đón cậu”. Bạch Mặc Hoa phật ý nói: “Này cậu đừng có phân biệt đối xử thế được không?”.

Cô Diễm Trạch liếc anh ta một cái: “Tôi với cậu thân lắm hả?”.

Bạch Mặc Hoa bĩu môi, sớm biết đã chẳng chạy ra đây đón, một câu cảm ơn cũng không có.

“Mấy thằng bạn đang rủ tụ tập, đi luôn nhé!”.

“OK!”. Cô Diễm Trạch đồng ý. Đằng nào cũng không có chuyện gì

làm, lần này anh về chủ yếu là thăm
Tưởng Phương Vũ, nhưng cậu ta lại có
việc đột xuất.

Hai người đến nơi thì cả
phòng đã chật ních. Máy người vừa nhìn
thấy Cố Diễm Trạch liền nói: “A Trạch
về rồi à?”.

“Mới có mấy ngày mà đã nhớ
tôi rồi cơ à?”. Cố Diễm Trạch uể oải tựa
lưng vào sofa.

“Đương nhiên, cả đám có mỗi
cậu là bỏ đi xa nhất! Lại đây, làm hai
ly!”.

Cố Diễm Trạch xùy một tiếng,
nhưng cũng không từ chối.

“Bọn tôi thiên cận, so với cậu sao được! Sau này ra ngoài khoe có thằng bạn là chuyên gia tài chính cũng thích”.

“Đây là vì bố các cậu tư tưởng tiến bộ! Nhìn tôi bị bức đến nước này mà còn cười được, không có nhân tính!”.

“Ấy đâu phải! Nhưng mà nói thực lòng, tiếng anh của tôi bập bẹ thế này, ra nước ngoài làm gì cho mất mặt tổ quốc!”.

“Cũng đúng, có phải ai học tiếng anh cũng giỏi như thằng Vũ đâu”.

“Tiếng Hán học chẳng đâu vào đâu mà phải học cả mấy cái chữ loằng ngoằng kia nữa”.

“Thế mới gọi là xúc tiến giao lưu văn hóa”.

...

Cố Diễn Trạch day trán, vừa xuống máy bay nên đầu óc còn hơi choáng váng, may mà vẫn nghe ra bọn họ nói cái gì.

“Ê Lạc Tử, tháng trước cậu sang Pháp thăm bạn gái phải không? Bao giờ đưa về ra mắt bạn bè đi. Cứ giấu nhẹm mãi”.

“Chưa có dịp đấy chứ! Giấu đâu mà giấu”.

“Đúng rồi A Trạch, cậu khai mau, có qua lại với cô em Mỹ nào không?”.

“Tôi không có sức hút như các cậu!”. Giọng điệu của anh vừa điềm nhiên vừa nghiêm túc, khiến cả đám người sững sốt.

“Thế là thế nào? Tôi chưa thấy cậu cặp kè với em nào đâu nhé, chẳng lẽ như chúng nó đồn...”. Hoa Tử còn chưa nói hết đã bị người khác néo.

Chuyện này Cố Diển Trạch không phải chưa từng thử. Hồi cấp ba,

anh từng hẹn hò với một cô bạn, mục đích chỉ là vì muốn xóa tin đồn vớ vẩn giữa mình và Tường Phương Vũ. Vì vậy chẳng được bao lâu thì anh chủ động chia tay, cô bạn kia khóc đến long trời lở đất, anh bất đắc dĩ nói, khóc cũng vô dụng.

“Diễn Trạch chỉ là chưa gặp được cô gái phù hợp mà thôi”. Bạch Mặc Hoa chữa cháy.

Cô Diễn Trạch cũng không buồn mở miệng, anh biết thừa trong lòng họ nghĩ gì.

“Thế cậu thích con gái thế nào?”. Trần Lạc có vẻ rất tò mò.

Cố Diễm Trạch chống cằm làm bộ suy nghĩ cẩn thận: “Tóc phải để dài, từ cái nhìn đầu tiên đã khiến tôi rung động”.

“Trong sáng thế cơ á?”.

Cố Diễm Trạch vớ đồng vò hoa quả trên bàn ném về phía người kia: “Im miệng”.

Tán gẫu thêm một lúc thì có người đề nghị đến sân vận động trường cấp ba Xuyên Nhiên chơi bóng rổ. Nơi này không xa lắm, cách một con đường là đến, thế là cả đám cùng hùng hổ tiến quân.

“A Trạch, cậu ở Mỹ chắc không có thời gian tập đâu nhỉ? Hôm nay phải trị cho cậu một trận mới được!”.

Cố Diễn Trạch nhếch miệng: “Các cậu không biết nơi chơi bóng rổ giỏi nhất là Mỹ à?”, anh vươn tay ra khỏi động một chút: “Chơi không thì chán lắm, cá cược đi!”.

“Cá cái gì?”.

“Đội thua phải phát cho khán giả mỗi người một đồng!”.

“Cậu tính chơi xỏ nhau à! Hôm nay còn có học sinh ở nơi khác đến thi nữa, đông lắm đấy”.

“Chưa chơi đã sợ thua à?”.

“Ai nói!”.

Ngay từ đầu trận, Cố Diễm Trạch đã chơi rất tập trung. Mọi người tuy rằng nói là chơi cho vui nhưng một khi đã bắt đầu thì đều dốc toàn lực, chẳng ai coi đây là trò giải trí cả. Sau khi đã truyền bóng cho mấy đồng đội ghi bàn, Cố Diễm Trạch quyết định một mình đột phá. Hiệp đầu, hai đội đều ngang tài ngang sức. Nghỉ giữa hiệp, Bạch Mặc Hoa vỗ vai Cố Diễm Trạch: “Ê, cậu nhìn xem, hôm nay bao nhiêu em xinh đến”.

Cố Diễm Trạch không buồn ngẩng đầu liền nói: “Từ bao giờ cậu lại

có hứng thú với các em nhỏ này thế?”.

Bạch Mặc Hoa lườm anh một cái: “Này biết đâu vợ tương lai của cậu đứng lẫn trong đám đông kia ý chứ”.

Cố Diễm Trạch đang uống nước, nghe vậy liền sặc sụa. Sau đó anh quay ra nhìn xung quanh một lượt.

“Nhìn gì?”. Bạch Mặc Hoa hỏi.

“Nhìn xem vợ tôi đâu?”.

“...”.

Hiệp sau tình hình cũng không mấy khả quan. Cố Diễm Trạch bắt đầu lo

lẳng, liên tục tranh bóng. Không ngờ lúc ấy đội bạn cũng có người nhảy lên, hai người đụng phải nhau, Cổ Diễn Trạch ngã lăn ra đất. Anh rất đau, tay nắm chặt cổ chân, lát sau mới gượng dậy chạy tiếp. Lúc đó, suy nghĩ đầu tiên của anh là: Sẽ quyên góp một khoản tiền cho nhà trường cải thiện lại sân bóng.

Cổ Diễn Trạch tiếp tục chơi, không phải anh quá coi trọng thắng thua, chẳng qua anh là người làm gì cũng làm tới cùng, không bao giờ bỏ dở giữa chừng. Mãi đến khi ném quả quyết định vào rổ ở phút chót, anh mới thấy cả người cạn kiệt sức lực. Thế nhưng lúc ấy, tâm trạng rất tốt, quên hết cả đau nhức.

Bạch Mặc Hoa vội vàng chạy tới: “Đi phòng y tế”.

Cô y tá lớn tuổi tươi cười với Cố Diễm Trạch rồi kiểm tra vết thương cho anh.

“Chẳng qua chỉ là một trận bóng rổ thôi, đến nỗi phải thế này không?”. Bạch Mặc Hoa trách móc.

Cố Diễm Trạch thở dài: “Còn không phải vì muốn làm bà xã tương lai của tôi cảm động hay sao?”.

Y tá bật cười. Bạch Mặc Hoa tức giận không nói.

Lúc này ngoài cửa phòng y tế bỗng nhiên ồn ào.

“Cô Diễm Trạch, anh thật cừ!”.

Bạch Mặc Hoa và Cô Diễm Trạch nhìn nhau, vội vàng chuồn ra ngoài theo lối cửa sau.

“Đến bệnh viện”. Lên xe, Cô Diễm Trạch nói với tài xế, rồi quay sang dặn Bạch Mặc Hoa: “Gọi điện cho Vũ, bảo cậu ấy tôi bị thương”.

Cô Diễm Trạch mỉm cười, nhất định Tưởng Phương Vũ sẽ đến chăm sóc mình.

Bạch Mặc Hoa tròn tròn mắt:

“Sao không gọi vợ tương lai của cậu tới
chăm sóc, dù sao cũng vì cô ấy mà ngã
ra nông nỗi này...”

“ ... ”

Phiên ngoại 3: Tô Thiên Linh

Tôi sinh ra ở một gia đình bình thường, dù không phải con nhà giàu nhưng cuộc sống của tôi vẫn đầy đủ và xuôi chèo mát mái. Tôi có bố mẹ yêu thương, có ông bà nội đùm bọc, ở trường thỉnh thoảng vẫn có chocolate giấu dưới hộc bàn cho tôi. Tôi luôn cho rằng, người đàn ông thuộc về tôi là một nhân vật xuất chúng, đứng trên đỉnh cao chói vót của kim tự tháp. Từ nhỏ, tôi đã thích người mạnh mẽ và cao ngạo.

Lên cấp hai, tôi quen biết Bùi Sơ Ảnh. Tôi chưa bao giờ nghĩ cô gái luôn thích cúi đầu trầm tư này lại có ảnh

hưởng tới cuộc đời mình như vậy.

Thời gian ấy, đám học sinh chúng tôi luôn thích bàn luận những vấn đề đại loại như: Ai xinh đẹp hơn ai, ai có ý với ai, ai đang hẹn hò với ai. Tên cô ấy xuất hiện với tần suất cực cao. Mỗi lần đến phiên cô ấy trực nhật, luôn có những bạn nam chủ động giúp cô ấy lau dọn bàn ghế, hoặc xách nước. Bất cứ ai từng giúp Sơ Ảnh, cô ấy đều nhớ kĩ, lúc chọn ban cán sự lớp, cô ấy sẽ giơ tay lên bầu cho người đó, mặc dù trước giờ cô ấy đều không tham gia vào những việc này.

Ấn tượng sâu sắc nhất của tôi về Sơ Ảnh chính là qua những bài kiểm

tra toán. Tôi thật sự không hiểu cô ấy nghĩ gì, vì sao cách đơn giản không làm mà cứ làm bằng cách phức tạp? Nhưng người xui xẻo nhất lại là tôi, bởi vì thầy giáo bảo tôi kèm thêm toán cho cô ấy.

“Có phải cậu thấy tớ dốt lắm không?”. Sơ Ảnh nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi định nói phải nhưng không nói nên lời. Đột nhiên tôi nhớ có lần nghe được một cậu bạn cùng lớp nói về Bùi Sơ Ảnh thế này: Nếu Sơ Ảnh thổ lộ tình cảm với ai, cho dù người đó có thích cô ấy hay không cũng sẽ không từ chối. Sơ Ảnh không phải một cô gái khiến người ta vừa nhìn đã yêu, nhưng gương mặt cô ấy lúc nào cũng bình tĩnh,

khi cười luôn khiến cho người đối diện cảm thấy thư thái.

Tôi không hề đố kỵ với Sơ Ảnh, ngược lại còn rất thích cô ấy vì cái tính không thích chơi nổi.

“Nhưng nếu lúc đi thi gặp phải kiểu bài tập này thì sao?”. Tôi hơi lo lắng, vì giáo viên môn toán nổi tiếng khó tính.

“Đành chịu thôi”. Sơ Ảnh nói bằng giọng điềm tĩnh.

Tôi cười. Cô bạn này thật đáng yêu.

Về sau, cũng không rõ có phải

số cô ấy may mắn hay không, trong đề thi không còn xuất hiện dạng bài tập ấy nữa. Nhưng tôi và cô ấy thì càng ngày càng thân, tôi biết, cô ấy ngoài mặt luôn bình thản nhưng thực ra lúc có chuyện, cô ấy cũng rất sợ hãi. Cô ấy là kiểu người không thích bộc lộ cảm xúc ra ngoài, không phải cô ấy quá dè dặt, mà là tính cách cô ấy như thế.

Nỗi sợ hãi lớn nhất của Sơ Ảnh khi đó là môn thể dục. Cô ấy luôn dè dặt bước vào hàng và lúc chạy thì rất nhanh đã bị rớt lại phía sau. Tôi nhìn cô ấy, khó tin hỏi: “Sao môn thể dục của cậu lại tệ đến thế?”.

“Tớ cũng không biết”. Sơ Ảnh

âm ức nói.

“Xin nghỉ đi!”.

Tôi thừa nhận, chính tôi là kẻ đầu sỏ dạy một cô học sinh ngoan như Sơ Ảnh biết trốn học.

Về sau, chúng tôi đều trốn tiết thể dục, chạy lên tầng cao nhất của trường học ngồi nói chuyện. Thế nhưng, tôi rất nhanh phát hiện cô bạn này chẳng hề có hứng thú với chuyện của người khác. Đúng là một cô nàng kì lạ.

Mỗi lần nghe tôi nhắc tới một ai đó, hoặc một chuyện gì đó, cô ấy đều tròn mắt nhìn tôi: “Đấy là ai?”, hoặc: “Thế á?”.

Sơ Ảnh là một người khá cố chấp, cô ấy thích những thứ đơn giản, thích màu xanh lá, thích váy ca-rô, thích ngồi chờ dẫn ngắm cảnh, thích nhặt lá cây làm những thẻ đánh dấu sách xinh đẹp. Tôi cũng được cô ấy tặng rất nhiều.

Ba năm cấp hai và ba năm cấp ba, chúng tôi đều là bạn tốt của nhau. Cô ấy không thích nói nhiều, nhưng hầu như chưa bao giờ từ chối yêu cầu nào của tôi.

Sự kiện Lý Nguyên Diên cũng không ảnh hưởng tới tình bạn của tôi và Sơ Ảnh. Tôi luôn tin rằng chúng tôi sẽ mãi là bạn tốt của nhau như thế.

Nhưng rồi giữa chúng tôi xuất

hiện Tường Phương Vũ.

Đó là lúc cả tôi và Sơ Ảnh cùng vào một trường đại học. Thực ra gia đình muốn tôi chọn khoa Mĩ thuật của Đại học Xuyên Nhiên lừng danh, nhưng vì muốn học cùng Sơ Ảnh nên tôi đã chọn một trường lấy điểm thấp hơn là Trình Lý. Biết tin cả hai chúng tôi cùng trúng tuyển, tôi vui vẻ hẹn cô ấy ra ngoài ăn mừng, nhưng cô ấy từ chối.

Về sau, thỉnh thoảng chúng tôi cũng hay rủ nhau đi chơi, nhưng dường như cô ấy chỉ thích ngồi xe khách vào trường cấp ba trong thành phố Xuyên Nhiên. Thực ra chẳng có việc gì quan trọng, mỗi lần đến đó, Sơ Ảnh chỉ lang

thang đi trong sân trường, đôi mắt sâu
thẳm và tĩnh lặng, ngay cả bước chân
cũng khiến người ta sinh ra ảo giác.

Rồi tôi nhận ra sự khác
thường của Sơ Ảnh khi cô ấy ngồi xem
người chơi bóng rổ. Tôi hiểu cô bạn thân
của mình hơn bất cứ ai, cô ấy không có
hứng thú với thể dục thể thao, nhưng đột
nhiên lại rất quan tâm tới những trận
bóng rổ.

“Sao tự dưng giờ lại thích
xem bóng rổ thế?”. Tôi hỏi Sơ Ảnh.

Cô ấy quay sang nhìn tôi và
nói: “Cậu từng nghe câu này chưa: Khi
bạn thích một thành phố thực ra là vì nơi

đó có người chiếm hữu trái tim bạn”.

Tôi ngây người: “Ai?”.

Sơ Ảnh đưa cho tôi xem một bức tranh: “Anh ấy”.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy mỉm cười tươi tắn như thế, ngay cả tôi cũng không khỏi ngây người.

Tôi không cho rằng Sơ Ảnh thật sự yêu người con trai kia, hơn nữa, cô ấy mới chỉ gặp người ta có một lần. Xưa nay tôi đều không tin vào nhất kiến chung tình, vậy nên tôi không nghĩ nhiều về chuyện này nữa. Tôi nghĩ, cùng với thời gian, Sơ Ảnh sẽ quên đi người con trai mà ngay cả tên cô ấy cũng không biết

kia.

Nhưng tôi đã vô tình quên mất rằng, Sơ Ảnh không phải một người xốc nổi. Một khi đã nói thích cái gì, cô ấy nhất định sẽ thích vô thời hạn.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ rất rõ ngày hôm ấy, khi mà Tưởng Phương Vũ mời chúng tôi ra ngoài ăn. Tôi rất háo hức.

Lúc mới vào Trình Lý học, tôi đã mập mờ nói, nếu có ai đó thích tôi hoặc Sơ Ảnh, thì trước tiên phải mời chúng tôi đi ăn ba bữa cơm, sau đó mới thổ lộ với người mà anh ta thích. Thực ra đây chỉ là cách từ chối khéo những người

con trai kia mà thôi, tôi nghĩ đôi phương hẳn sẽ hiểu ra ý tứ của chúng tôi. Thế nhưng, tôi không ngờ Tưởng Phương Vũ cũng là một trong số những người đó. Và tôi hối hận, tự trách bản thân đã nghĩ ra cái cách phiền toái đó.

Tôi kéo Sơ Ảnh ra khỏi kí túc, đi tới nơi đã hẹn gặp Tưởng Phương Vũ. Sơ Ảnh vẫn như thường, chỉ mỉm cười một chút rồi tập trung ăn cơm. Cô ấy không nói gì, trên bàn ăn chỉ còn tiếng nói chuyện của tôi và Tưởng Phương Vũ. Có lẽ hơn chúng tôi nhiều tuổi nên tầm nhìn của anh rất rộng, không khỏi khiến tôi nảy sinh lòng ngưỡng mộ.

Tôi kể một vài chuyện thú vị,

anh sẽ phối hợp thêm thắt một hai câu. Anh không thể hiện rõ ràng thái độ với chúng tôi nhưng lại rất đúng lúc gặp thức ăn cho Sơ Ảnh khi bát cô ấy đã trống không. Tôi lấy làm lạ, rõ ràng Tưởng Phương Vũ rất chăm chú nói chuyện với tôi, vậy mà còn để ý tới những điều nhỏ nhặt xung quanh. Cảm tình của tôi đối với Tưởng Phương Vũ càng lúc càng nhiều.

Thực lòng, tối hôm đó tôi rất hồi hộp, ngủ không ngon, bởi vì theo giao ước, hôm sau chính là ngày anh ấy thổ lộ. Tôi không rõ anh thích ai.

Tưởng Phương Vũ là một nhân vật có tiếng ở Đại học Xuyên Nhiên. Lúc

nào trên gương mặt anh cũng hiện hữu nụ cười thân thiện, mỗi khi góp ý điều gì với người khác, anh ấy luôn khéo léo nói: “Đề xuất này rất hay, nhưng nếu thêm cái này nữa thì càng tốt hơn”.

Thực ra trước kia đã có lần tôi được gặp Tưởng Phương Vũ. Ngày đó nhà trường tổ chức một buổi tình nguyện đến viện dưỡng lão, tôi cũng tham gia. Đến nơi tôi mới biết không chỉ có trường mình, trong số những người xa lạ kia, tôi nhìn thấy anh. Chú ý tới Tưởng Phương Vũ là một chuyện hết sức bình thường, vì tôi nhận ra ngoài tôi, còn rất nhiều cô gái khác để ý tới anh.

Đáng tiếc, tôi không có may

mắn trở thành nữ chính trong những bộ phim thần tượng, không thể vừa gặp đã khiến nam chính đem lòng yêu. Từ đầu tới cuối, anh không hề chú ý tới tôi.

Khác với những sinh viên đến đây chỉ để làm tròn nghĩa vụ, Tưởng Phương Vũ tỏ ra rất nhiệt tình. Anh không những phục vụ tận tình mà còn nói chuyện với những người cao tuổi ở đây, cho dù cách nghĩ, cách nói giữa hai thế hệ khác biệt rất lớn.

Tôi nghĩ, chính sự lương thiện ấy của anh đã mọc rễ ăn sâu vào trong lòng tôi. Cuối cùng thì tôi cũng đã có được bí mật thuộc về riêng mình. Sau lần đó, thỉnh thoảng tôi cũng kiếm có lời kéo

Sơ Ảnh đến Đại học Xuyên Nhiên, nhưng phần lớn thời gian tôi chỉ thích đi một mình.

Bởi vậy, giờ phút kết quả đến gần, tôi càng lo lắng.

Sáng hôm sau, tôi không tự chủ được mà quan sát sắc mặt Sơ Ảnh, cô ấy vẫn bình thản như thường.

Tôi có phần yên tâm: “Cậu nói xem liệu hôm nay Tưởng Phương Vũ có đến nữa không?”.

Sơ Ảnh ngẩn người ra một lát, dường như không rõ tôi đang nói cái gì, lát sau mới trả lời: “Không biết nữa”.

Thực ra đó không phải điều tôi muốn hỏi Sơ Ảnh, nhưng lúc ấy, tôi đột nhiên không biết phải mở miệng thế nào.

Cả ngày hôm ấy tôi thấp thỏm không yên, vừa tan học, tôi liền chạy ra cổng trường. Chưa bao giờ tôi trải qua cảm giác như vậy, vừa chờ mong, vừa sợ hãi. Rốt cuộc anh ấy cũng đến. Nhìn thấy tôi, anh có phần ngạc nhiên, sau đó qua chào hỏi tôi. Ánh mắt anh lướt về phía sau tôi. Khoảnh khắc đó, tôi dường như đã biết được đáp án, nhưng tôi không dám thừa nhận. Hóa ra, ánh mắt người ta lại có lực sát thương mạnh đến thế.

“Anh đến rồi à?”.

Tưởng Phương Vũ nhìn tôi một lát rồi nói: “Sơ Ảnh đâu?”.

Vì sao phải nói ra? Tôi chỉ cần nhìn thái độ của anh cũng hiểu rồi, có nhất thiết phải nói ra như vậy không?

“Cậu ấy ở kí túc”.

“Ừm”. Rồi anh đi về phía kí túc.

“Tưởng Phương Vũ”.

Anh quay đầu lại.

“Em có gì không tốt?”. Vì sao lại là cô ấy? Vì sao chỉ có thể là cô ấy?

Tưởng Phương Vũ cúi đầu:
“Em rất tốt”.

Tốt, vậy mà anh không thích em?

“Vì sao?”. Tôi tiến lại gần anh: “Vì sao lại là Sơ Ảnh?”.

Tưởng Phương Vũ không trả lời. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, anh ấy không thích tôi, dù thế nào cũng không thích tôi.

“Có thể ôm em một lần được không?”.

Tôi thừa nhận bản thân mình hèn mọn. Cái ôm này ấm áp như thế, vững chãi như thế, nhưng vì sao tôi lại

muốn khóc?

“Thiên Linh...”.

“Đừng nói gì cả!”. Tôi rời khỏi vòng tay của anh: “Em hiểu. Sơ Ảnh ở trong phòng, để em đi gọi cậu ấy xuống gặp anh”.

“Không cần đâu, mai anh đến tìm cô ấy”.

Nhìn theo bóng lưng anh, tôi đột nhiên nghĩ, vì sao ở trước mặt Bùi Sơ Ảnh, tôi chỉ mãi là một vai phụ?

Hôm sau, quả nhiên Tưởng Phương Vũ đến tìm Sơ Ảnh. Hai người họ ra ngoài nói những gì tôi không biết,

chỉ thấy lúc trở về, Sơ Ảnh như người mất hồn.

Hai người họ chính thức hẹn hò, nhưng khá kín tiếng, dường như ngoài tôi ra thì chẳng còn ai biết.

Cuộc sống của Sơ Ảnh cũng không vì có sự xuất hiện của Phương Vũ mà thay đổi. Mỗi lần hai người họ hẹn gặp đều là ở ngoài trường, thỉnh thoảng Sơ Ảnh cũng bảo tôi đi cùng nhưng tôi đều từ chối, cho dù có lần từ chối không được, khi gặp nhau, Tưởng Phương Vũ đều nhìn tôi bằng ánh mắt bình thản và dịu dàng.

Anh ân cần với Sơ Ảnh, nhớ

rõ từng món cô ấy thích ăn. Sơ Ảnh rất thích ăn kem, nhưng bụng dạ cô ấy khá yếu, hễ ăn là đau bụng, sau nhiều lần được Tường Phương Vũ nhắc nhở, quả nhiên cô ấy cũng ít ăn đồ lạnh đi.

Tôi không nhớ rõ lắm tình cảm của họ xuất hiện vết rạn nứt từ khi nào. Lúc Tường Phương Vũ hẹn gặp tôi, tôi cũng rất bất ngờ.

Lần đầu tiên tôi thấy anh uống say, rồi anh nói, trong trái tim Sơ Ảnh vẫn luôn có một người...

Chuyện của Sơ Ảnh, tôi đều biết rõ. Tôi nói không tin, nhưng Phương Vũ nói rất chắc chắn.

Tôi hỏi Sơ Ảnh, rốt cuộc cô ấy cũng chịu nói ra lí do đồng ý làm bạn gái của Tưởng Phương Vũ.

Cô ấy kể cho tôi nghe về cái lần Phương Vũ hẹn gặp và thổ lộ tình cảm. Hai người gặp nhau ở sân bóng rổ, thực ra Sơ Ảnh không hề có ý định nhận lời. nhưng lúc đó, cô ấy chợt nhìn thấy chiếc khuyên tai của Phương Vũ. Cô ấy ngây người hồi lâu, đến khi định thần lại thì Phương Vũ đã ôm cô ấy vào lòng.

“Sao cậu lại thất thần vào lúc đó được chứ?”. Tôi nhắm mắt lại, quả thực không dám tin.

“Tớ cũng không muốn như

thế”. Cô ấy ủ rũ.

“Chiếc khuyên tai đó làm sao...”.

“Anh ấy cũng có một chiếc”.
Sơ Ảnh kích động bám lấy tôi: “Lúc ấy, tớ... tớ thật sự tưởng rằng chính là anh ấy, tưởng rằng anh ấy ôm tớ. Tớ thật sự muốn gặp lại anh ấy, muốn thấy anh ấy. Vì sao lại thành ra như thế? Vì sao hai người họ cùng có một chiếc khuyên tai giống nhau?”.

Tôi ôm lấy Sơ Ảnh, đã hiểu
“Anh ấy” là ám chỉ ai.

Đã qua lâu như thế, Sơ Ảnh cũng đã bình tâm, vậy mà giờ phút này,

cô ấy đột nhiên trở nên điên cuồng như vậy.

Tôi an ủi Sơ Ảnh: “Thời trẻ chúng ta đều tưởng rằng đã biết yêu một người, nhưng thực chất chỉ là ảo giác thôi. Thứ chúng ta yêu thật sự là cái cảm giác bồi hồi, chờ mong mỗi lần được gặp người kia. Nó hoàn toàn không liên quan tới việc đối phương là ai. Hơn nữa, cậu chỉ gặp anh ta có một lần, nhiều lắm cũng chỉ biết anh ta là một người có ý chí. Đó không phải yêu, tất cả chỉ do cậu tưởng tượng ra mà thôi. Một người hoàn toàn xa lạ, cậu có thể mong nhận được điều gì từ anh ta?”.

Sơ Ảnh ngậy người nhìn tôi,

ánh mắt toát lên vẻ tuyệt vọng.

Tôi không biết cô ấy có nghĩ ra được gì không, hay là vẫn mù mờ không rõ.

Sau đó, hai người họ vẫn cứ duy trì mối quan hệ như trước. Chỉ có điều, tôi và Tưởng Phương Vũ cũng gặp nhau nhiều hơn, đương nhiên mỗi lần nói chuyện đều xoay quanh Sơ Ảnh. Tôi chợt phát hiện, anh yêu Sơ Ảnh thật nhiều.

Tưởng Phương Vũ xảy ra chuyện, tôi đã có linh cảm từ trước.

Thời gian đó, Sơ Ảnh ốm nặng. Cô ấy không ngừng khóc, tôi hỏi gì cũng không chịu nói. Một đêm, cô ấy bất

ngờ thốt lên: “Thiên Linh, tớ phải làm gì bây giờ? Họ quen nhau, Tưởng Phương Vũ là bạn thân của anh ấy. Vì sao đúng lúc tớ đã định từ bỏ thì lại nghe được tin về anh ấy?”.

“Ai?”.

“Cố Diển Trạch”.

Đó là lần đầu tiên tôi nghe cái tên này.

Tôi luôn cho rằng tình cảm của Sơ Ảnh dành cho Cố Diển Trạch chỉ là nổi xúc động nhất thời, chẳng mấy sẽ nhạt nhòa theo thời gian, nhất là khi bên cạnh cô ấy đã có một người con trai xuất sắc như Tưởng Phương Vũ. Nhưng tôi đã

nhằm, Sơ Ảnh không thể quên được người con trai lạ mặt kia.

Khoảnh khắc nghe tin Tưởng Phương Vũ qua đời, tôi gần như phát điên lên mà thét vào mặt người bạn thân nhất của mình: “Chính mày đã hại chết anh ấy...”.

Ánh mắt Sơ Ảnh trở nên vô hồn, giống như cô ấy có thể tan biến ngay lập tức.

Tưởng Phương Vũ ra đi như thế, tôi không bao giờ biết anh đã nói gì với Sơ Ảnh.

Ngày nào cô ấy cũng thơ thẩn, không chịu ăn uống, chỉ ngồi đờ đẫn nhìn

chiếc hộp và lặng lẽ khóc.

Tôi biết, Tưởng Phương Vũ ra đi không thể đổ lỗi lên đầu Sơ Ảnh. Nhưng tôi chẳng thể nào bình tĩnh đối mặt với cô ấy được nữa.

Rồi Sơ Ảnh chuyển khoa, từ bỏ sở thích hội họa. Tôi tiếp tục học tập bình thường ở khoa Mĩ thuật, dần dần tôi phát hiện ra, tôi rất nhớ người bạn thân của mình. Chỉ có điều, quan hệ giữa chúng tôi chẳng thể nào bình thường lại như trước.

Tôi mơ hồ đoán ra được điều gì đó, có lẽ Tưởng Phương Vũ nhìn thấy bức tranh ấy của Sơ Ảnh nên anh đã

không không chế được. Vốn dĩ anh rất đề tâm tới chuyện trong lòng Sơ Ảnh đã có một người con trai khác.

Về sau, khi Cố Diễm Trạch tìm tới tôi, tâm trạng tôi mới bình tĩnh trở lại. Hóa ra có một vài chuyện xảy ra đều do nhân quả, tất cả chúng tôi đều không thể ngăn cản.

Tôi nói dối Cố Diễm Trạch.

Thế rồi, hai người họ đến với nhau. Mọi chuyện sau đó, đã không còn là câu chuyện của tôi nữa.

Ngày hôm ấy, nhà hàng mở ca khúc Sau này. Nghe câu “Có những người một khi để lỡ sẽ chẳng bao giờ

gặp lại”, tôi đột nhiên nhớ tới có lần từng hỏi Tường Phương Vũ: Vì sao anh lại yêu Sơ Ảnh?

Anh nói với tôi: “Ngày đó, anh vừa ra khỏi thư viện thì nhìn thấy Sơ Ảnh đứng cạnh bồn hoa, chiếc khăn màu tím quàng trên cổ khẽ tung bay trong gió. Trông cô như một bóng ma màu tím khiến người ta không thể rời mắt”.

Anh hoàn toàn không biết rằng, hôm ấy là tôi bảo Sơ Ảnh đến đó đợi tôi.

Anh cũng sẽ không bao giờ biết, chiếc khăn quàng cổ ấy là tôi cho cô ấy mượn.

Có những người một khi đã để
lỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại... Còn tôi,
ngay cả cơ hội để bỏ lỡ cũng không có.

Phiên ngoại 4: Hàng Vĩnh Tịch

Lúc quen Mạc Tiểu Ly, tôi vừa mới vào đại học. Tiểu Ly không phải một cô gái có thể khiến người ta vừa gặp đã yêu, cô ấy xinh đẹp nhưng lạnh lùng.

Thực ra ban đầu, tôi cũng không mấy hứng thú với cô gái này, nhưng hôm đó khi tổng kết hồ sơ của lớp, chỉ còn thiếu của mình Mạc Tiểu Ly. Làm lớp trưởng, tôi có trách nhiệm đến hỏi cô ấy.

“Bao giờ cậu nộp hồ sơ cho mình?”.

Tiểu Ly nhìn tôi hồi lâu, áy

náy nói: “Chiều nay anh mình sẽ mang đến. Xin lỗi cậu, phiền cậu chờ thêm một chút”.

“Không sao”. Thực ra tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, không vội cho lắm.

Kết thúc hai tiết buổi sáng, tôi có chút việc bận trên văn phòng khoa nên không đi ăn được. Lúc đi ngang qua dãy giảng đường, tôi vô tình thấy Mạc Tiểu Ly đang giảng co với một người con trai. Chợt nhớ ra lúc sáng cô ấy nói anh trai sẽ mang hồ sơ đến, tôi bèn đi đến hỏi: “Anh cậu đưa hồ sơ đến rồi à?”.

Người con trai kia nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Đây là lớp trưởng lớp em”.
Tiểu Ly lập tức lên tiếng, “Còn đây là anh trai mình”.

Mạc Nhân Ngôn tươi cười nói: “Sau này nhờ em giúp đỡ Tiểu Ly”.

“Vâng”.

Anh ta căn dặn Tiểu Ly vài câu rồi mới về.

Thấy Tiểu Ly cứ đứng nhìn theo anh ta mãi, tôi nói: “Anh em cậu thân nhau thật đấy”.

Tiểu Ly đột nhiên quay lại nhìn tôi, giọng nói cứng nhắc: “Anh ấy không phải anh ruột mình”.

Dường như ngay lúc đó, tôi đã phát hiện ra bí mật của cô. Tiểu Ly yêu anh trai mình say đắm.

Kì lạ thay, tôi càng không muốn nghĩ về cô ấy thì hình ảnh cô ấy xuất hiện trong đầu càng nhiều. Ngồi trong lớp, Tiểu Ly luôn chọn vị trí cạnh cửa sổ, cô ấy không có bạn bè, luôn đi đi về về một mình, vì thế, mỗi khi lớp có hoạt động gì, tôi đều phải đích thân đến báo cho cô ấy.

Tiểu Ly có nụ cười rạng rỡ, chỉ tiếc rằng, cô ấy rất ít cười.

Tiểu Ly thích nhặt lá vàng rơi, mỗi khi mùa thu đến, cô ấy đều thu thập

những chiếc lá có hình thù đặc biệt.

“Kiếp trước cậu nhất định là một cái cây, nên kiếp này mới thích lá như thế”. Tôi thấy Tiểu Ly đang thích thú ngồi nhặt lá cây, bèn đi đến bắt chuyện.

Cô ấy chỉ nhìn tôi, không nói gì.

“Cậu có biết cậu đã trốn bao nhiêu buổi học rồi không? Có cần mình thông báo về gia đình không?”. Tôi cố tình trêu cô.

“Cậu muốn làm gì?”.

Tôi thừa nhận, đây là chuyện nhàm chán nhất đời mà tôi từng làm.

Hôm ấy, tôi mời Tiểu Ly đi xem phim In the mood for love (Tâm trạng khi yêu) của Lương Triều Vỹ. Bộ phim khiến tôi tức anh ách nhưng Tiểu Ly thì tỏ ra rất thích.

Thấy cô ấy khóc, tôi hỏi: “Cảm động thế cơ à?”.

“May mà ông ấy còn có thể tâm sự với tượng đá ngàn năm”.

Tôi nhìn vào đôi mắt lộ vẻ thương xót của cô: “Thế cậu cũng coi mình là tượng đá ngàn năm đi”.

Nhờ thế tôi biết tới câu chuyện của cô.

Mạc Tiểu Ly thực ra mang họ Từ. Sau khi mẹ cô kết hôn với bố của Mạc Nhân Ngôn, cô liền có thêm một người bố, một người anh trai. Trước năm mười bốn tuổi, cô không ưa gì Mạc Nhân Ngôn, anh ta cũng ghét cay ghét đắng cô. Nhưng rồi mọi thứ chuyển ngoặt vào năm cô mười bốn tuổi. Hôm ấy trên đường về nhà, Mạc Tiểu Ly bị đám học sinh hư bắt nạt. Mạc Nhân Ngôn xuất hiện kịp thời bảo vệ cô. Anh hét lên với đám thanh niên kia: “Đứa nào dám động vào Tiểu Ly, tao liều mạng với đứa đấy”.

Anh nói được làm được. Thế rồi anh đánh nhau với đám thanh niên kia, toàn thân bầm tím vẫn cắn răng chống đỡ đến cùng.

Giờ phút đó, trong lòng cô đã khắc ghi hình ảnh người con trai ấy.

Cô thích anh, không phải tình cảm của một đứa em gái dành cho anh trai, mà là tình cảm của một cô gái đối với một người con trai.

Mạc Nhân Ngôn không nghĩ như vậy, anh phải lo lắng đến nhiều thứ, đến cảm nhận của bố mẹ mình, vì thế anh chỉ có thể làm anh trai của cô.

Nhưng Mạc Tiểu Ly không muốn.

Tôi nhận ra mình đã sa chân vào thế giới nội tâm của cô gái này.

Hằng ngày, tôi cùng cô lên lớp, nghe tiếng khóc nức nở của cô vì tình yêu không thể trao đi. Tôi chứng kiến cô uống say khướt rồi liên tục gọi tên Mạc Nhân Ngôn.

Tôi nghĩ, tôi không thể rời khỏi người con gái này được nữa.

Bởi vì trái tim tôi bắt đầu có cảm giác nhói đau.

Sau đó không lâu, Tiểu Ly dần dần trở nên không bình thường. Cô mua rất nhiều đồ ăn vặt về, không ngừng tống chúng vào dạ dày, rồi nôn thốc nôn tháo.

“Cậu làm sao thế?”. Tôi lo lắng nhìn Tiểu Ly.

“Cậu tránh xa mình ra. Mình là một đứa con gái không bình thường”.

"Không, không phải. Cậu là cô gái tốt nhất trong lòng mình". Tôi ôm Tiểu Ly thật chặt.

Cô ấy đẩy tôi ra và nói: “Hàng Vĩnh Tịch, mình làm bạn gái cậu được không?”.

Tôi chẳng kịp suy nghĩ mà lập tức gật đầu.

Tiểu Ly cười: “Thực ra cậu thích mình từ lâu rồi phải không?”.

Tôi hoàn toàn không biết đó là

ngày Mạc Nhân Ngôn đính hôn.

Từ hôm ấy, tôi trở thành bạn trai của Tiểu Ly, làm những việc mà một người bạn trai nên làm. Còn Tiểu Ly, cô cũng thay đổi rất nhiều, dần dần tập trung vào học tập, thỉnh thoảng còn hỏi tôi một vài chỗ không hiểu.

Cuối tuần chúng tôi hay đi dạo phố, đi vườn bách thảo, viện hải dương, ...

Tôi hài lòng thưởng thức nụ cười rạng rỡ của cô, hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Chỉ có điều, cô ấy vẫn ăn uống quá độ và thất thường như thế. Tôi

thật sợ hãi nhưng mỗi lần hỏi, Tiểu Ly đều nói: “Em không sao”.

Tôi không biết đó là một chứng bệnh, không biết mỗi đêm cô ấy phải vật lộn với cơn đau khủng khiếp, bởi vì lần nào gặp tôi, gương mặt cô ấy cũng rạng rỡ nụ cười.

Cuối tuần nọ, Tiểu Ly hẹn tôi đi biển chơi. Cô nói: “Em không biết sau này còn cơ hội đi không nữa?”.

“Đương nhiên là còn, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đưa em đi”. Tôi nắm tay Tiểu Ly, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

“Hàng Vĩnh Tịch”.

“Hả?”.

“Anh nhắm mắt lại”.

Tôi nghe lời cô, nhắm mắt lại. Sau đó, tôi cảm nhận được thứ gì đó mềm mại chạm vào môi mình. Tôi mở mắt, thấy gương mặt tươi cười của cô. Tôi lập tức kéo cô vào lòng, đặt nụ hôn đắm say lên môi cô, rất lâu mới kết thúc.

Hai má cô ửng đỏ, quyến rũ lạ thường.

“Em đi nghe tiếng sóng biển!”.
Dứt lời Tiểu Ly chạy về phía biển, đôi chân trần giẫm trên cát, làn váy khẽ bay bay trong gió.

Khoảnh khắc ấy, tôi cứ ngỡ hạnh phúc bắt đầu mỉm cười với chúng tôi.

Hôm sau, Tiểu Ly nói gia đình có việc nên xin nghỉ học.

“Mau trở về nhé, anh rất nhớ em”. Tôi nói, rồi quyến luyến hôn lên má cô.

Chẳng hiểu sao, bóng lưng xa dần của Tiểu Ly lại khắc sâu vào tâm khảm tôi.

Có lẽ, tôi đã thật sự lún quá sâu vào tình yêu này rồi.

Tôi nghe tin sét đánh kia vào ngày thứ hai sau khi Tiểu Ly nghỉ học. Cô tự sát trong phòng tắm, không thể cứu chữa.

Tôi có cảm giác bầu trời sụp xuống, tôi không dám tin, không thể tin. Tôi chạy như điên tới bệnh viện, nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô, tôi chỉ muốn mình có thể chết đi ngay lập tức, chỉ có như vậy tôi mới thoát khỏi cái cảm giác đau đớn xé nát tâm can này.

Ngày cô tự sát, cũng là ngày Mạc Nhân Ngôn cử hành hôn lễ.

Tôi quay lại trường học sau một thời gian dài nghỉ ốm.

Trong tiết học tiếng anh, trước mặt cả lớp, tôi đột nhiên rơi nước mắt.

Trang sách đầu tiên của tôi có dòng chữ:

Em hy vọng em có thể yêu anh, sau đó quên đi tất cả. Em hy vọng em có thể giả vờ yêu anh rồi cứ tiếp tục sống trong cái xác không hồn. Nhưng em không tự lừa dối được bản thân, em vẫn luôn yêu anh ấy...

Sau chuyện đó, tôi tức tốc ra nước ngoài, nghiên cứu ngành Tâm lí học. Tôi nghĩ, nếu ngày ấy tôi biết được những biểu hiện bất thường của Tiểu Ly là một chứng bệnh, thì có lẽ tôi đã giúp

được cô ấy, và cô ấy cũng không phải lựa chọn con đường kia.

Tôi ở nước ngoài ba năm thì về nước.

Sơ Ảnh là bệnh nhân đầu tiên của tôi. Khi nghe cô ấy nói về bệnh trạng, lòng tôi không kìm được run rẩy. Tôi muốn giúp đỡ cô thoát khỏi nỗi dằn vặt này.

Tôi dùng hết tất cả các phương pháp mình biết, mong muốn cô ấy có thể chia sẻ nỗi lòng với tôi, nhưng cô ấy căn bản không chịu phối hợp. Một lần đến phòng lưu trữ, tôi thấy Sơ Ảnh đang cúi húi làm gì đó, trên màn hình

máy tính là ô đăng nhập QQ. Giờ phút ấy, tôi đã biết mình nên làm gì.

Tôi dùng cách của riêng mình để tìm hiểu câu chuyện của Sơ Ảnh. Tôi thương xót cô gái ấy, cô lẽ ra phải được hưởng hạnh phúc và nâng niu chứ không phải ngày ngày sống trong nỗi ám ảnh và bóng tối u ám như thế.

Mỗi ngày tôi đều chat với Sơ Ảnh, giúp tinh thần cô ấy thoải mái, dần dần làm vơi bớt đi nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Thế nhưng tôi không ngờ, cô ấy cũng tìm đến cái chết, hơn nữa cũng lại cắt cổ tay.

Tôi vô cùng sợ hãi người con gái này sẽ biến mất khỏi tầm mắt mình. Tôi đích thân cấp cứu cho cô ấy. Năm xưa, tôi không thể nào cứu được Mạc Tiểu Ly, nhưng hôm nay, tôi nhất định phải cứu được Bùi Sơ Ảnh.

Rốt cuộc, cô ấy qua cơn nguy hiểm. Tôi như được đại xá.

Tôi cảm hận người đàn ông kia, thậm chí muốn xông vào tặng cho anh ta một cú đấm, nhưng khi đứng bên ngoài cửa, nghe những lời anh ta nói với Sơ Ảnh, tôi mới hiểu, hóa ra, anh ta và Mạc Nhân Ngôn không giống nhau.

Cố Diễn Trạch là người duy

nhất có thể mang lại hạnh phúc cho Sơ Ảnh.

Tôi nghĩ, mình thật sự nên buông tay thôi.

Sau khi Sơ Ảnh xuất viện, tôi xin nghỉ phép một tháng. Tôi cần phải thông suốt bản thân mình muốn gì.

Cố Diễm Trạch từng hỏi tôi: “Anh đã rơi vào chưa?”.

Nhưng tôi lại chẳng thể trả lời. Tôi biết rõ mình thích Sơ Ảnh, nhưng tôi có thật sự rơi vào tình cảm ấy không? Tôi chỉ biết, bản thân mong muốn cô được hạnh phúc.

Tôi sang Thụy Sỹ tìm thầy giáo của mình, muốn nhờ ông giúp tôi làm một đợt điều trị tâm lí.

Sau khi nghe tôi kể tất cả những chuyện đã xảy ra, thầy nói với tôi: “Em chưa từng ra khỏi thế giới của Mạc Tiểu Ly thì làm sao có thể bước vào thế giới của Bùi Sơ Ảnh?”.

Lúc ấy tôi mới hiểu ra, tình yêu của tôi luôn luôn hướng về một người. Sự xuất hiện của Bùi Sơ Ảnh chỉ giúp tôi tháo gỡ khúc mắc trong lòng nhiều năm qua mà thôi.

Tôi quay về Thâm Hạ, đến thăm mộ Tiểu Ly. Tới nơi, tôi nhìn thấy

Mạc Nhân Ngôn cũng đang đứng đó. Giờ phút này, tôi đột nhiên không còn oán hận người đàn ông này nữa.

Khóe mắt anh ta có giọt lệ, tôi bỗng muốn thay Tiểu Ly hỏi anh ta câu hỏi mà cô chưa bao giờ dám hỏi: “Anh có yêu Tiểu Ly không?”.

Mạc Nhân Ngôn cười: “Yêu không? Tôi có yêu Tiểu Ly không? Tôi có thể nói, tôi là người yêu Tiểu Ly nhất trên cõi đời này. Nhưng đồng thời, tôi cũng là người không thể yêu cô ấy. Rời khỏi đây là tốt rồi, không cần phải sống trong đau khổ nữa”.

Tôi hoảng hốt: “Anh là anh

ruột của...”.

Mạc Nhân Ngôn giơ tay lên ra hiệu cho tôi im lặng.

“Đừng nói! Đừng cho Tiểu Ly biết. Chúng tôi, ngay cả tình cảm nam nữ bình thường cũng không có tư cách được hưởng”.

Tôi nhìn theo anh ta, chợt cảm thấy ánh mặt trời quá chói chang.

Trong bức ảnh gắn trên bia mộ, Tiểu Ly đang mỉm cười rạng rỡ.

Cho dù nụ cười ấy không hề liên quan tới tôi, nhưng tôi cũng rất vui.

Tôi từng nói với thầy giáo của mình rằng, tôi đã vì Tiểu Ly mà tự đóng kín bản thân, rồi lại vì Sơ Ảnh mà mở ra cho mình một lối thoát.

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

Tôi cũng cần đi hết con đường của mình.

Tiểu Ly, tạm biệt em.

Sơ Ảnh, anh mong em mãi mãi hạnh phúc.

The End

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ's eBook](#) để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.